

BÜYÜLÜ ATEŞ

JENNA WOLFHART

Zincirlerinden kurtulmaya ant içmiş bir yarı ork olan Daella, özgürlüğüne kavuşabilmek için imparatorunun emrine boyun eğmek zorunda kalır. Daella, yasaklı ejderha büyüsünü ararken gemisi şiddetli rüzgârlarla savrulur ve gözlerini hiç bilmediği bir adada açar.

Orada, yetenekli bir demirciyle karşılaşır. İlk bakışta düşmanı gibi görünen bu huysuz elf, zamanla Daella'nın kaderindeki en büyük sınava dönüşecektir. Çünkü örsten çıkan her kıvılcım Daella'yı hem zincirlerini kırmaya hem de kalbinin kapılarını aralamaya çağırıyordur.

Tehlikeli komplolar, büyüler ve imkânsız bir aşk...

Bu büyülü adada, nefes kesici
bir maceraya hazır olun!

artemiszyinlari X artemiskitap @artemiszyinlari

ARTEMIS

YAYIN NO: 2716

BÜYÜLÜ ATEŞ

Jenna Wolfhart

Orijinal Adı: Forged By Magic

Yayın Yönelmeni: Yusuf Tan

İngilizceden Çeviren: Çiğdem Köföncü

Editör: Doğa Özfırat

Son Okuma: Ezel Bildircin

Harita Tasarımı: Rachael Ward

Kapak İllüstrasyonu: Deandra Scicluna

Kapak Uygulama: Dilan Kaya

Sayfa Tasarım: Rumeysa Sarı

1. Basım: Ocak 2026

ISBN: 978-625-5882-92-9

Sertifika No: 43949

Büyülü Ateş

© 2026, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Forged by Magic

© 2023, Jenna Wolfhart

İlk kez İngilizce dilinde FORGED BY MAGIC:*Falling for Fables #1
adıylayayımlandı.

Kitabın Türkçe yayın hakları Anatolili Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
JABberwocky Literary Agency, Inc. ile yapılan anlaşmayla ALFA Basım
Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak
göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser
sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak*No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

JENNA WOLFHART

BÜYÜLÜ ATES

İngilizceden Çeviren: Çiğdem Köföncü

ARTEMİS YAYINLARI

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

*Bolca romantizm ve mutlu sonla biten eğlenceli
bir kaçış macerası arayanlara...*

YAZAR NOTU

Sevgili okur,

Bir battaniye ile bir fincan çay al ve vicdansız kralara veda edip köydeki huysuz demircilere merhaba de. İçinde sadece bir tutam tehlike bulunan bu hikâye, yumuşak kalpliler ve biraz iyi hissetmek isteyenler için bire birdir.

Ancak birkaç olası tetikleyiciden bahsetmezsem olmaz. Bu kitapta esir tutulma, taciz, yangın, kısa süreli şiddet, kan ve cinsellik içeren sahneler bulunmaktadır. Bu kitap rahatlatıcı bir havaya sahip olsa da içinde tutkulu sahneler ve biraz da tehlike olduğu için kesinlikle sakın bir fantastik kitap değildir.

Ve ejderhalar... Ejderhaları unutmayın.

O hâlde kanepeye kıvrıl, battaniyeni ve çayını alıp *Büyülü Diyarlar*'ın tuhaf dünyasındaki bu maceraya eşlik etmeye hazır ol.

Sevgiler,
Jenna

SÖZLÜK

DRAUGR: Ejderhalarla bağ kurarak onların güçlerini kullananlar.

FENRIR: Halkla güçlü bağlar kurabilen, kurt benzeri yaratıklar.

FILDUR: Ateş büyüsü.

FREYA: Elementlerin antik tanrıçası.

GALDUR: Toprağın derinliklerinde dolaşan temel büyü, yalnızca ender bulunan bir kum aracılığıyla kullanılabilir.

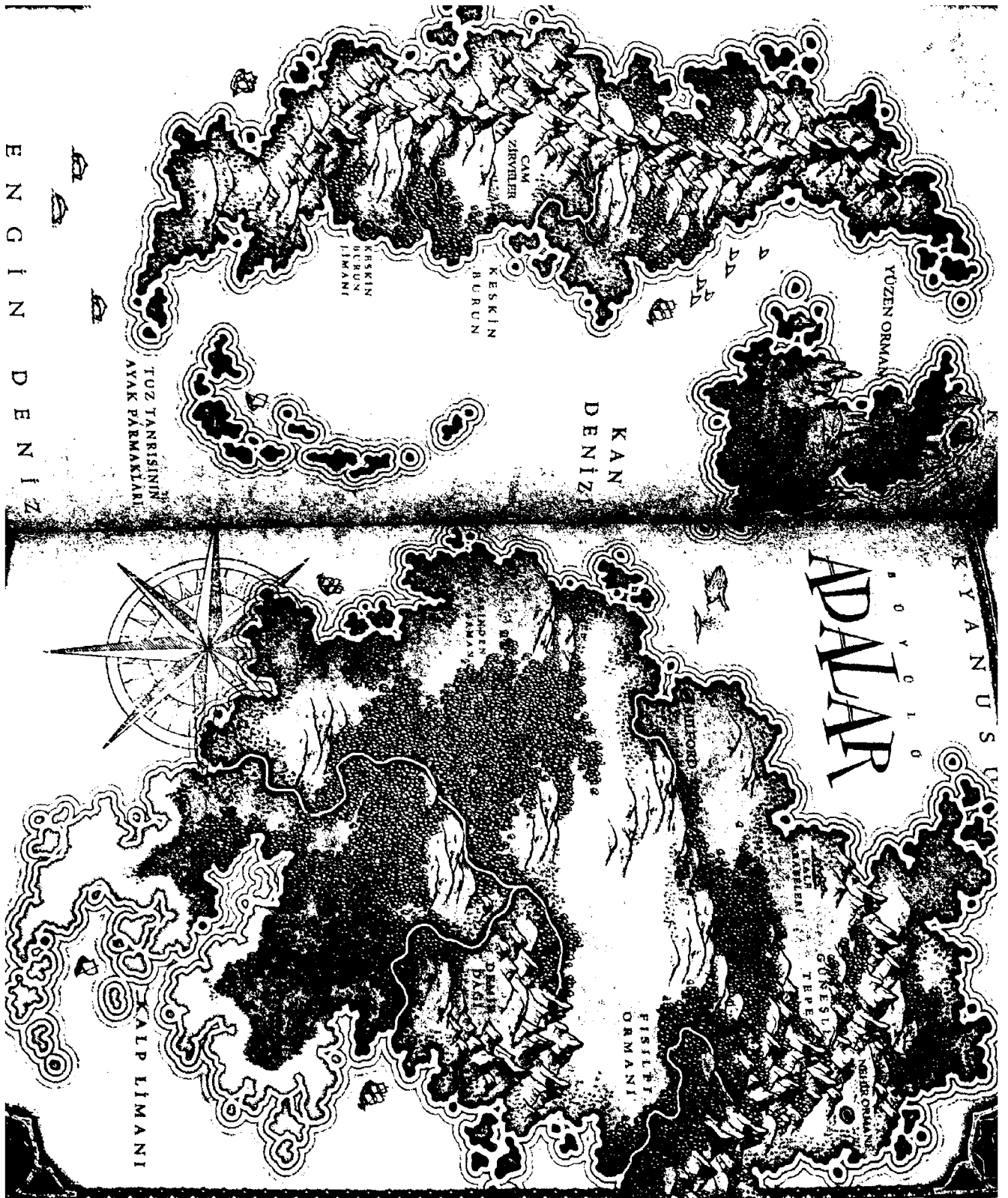
JORDUR: Toprak büyüsü.

YAZ ORTASI OYUNLARI: Wyndale'de düzenlenen bir turnuva ile tamamlanan yıllık bir kutlama. Turnuvada kazanan kişi, adadan bir hediye isteme hakkına sahip olur.

ESKİ TANRILAR: Dünyayı yaratan ve halka Galdur'u armağan eden kadim varlıklar.

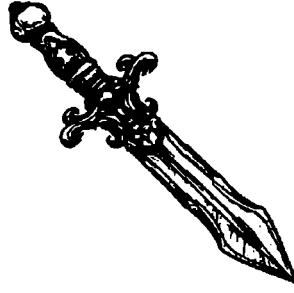
VATNOR: Su büyüsü.

VINDUR: Hava büyüsü.

1

DAELLA

Dış kapının kilitleri bir yıl sonra ilk kez açıldı. Kulenin pencere koltuğunda tünediğim yerden kalktım ve hızlı atan kalbime rağmen yüzüme memnun bir ifade takındım. Muhafızların, hizmetçilerin kullandığı iç kapı yerine o kapıyı açmasının tek bir nedeni olabilirdi. İmparator beni çağırmıştı.

Zamanı gelmişti.

Kapı ardına dek açılırken kullanılmayan menteşeleri gıcırda-
dı. Tanımadığım iki zırhlı muhafız daire şeklindeki odama girdi. Kulaklarının yumuşak kıvrımlarına ve gözlerindeki meraka bakılırsa insanlardı. Muhtemelen daha önce hiç ork görmemişlerdi, hatta benim gibi bir yarı ork bile.

İkisinden daha uzun olanı gözlerini vücudumda gezdirdi, muhtemelen koyu yeşil tenimi ve sivri uçlu kulaklarımı inceliyordu. Gerçek orkların aksine benim uzun sivri dişlerim yoktu. İmparator İsveig'in yaşamama izin vermesinin nedenlerinden biri de buydu. Bunun beni daha az korkutucu gösterdiğini düşünüyordu.

Ve her ne kadar bunu kabul etmekten nefret etsem de sanırım doğruydı. Sonuçta beni bir zindan yerine lüks bir kulede kilitli tutuyordu ama yine de onun tutsağıydım.

“İmparator Isveig seni görmek istiyor,” dedi daha uzun olan, gergin bir ânın ardından. “Bir işi var.”

Kalçamdaki buz parçası titreşti. O eski şey beni neredeyse İmparator kadar rahatsız ediyordu.

Neredeyse.

“Ne kadar güzel,” dedim herkesin inandığı sahte bir gülümsemeyle.

İkisinden daha kısa olan ve on yedi yaşından büyük olmadığını düşündüğüm tıknaz çocuk sıırttı. “Güzel mi?”

“Elbette. İmparatora yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım.” *Yalan.*

Kısa olan gözlerini kıstı. “Tamam. Hadi o zaman. Bir şey yapmaya kalkarsan neler olacağını unutma.”

Buz parçası tekrar titreşti ama ben hiçbir tepki vermedim.

İki muhafız beni kuledeki odamdan çıkarıp ötesindeki kaleye götürdü. Koridora adım attığım anda nem yoğunlaştı, yaz boyunca açık tuttuğum pencerelerden gelen esinti artık yoktu. Keystone Kalesi’nin içinde kışın bile rahatlamak zordu. En yüksek kulenin tepesinde ve binaların üzerinde duran bir bulut sürekli pusuda beklerdi. On yedi yıldır orada duruyordu. Kiremitli çatıya şiddetli bir yağmur yağmazsa yüklü bulut tuzlu su püskürtüyordu. Onca yıldır bir kez bile durmamıştı. Kimse nedenini bilmiyordu, Magisterler bile.

Bu yüzden imparator tabii ki ateş büyüsünü suçlamıştı. Oysa tuzlu su yağmurunun alevlerin gücü Fildur’la hiçbir ilgisi yoktu.

Karanlık ve sessiz merdiven boşluğundan aşağı indikten sonra muhafızları takip ederek İmparator Isveig’in hizmetkârları,

köleleri ve tutsakları tarafından genelde Cehennem olarak adlandırılan Büyük Salon'a girdim. Dar ve uzun bir halının sonunda Grundstoff İmparatorluğu'nun hükümdarı, sadece doğduğu yer olan Kuzey'de bulunan ve granitten yapılmış bir tahtta oturuyordu. *Keşke hep Kuzey'de kalsaydı.*

Muhafızlar eşliğinde halı boyunca yürürken yuvamı, evimi fetheden buz devinin yüzüne baktım. Hayalet gibi mavi tenli, uzun, kaslı bir kütleydi. Yaklaştığımda gülümsedi, bir hançer kadar uzun olan kulaklarını süsleyen bir düzine halkadan birini çevirdi. Kendisi nadiren bir savaşa tanıklık etmiş olsa da omuzlarını, kollarını ve kalçalarını altın plakalarla kaplamıştı ancak uzun bacakları çıplaktı. Başının tepesinden keskin ve ölümcül altın boynuzlar çıkıyordu.

Tahtın ayağına ulaştığımda durup bekledim, hâlâ bir aptal gibi gülümsüyordum. İmparatorun huzurunda her zaman yüzüme bir gülümseme takınırdım. Uzun zaman önce öğrendiğim bir dersti bu. *Gerçek hislerini asla gösterme.*

“Daella,” dedi buz gibi bir tonda. Teni gibi soluk mavi gözleri parıldıyordu. “İyi görünüyorsun. Gülümsemenin bu kasvetli yeri ne kadar aydınlattığını unutmuşum.”

“Uzun zaman oldu.”

Gülümsemesi kaybolmuştu. “Bu senin hatan.”

Yanağımın içini ısırdım.

“Bana öyle bakma,” diye devam etti. “Kaçmaya çalışmasaydın, tıpkı geçen yıldan önce olduğu gibi daha fazla özgürlüğe sahip olurdun.”

Özgürlük. Bu kelimeyi kullanması biraz komikti. Çünkü anca İmparator sıcaktan her bunalduğunda Kuzey'e gitmek için kullandığı uzun, çamurlu yolda arabasını çekmek zorunda kalan atlar kadar özgürdüm, ki bu yılda en az üç kez olurdu.

Sevimli hayvanlar sıkışık şehirden çıkıp temiz havayı soluyabilirlerdi ama yelelerini savurarak tarlalarda dörtmala gidemezlerdi. Özgürlüğün heyecanı onlar için hayalden öteye geçmezdi.

Ya da benim için.

Isveig'in fethinden sağ kurtulan birkaç orktan biriydim ki ondan önce de sadece birkaç yüz kişiydik. O zamanlar daha çocuktum ve Isveig, kirli işlerini yapmak için birkaçımızı yanında tutmanın yararlı olabileceğine inanmıştı. Ben de o yüzden her zaman gülümserdim. On altı yıl boyunca. Geçtiğimiz yaz kaçmaya çalışana kadar.

"Ne yapmamı istiyorsun Isveig?"

Yanımda duran uzun boylu insan gardiyana doğru başını salladı. Bakışlarını takip ettim, kemerinden bir hançer çıkardığında kaskatı kesildim. Nefesim, sıkıttığım dişlerimin arasından tıslayarak çıkıyordu. Üzerinden beş bin yıl geçse bile kabzasında eski ork dilinde *Ris upp ur oskunni* yazan o kavisli bıçağı nerede görsem tanırdım. *Küllerinden Doğmak*.

Annemindi.

Ellerimi sıkarak imparatora döndüm. "Sana artık senin için öldürmek istemediğimi söylemiştim."

"Ejderha büyüğü yapanları bile mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Nefesimi tuttum. Ejderha büyüğü ölümcül ve zehirliydi ama... "Bütün ejderhalar öldü. Bunu sen yaptın."

Isveig tahtında geriye yaslandı ve parmaklarını granit kol dayanağına vurdu. "Bazılarının hayatta kaldığına dair bir söylenti var. Büyülü Adalar'da. Cam Zirveler'in yakınlarında bir yerde."

"Hâlâ o adaların var olduğuna inanıyor musun? Hiç kimse onların gerçek olduğunu kanıtlayamadı."

İmparator İsveig yıllar önce Engin Deniz'e yelken açmış ve bu efsanevi adaları aramıştı. Fethinden kısa bir süre sonra ana karada birkaç cüce belirmiş ve imparatorluğun batısındaki suların derinliklerinde saklı olan büyülü adalarla ilgili hikâyeler anlatmıştı. İsveig hep yaptığı gibi o toprakları da fethetmeye karar vermişti. O zamandan beri de onları arıyordu.

“O cüceler gökten inmedi ya.” Öne eğildi ve bir kolunu dizinin üzerine koydu. “Hançeri al. En iyi savaşçılarımın yirmisiyle beraber yelken açıp bu adaları bul, sonra ejderhaları ve bağlı oldukları efendileri Draugrları yakala. Bunu benim için yapabilir misin?”

Bir gülümseme bekliyordu, bu yüzden ona bir gülümseme verdim. Ama yine de bir şeyi sormak zorundaydım. “Yakalayayım mı yoksa öldüreyim mi?”

“Kılıç kullanmaktan hoşlanmadığını söyleme sakın. Eğitim alırken yüzündeki ifadeyi gördüm.”

“Bir kılıçla dans etmekle bir kılıçla can almak arasında çok büyük fark var.”

“Benden nefret ediyor olabilirsin, Daella ama Draugrlardan da en az benim kadar nefret ettiğini biliyorum hatta daha da fazla. Onlar tehlikeliler. Kanları delilikle zehirlenmiş. Krallığını fethetmiş olabilirim ama bunun tek nedeni Draugrlar her şeyi yakıp kül etmeden önce yapmak içindi.”

Dişlerimi gıcırdattım ve bakışlarımı kaçırdım, bu sefer maskemi bu kadar kolay yırtmasından hoşlanmamıştım. “Lütfen. Bunun dışında herhangi bir şey iste.”

“Seni serbest bırakacağım.”

Kafamı o kadar hızlı çevirdim ki başım döndü. “Ne?”

“Beni duydun. Bunu yaparsan seni serbest bırakacağım.”

Nabız atışlarım kulaklarımda yankılanıyordu. On yedi yıl boyunca onun değerli tutsağıydım. Defalarca kez beni asla bırakmayacağını söylemişti. Dünyasında kalan birkaç yarı orktan biri olarak onun için çok değerliydim. Beni kullanabileceği hâlâ çok fazla yol vardı.

Bu kozu kullanıyorsa çaresiz olmalıydı.

“Açıkla,” dedim, gözlerimde biriken yaşlar akmasın diye gözlerimi kırptıştırarak. İçimde filizlenen umutları görüp tatmin olmasına izin vermeyecektim.

Özgür olabilirim, özgür olabilirim, özgür olabilirim.

“Sadece benim için son bir şey yapmanı istiyorum ve kalçandaki buz parçasından daha fazla motivasyona ihtiyacın olduğunu biliyorum. Yani bunu yaparsan seni özgür bırakacağım. Eğer dünyayı Draugrlardan sonsuza dek kurtarırsan.”

Dünyayı ona karşı durabilecek her şeyden ve herkesten kurtar.

Çünkü herkes pes etmişti.

Bir an konuşamadım. Uzun zaman önce umutlarımı bir kenara bırakmış ve gerçeği kabullenmiştim, asla bir geleceğim olmayacağı gerçeğini. Eninde sonunda İsveig, kalçama yerleştirdiği parçayı kullanarak beni bir buz heykeline dönüştürecek ve imparatorluğunun geri kalanına gururla takdim edecekti.

Orkların sonuncusu, diyecekti. Onları nasıl fethettiğime bakın.

Ama bu umut, boş kalbimde filizlenen ve görmezden gelemediğim bir tohumdu. Ona hayır demek istiyordum ama yapamadım. Özgürlüğümü kazanmak için her şeyi yapardım ve o bunu biliyordu.

“Tamam. Draugrları arayacağım ama saklandıkları yeri bulursam onlara karşı silah kullanmam,” dedim. Tartışmak için ağzını açmıştı ki onu susturdum. “Zindanlarınız var. Onları oraya kilitleyin ama öldürmeyin. Böylece söylentilerin yanlış

olduğunu kanıtlayarak alevlerden korkmadığınızı göstermiş olursunuz.”

“Ben mi korkuyormuşum? Ne saçma bir düşünce.”

Omuz silktim. “Herkes öyle söylüyor. Ve ben kulede kilitliyen bile bu söylentileri duyduysam sokaklarda kim bilir neler konuşuluyordur.”

“Pazarlık edecek konumda değilsin, Daella.”

“Tamam o zaman.” Gitmek üzere arkamı döndüm. “Anlaşma yok.”

Boğazını temizlemeden önce Büyük Salon’un yarısına kadar yürümeme izin verdi. “Bekle.”

İşte bu kadar. Gülümseyerek bir kez daha ona doğru döndüm.

Tahtından kalktı ve parmaklarını soluk mavi saçlarının arasından geçirdi. Bir an için Kraliyet Ailesi ziyarete geldiğinde bana yemek masasından şeker uzatan on altı yaşındaki o genç çocuğa dönüşmüştü. O zamanlar bir hizmetçiydim, henüz altı yaşındaydım. Ama bana karşı nazikti.

Ve üç yıl sonra kız kardeşi hariç tüm ailesinin, bir Draugr saldırısında öldürülmesinin ardından ordusuyla topraklarımızı istila etmişti.

“Tamam, o zaman.” Başını aşağı yukarı salladı. “Onları bulmayı kabul edersen Draugrları zindanlarıma kilitleyeceğim. Sonra da sen serbest kalacaksın. Ama sana sadece iki ay veriyorum. Eğer o zamana kadar geri dönmezsen kaçtığını varsayar ve buz parçasını kullanmak zorunda kalırım.”

Bu da onu uzaktan kontrol edebildiği için kesin ölüm anlamına gelirdi. Yine de buna hayır diyemezdim.

“Yemin et,” dedim kalbim çarparak. İmparator İsveig birçok şey yapardı ama yemin bozan biri değildi. “Bunu yaparsam onları öldürmeyeceğine ve beni serbest bırakacağına.”

“Yemin ederim.” Kollarını kavuşturdu. “Anlaştık mı?”

Özgürlük. Kalbim sıkışmıştı. “Anlaştık.”

Birkaç saat sonra belimde annemin hançeriyle bir gemide duruyor ve Fafnir şehrinin ufukta kayboluşunu izliyordum. Antik şehir, kıyı boyunca uzanan yemyeşil tepelerin arasında yer alıyor, taştan yapılmış çatılar yaz güneşini yansıtıyordu. Tüm bu yapılar yüzyıllar önce ork aletleri ve ork elleriyle inşa edilmişti. Şehrin mimarisinde halkımızın izlerini görebiliyordunuz: gökyüzüne doğru uzanan sivri kuleler, siperlerin her köşesini süsleyen taştan kafatasları ve kemiklerden yapılmış bir kale kapısı. Ama şimdi, kıvrımlı sokaklarda sadece insanlar ve devler dolaşıyordu.

İmparator İsveig’in sabrının savaş deneyimi kadar az olduğu ortaya çıkmıştı çünkü fetih sırasında kendisi pek az savaşmıştı. Omzunda İsveig’in kurt mührü olan kalın deriden bir kıyafet giymiş ve yanıma bir çuval alıp içini kıyafet ve kurutulmuş etle doldurmuştum. Ben üzerimi giyer giymez yola koyulduk.

“Bahse girerim kulenden çıktığın için mutlusundur.” İsveig’in hayatta olan tek kız kardeşi Thuri güvertede ağır ağır yürüyor; sert rüzgâr uzun, mavi örgüsünü savuruyordu. Yanıma gelip sıçrayan tuzlu suların tadını çıkarmak için gözlerini kapattı.

İçimdeki huzursuzluğa rağmen gülümsedim. Evet, kanım, dış dünyanın ruhuna işleyen Galdur’un yani büyüünün gücüyle yankılanıyordu, coşkuyla dolmuştum. Ve evet, kalbim özgürlük

için o çaresiz umutla çarpıyordu. Ama etrafımı gri bir sis sarıyor o umudu karanlıkla boğuyordu. Hiç kimsenin bulamadığı Masal Adaları'na doğru yelken açmıştık. Engin Deniz'in çalkantılı sularındaki neredeyse hiç dinmeyen fırtına bizi Elding'e de sürükleyebilirdi. Masal Adaları'nın asla bulunamamasının birçok nedeninden biri de buydu. Çok tehlikeliydi.

Sanki kadim Tufan Tanrısı düşüncelerimi duymuş gibi uzaktaki karanlık gökyüzünde şimşekler çaktı.

Thuri kaşlarını çattı. "Elding'den kaçmak istiyorsak güneye doğru yelken açmamız gerekecek."

"O zaman uzun yoldan gidelim," dedim neşeli bir sesle. "Yağmur yağacak olursa beni uyar ki güvertenin altına vaktinde inebileyim."

Bana bir bakış attı. "Bu konuda nasıl bu kadar mutlu olabildiğini anlamıyorum."

"Söylediğin gibi. Kulemden çıktığım için mutluyum."

"O bizi ölüme gönderdi ve bunu gayet iyi biliyorsun." Tahta korkuluğa tutunurken yüzü karardı. "Bundan daha iyi gemiler bile Engin Deniz'de ve Elding'de kayboldu."

Karanlık ifadesini fark ettiğimde şaşırmıştım. "Neden senden kurtulmak istesin ki? Sen onun varisisin."

Thuri kaşlarını çattı, güvertede konuşlanmış bir dev ve insan topluluğundan oluşan savaşçılara omzunun üzerinden baktı, sonra başını iki yana salladı. "Eğer hayatta kalırsak ama bundan emin değilim."

Uzun bir süre sonra ilk kez Thuri'ye baktım, *gerçekten* baktım. Ve birimiz altı, diğerimiz de sekiz yaşındayken mutfakta fazladan bir tatlı istediğinde birlikte nasıl güldüğümüzü hatırladım. Abisi topraklarımızı istila etmeden önce birbirimize yazdığımız tüm mektupları düşündüm. Sadece ikimizin anladığı gizli

bir dilde, saraydaki anlamsız aşklar hakkında dedikodu yapardık. Artık nadiren gördüğüm parlak gülümsemesini hatırladım. Artık gözlerinde bile hüznün vardı. Son söylentiler Isveig'in alev korkusundan daha fazlasıyla ilgiliydi. Ayrıca Thuri'nin, yıllar önce abisinin bulabildiği her ejderhayı ve her orku öldürmesini engellemeye çalıştığı hakkında da uzun bir hikâye anlatılıyordu.

"Sen ondan daha iyi hükümdar olurdun," dedim ona. "Ve bunu düşünen tek kişi ben değilim."

Gerildi, gözlerini en yakındaki insan savaşıya doğru çevirdi, sonra fısıldayarak, "Kes şunu. Böyle şeyleri yüksek sesle söyleyemezsin. İkimizin de ölümüne neden olabilirsin," dedi.

"Ancak dediğin gibi Isveig bizi çoktan lanetli bir göreve gönderdi bile." Gülümsedim ve omzunu dürttüm.

Söylediklerimde ciddiydim. Isveig'in aksine Thuri, beni hiç tehdit etmemiş, beni kuleye kilitlememiş ve Fafnir halkına karşı kılıcını hiç kaldırmamıştı. Fetih sırasında Isveig'i yatıştırmaya çalıştığına gerçekten inanıyordum. Bir keresinde onu sokaklarda dolaşıp fakirlere ekmek ve para dağıtırken bile görmüştüm. Isveig haftalar sonra kalede bir hırsız olduğundan şikâyet etmişti ama kendi sevgili kız kardeşinin onun aleyhine çalıştığından hiç şüphelenmemişti.

Thuri bir iç çekti. "Bu lanetli görevden bahsetmişken... Bir Draugr kokusu aldın mı?"

Cevabı bilmeme rağmen tuzlu su kokan havayı kokladım. "Hayır. Yeterince yakın değiliz."

Birden uzanıp elimi kavradı. Sesini alçaltarak, "Gerçekten yapabileceğime inanıyor musun?" diye fısıldadı.

"Evet, Thuri. Gerçekten inanıyorum."

Bir şimşek çaktı ve gök gürledi. Birdenbire devasa bir dalga geminin yan tarafına çarptı. Güverteden fırlarken nefes almaya bile vaktim olmamıştı.

Öfkeli dalgalar beni kıyıya atmıştı ve öksürerek deniz suyunu dışarı atarken ciğerlerim yanıyordu. Parmaklarımı iri kuma gömdüm ve ağrıyan vücudumu sudan uzaklaştırdım. Her bir santimime yapışan o ezici *ıslaklık* hissini düşünmemeye çalıştım. En azından tuzlu suydı. Cildimin dayanabileceği tek tür buydu.

Neler olmuştu? Hatırlayabildiğim son şey, İmparator'un en görkemli gemilerinden birinin güvertesinde oluşumdu ama şimdi burada, boğulmak üzere olan bir kedi gibi sahilde can çekişiyordum. Arkamı dönüp çalkantılı gökyüzüne baktım.

Thuri neredeydi? Başka kurtulan var mıydı?

Başımın iki yanında beliren çizmelerin sesini duydum. Kafamı kaldırdığımda parlak gümüş saçlı, kaşlarını çatarak bana bakan ve 1.95 boyunda erkek bir elf gördüm. Yumuşak mavi keten tuniği kaslı göğsüne yapışmıştı, kahverengi pantolonu mükemmel bir V şeklinde aşağı iniyordu. Kulaklarının kıvrımları kadar keskin olan kılıcının ucunu, yanımda kıyıya vuran annemin hançerine doğrulttu. Onu durduramadan eğildi ve hançeri kumdan çıkardı.

"Burada ne varmış bakalım?" diye sordu kalın ve melodik bir sesle. "Merhaba, küçük *parask*."

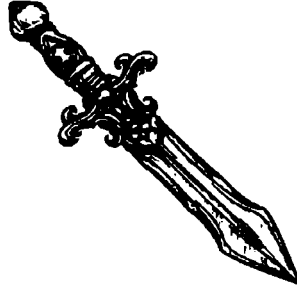
Bu kelimedenden her zaman nefret etmiştim. Paralı askerin kısaltmasıydı. Biraz para için her şeyi yapabilecek kişilere deniyordu. Ama ben onlardan değildim.

Öksürerek ona baktım. "Neredeyse ölüyordum. Şu anda hakaretler savurmana gerek var mı?"

"Sanırım yok. Bunun yerine başka bir şey savuracağım." Ve bununla birlikte kolunu geri çekip annemin hançerini denize fırlattı.

2

DAELLA

Ağlama isteğiyle savaşıırken göğsüm yanıyordu. O annemden bana kalan tek şeydi. Ve bu... Bu *piç* onu sanki bir çöp parçasıymış gibi atmıştı.

“Bu ne cüret?” diye sordum titreyerek yerden kalkarken. “O benimdi. Benim için bir anlamı vardı.”

Yüzü ifadesizdi. “Kalp Limanı’na silah getirilmesine izin vermez, özellikle de imparatorun parasklarından biri tarafından.”

Kalp Limanı mı? Daha önce Kalp Limanı diye bir şey duymamıştım. Demek ki... Büyülü Adalar’a ulaşmıştık. Ya da en azından *ben* ulaşmıştım. Elding bir anda ortaya çıkıp geminin yan tarafına çarpmıştı. Herhangi bir kara parçasından kilometrelerce uzaktaydık. Ben buraya nasıl gelmişim?

“Burası adalardan biri, değil mi?” dedim elfe. “Cam Zirveler’e ne kadar yakınız?”

Duvar gibi ifadesini korumaya çalışsa da gözlerindeki o bir anlık parıltıyı kaçırmadım, tedirgindi. “Yakın değiliz. Yanlış kıyıya vurdun.”

Ve sonra gitmek için arkasını döndü.

Ay'ın gümüş renkli ışığı kaslı vücuduna vuruyordu. Uzun ve güçlüydü, kılıcı iyi kullanabilirmiş gibi görünüyordu. Uzun zamandır bir elf görmemiştım ve çekici oldukları bilinse de bu kadar çarpıcı olduklarını hatırlamıyordum. Kişiliğinin veya tavırlarının görünüşüne hiç de uygun olmaması ne talihsizlikti ama.

Sırtı bana dönükken havayı koklama fırsatı buldum. Ejderha büyüüne dair hiçbir iz yoktu. Sadece duman, deri ve çelik kokuyordu. Ve bu elf beni sahilde terk etmek üzereydi. Küçük kesemin olduğu belime hafifçe dokundum. Yoktu ve tüm paramla birlikte yiyeceklerimin, giysilerimin, tuzumun ve koruyucu çadırımın olduğu çanta da gitmişti. Bu şekilde çok uzağa gidemezdim.

“O annemin hançeriydi,” diye bağırdım arkasından.

Durmasını beklemiyordum ama durdu. Gerilerek omzunun üzerinden baktı, yüzü gölgelerle gizlenmişti. “İmparatorunuz ona yenisini verebilir.”

Kalçamda bir ağrı hissettim.

Elf tekrar benden uzaklaşmaya başladı. Gözlerimi kısarak ona yetişmek için koştum, ıslak çizmelerim her adımda gıcırdayıyordu. “Bak, biliyorum benim bir tür paralı asker olduğumu düşünüyors—”

“Değil misin?” diye araya girdi ve dönüp bana bakmadan ilerlemeye devam etti. “Yoksa canavarın kurt mührünü şaka olsun diye mi takıyorsun?”

Bariz düşmanlığını fark ederek yanaklarımın içini ısır-dım. Doğrusunu söylemek gerekirse İsveig, fetihleri nedeniyle Kuzey’de kalan buz devleri arasında bile pek popüler değildi. Ama bu elfin sesindeki bir şey boynumun arkasını karıncalandırmıştı. Bir şey saklıyor olabilirdi. Tam da bulmak için buraya yelken açtığım şeyi. Evet, yanlış adaya vurmuştum ama ya cü-

celer yanılmışsa? Ya Draugrlar Kalp Limanı'ndaysa ve ben ilkini çoktan bulmuşsam?

Bu yüzden kelimelerimi dikkatle seçtim. "Ben paralı asker değilim. İmparator Fafnir'deki herkese bunlardan taktırır."

"Fafnirli bir yarı ork mu?" Durdu ve gümüş kaşını kaldırdı. "O zaman sen Daella Sigursdottir olmalısın, ejderha büyüsünü ortaya çıkaran kötü şöhretli bir araştırmacı. Bu seni bir karanlık yapmıyorsa, başka ne yapar bilmiyorum."

Yanaklarım ateş gibi yanıyordu. "En azından beni duymuşsun. Ben senin için aynısını söyleyemem."

"İyi." Eğimli sahilde yürümeye devam etti ve kıyıya yaslanan bir ağaçlık alana doğru yöneldi. Ağaçlığa yaklaştıkça onunla aynı hızda ilerledim ve yüksek ağaçlı ormanın içinden geçen dar bir patika görünce hakkımda en kötüsüne inanan düşmanca bir elfi karanlık bir ormana kadar takip edeceğimi fark ettim. Ben silahsızdım. Ama o değildi.

İyi de başka ne yapabilirdim? Param, barınağım, yiyeceğim yoktu.

Ve yüklü bulutlara bakılırsa her an yağmur yağabilirdi. Çadırım ve tuzum olmadan yağmura dışarıda yakalanmak istemiyordum.

"Sen benim adımı biliyorsun. Peki ya seninki ne?" diye sordum ona çokça pratik yaptığım neşeli sesimle. Annemin hançerini kaybetmek bana ne kadar acı verse de şu anda bu duygulara odaklanamazdım. Her zaman yaptığım gibi onları içimde tutmalıydım.

Elf beni şaşırtarak, "Rivelin," diye cevap verdi. Yolun kenarında durdu ve gözlerini kıstı. "Beni takip etmeyi kes."

"Burada, sahilde kalacak değilim. Yağmur yağacak gibi duruyor."

"Ee?"

Gülümsememi korumak için mücadele ettim. “Ben yarı orkum. Cildim tatlı suya tahammül edemez ve burada Fafnir’de olduğu gibi tuz yağmadığını tahmin ediyorum. Dünyanın çoğu yerinde yağmaz.”

“Belki de bunu buz devi imparatorunu dinleyerek Draugrları bulmak için Elding’e yelken açmadan önce düşünmeliydin.”

“Böyle konuşmaya devam edersen senin de bir Draugr olduğunu düşüneceğim,” diye espri yaptım.

Boğazından alçak bir homurtu çıktı. “Tamam. Beni köye kadar takip et ama yardım bekleme. Zira hepsi benim gibi düşünecektir.”

“Neden, onlar da Draugr oldukları için mi?”

“Dikkat et,” dedi dudakları bir hırlamayla kıvrılırken. “Burası huzurlu bir adadır ve biz silahlarımızı birbirimize ve çoğu zaman yabancılara da doğrultmayız ama halkımı imparatorundan ve *senden* korumaktan çekinmem. Bu bizi ejderha büyüsü kullanan bir halk yapmaz. Hiçbir tacın önünde eğilmeyen özgür bir halk yapar.”

Bunu söyleyip ağaçların arasına doğru uzaklaştı. Kalbim çarparak peşinden giderken nefesim daraldı. İmparatora karşı bu kadar küstahça konuşan birini duymayalı uzun zaman olmuştu. İzini sürmesine yardım ettiğim o diğer Draugr bile sessizce isyan etmişti. Gerçeklerini kapalı dudaklarının ardına ve toprağın içine oyulmuş nemli, karanlık tünellerde saklardı.

“Eğer ejderha büyüsüyle uğraşıyorsan o zaman benden çok daha tehlikelidir,” dedim önüne geçmek için hızımı artırarak. Yüzümü ona dönüp geri geri yürüdüm ve herhangi bir tepki belirtisi olup olmadığını görmek için yüzünü izledim.

Ama ifadesi düşüncelerinin hiçbirini ele vermiyordu. Yolun ortasında durdu ve yumruk yaptığı ellerini ağır bir şekilde yan-

lara indirdi. Bir hırlamayla bana doğru yürüdü. Bana o kadar yaklaşmıştı ki aramızda bir santimlik bir mesafe kalmıştı. Gözlerini gözlerime kilitleyerek eğildi ve bana boynunu gösterdi. Bronzlaşmış teni buranın yoğun nemiyile parlıyordu.

“Hadi o zaman. Siz yarı orkların Draugların kokusunu alabildiğinizi biliyorum.”

Yutkunarak tenini kokladım. Daha önceki gibi onun da boynu tamamen deri ve dumandan başka bir şey kokmuyordu. Geri çekilip sırtırken karnımda bir karıncalanma hissettim.

“Gördün mü?” dedi. “Hiçbir şey yok.”

Sahil ile gittiği yer arasında ki oranın köyü olduğunu söylemişti, durduğum noktaya bir adım daha yaklaştı. Ağaçların hemen ötesindeki öfkeli denizden içeri doğru esen ve yaprakları hışırdatarak yere savuran hafif bir rüzgâr yüzüme çarptı. Bu küçük savaşı kazanmış olsa bile çenemi kaldırıp bakışlarımı kaçırmayı reddederek doğruca elfin gözlerine baktım. Ona güvenmiyordum, bir şey saklamadığına kesinlikle inanmıyordum. Şimdiye kadar söylediği ve yaptığı her şey baştan sona *isyan* kokuyordu.

Ve bunu kanıtlayabilirsem, hayatımın geri kalanında İmparator İsveig’den kurtulabilirdim. İsveig’den, buz devlerinden, upuzun o dar kuleden ve Galdur büyüsünün rahatlatıcı özünden çok uzakta bir yerde ormanın içinde, kuş cıvıltılarıyla çevrili boş bir arazi bulur ve oraya bir kulübe inşa ederdim.

Özgür olurdum.

Yüzüme bir gülümseme takındım. “Hiçbir şey yok. Bu yüzden tek ihtiyacım olan geceyi geçirebileceğim bir yer, sonra da Fafnir’e geri döneceğim. İmparator, Büyülü Adalar’ın tehlikeli suçlulardan arınmış olduğunu bilmekten mutluluk duyacaktır.”

Homurdandı. “Büyülü Adalar mı?”

“Grundstoff İmparatorluğu’ndaki insanlar buraya öyle diyor. Başka bir adı mı var?” Eğer onu konuşturabilirsem belki de önemli bir şeyi ağzından kaçırırdı.

“Hayır, biz buraya sadece Adalar deriz.” Etrafımdan dolanmak için hamle yaptı ama ben bu dansı kendi adımlarımla takip ettim. “Fafnir’e dönme konusuna gelince... Maalesef bir süre burada kalacaksın. Elding geçene kadar yelken açmak güvenli olmaz, bu yüzden limanlarımıza altı hafta boyunca hiçbir gemi yanaşmaz, yani Yaz Ortası gününe kadar.”

Kalbim sarsıldı. “Altı hafta mı?”

Kalçam aniden acıyla sızladı. Buz parçası bundan hiç hoşlanmamış olmalıydı. Beni kesmesine ramak kalmıştı. Fafnir’e dönmek için iki ayım vardı ancak artık muhtemelen daha azdı. Ne kadar zamandır uzakta olduğumu bilmiyordum. Ve eğer vaktinde varmazsam İsveig, parçanın bedenim üzerindeki kontrolünü tamamen eline alacak ve ciğerlerimdeki tüm nefesi donduracaktı.

“İnan bana,” dedi Rivelin kaşlarını çatarak. “Bu benim de hoşuma gitmiyor. İsveig’in parasklarından birine ev sahipliği yapmak burada hiçbirimizin istemeyeceği bir şey.”

Etrafımdan bir adım attı ve bu sefer geçmesine izin verdim. Zihnim bu yeni bilgiyi anlamlandırmaya çalışıyordu. Elding bu adanın etrafındaki sulara altı uzun hafta boyunca saldırıyorsa, bu gemideki diğerlerinin kaderi için ne anlama geliyordu? Thuri neredeydi?

Bir buz devi olduğu için benden çok daha iyisini yapabilir-di ama bu adanın kıyısına vuran tek kişi bendim. Ondan veya İsveig’in diğer savaşçılarından hiçbir iz yoktu. Bir şekilde hayatta kalmış olabilir miydi? Eğer öyleyse, neredeydi?

Birkaç dakika sonra patikanın sonuna ulaştık. Ormanın sonuna geldiğimizde gece gökyüzünde fırtına kopmasma rağmen

hareketli bir köy karşımızda duruyordu. Yeşillikler içindeki ev kümeleri ile rengârenk çiçeklerle dolu engebeli tarlalar vardı. Çiçeklerin tatlı kokularıyla bir ozanın ve lavtasının melodik sesi rüzgâr eşliğinde kulaklarıma doğru sürüklendi. Her bir pencere ışıklarla bezenmiş, her bir ön kapı sarmaşıklar ve çiçeklerle donatılmıştı. Ve her kahkaha gerçek ve hayat doluydu.

Göğsümde bir boşluk hissettim. Fafnir Kalesi de yıllar önce böyle hayat dolu kahkahalarla doluydu.

“Han şurası.” Rivelin beni köyün kenarındaki güzel bir ahşap binaya doğru götürdü. Yaklaştıkça ozanın neşeli şarkısı, kahkahalar ve tezahüratlar da yükseldi. Pencereler yasemin ve lalelerle doluydu ve sarmaşıklar binanın yan tarafından çatıya doğru tırmanıyordu. Başımı eğdim. Bu ilginçti. Sarmaşıklar normalde burası gibi sıcak ve nemli adalarda yetişmezdi.

Menteşeler gıcırdadı, yukarıdaki tabela birkaç dakika öncekinden daha kuvvetli esen rüzgârla sallandı. Şangırtısını duyunca yukarı baktım. *Hayalperest Ejderha Hanı*.

Bir kaşımı kaldırdım. “Garip bir isim.”

“Saçma sapan şeyler gelmesin aklına. Bu sadece bir isim.”

Tam rüzgâr ıslak saçlarımı yüzüme savururken arkasını döndü. Saçlarımı kenara çekip, “Nereye gidiyorsun?” diye seslendim.

“Eve.” Hanın kapısına doğru başını salladı. “Sığınağa ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Al sana sığınak.”

“Hiç param yok ki.”

Hafif bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. “Bu benim sorum değil. İyi şanslar parask.”

3

DAELLA

Rivelin'in arkasından kaşlarımı çattım. Sanki dünya umurunda değilmiş gibi vals yaparak uzaklaşmıştı. Piç. Köşeyi dönüp kaybolduğunda ben de hanın kapısına doğru döndüm, kendimi hazırladım ve yüzüme yine hoş, sevimli bir ifade takındım. Herkese surat asarak içeri dalarsam bedava oda elde edemezdim.

Fırtına sırtıma çarptığında vücudum titredi. Çıplak kollarım acıyla irkildi. Dişlerimin arasından tısladım. Yakında bir sığınak bulamazsam, o yüklü bulutlar yağmurlarını boşalttığına fena hâlde incinecektim.

Kapı kolunu tuttum ve içeri girdiğimde bir ses kakofonisi beni ele geçirdi. Gördüklerim, hissettiğim acıyı unutturmuştu. Üç yüzden fazla insanın yaşayamayacağı küçük bir köyde olmamıza rağmen han tıklım tıklımdı. Fenerler, mekânın ortasındaki meşe masaların üzerine yumuşak, huzur verici bir ışık saçıyor ve karşıdaki duvar boyunca uzanan küçük bir sahneyi aydınlatıyordu. Uzun kızıl sakallı, sarkık kulaklı küçük bir ozan bir taburenin üzerine çıkmış, lavtasını çalarken ayağıyla da ritim tutuyordu.

Vahşice sırtarak taburede döndü. Bakışlarını yüzüme kilitlediğinde gür sesi keskinleşti. Müzik aniden durdu ve odadaki her bir göz bana doğru çevrildi.

Boğazımdaki yumruyu yutup hepsine gülümsedim. İncelenmeye alışkındım. Kulemden her çıktığımda insanlar fısıldaşarak bana bakardı.

İşte İmparator'un evcil orku geliyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse muhtemelen buradaki herkes de aynısını düşünüyordu. Rivelin benim kim olduğumu biliyorsa, bu köydeki diğerlerinin de bildiğine şüphe yoktu. Ünüm benden önce gelmemiş olsaydı bile bugünlerde biz orkların topluma karışması zaten zordu. Çok az kalmıştık ve bilinen tüm dünya da bunu biliyordu.

Elimi kaldırıp hafifçe salladım. “Merhaba. Hanın sahibi hanginiz?”

“Benim,” dedi bir gölge iblisi barın arkasından, kollarını tahta bir fıçıya koyup. Başının tepesinde İsveig’inkine çok benzeyen türde boynuzlar kıvrılıyordu ancak onunkiler yoğun, koyu bir siyahtı. Soluk teninde yumuşak bir kararlı belirdi ve nabzıyla birlikte atmaya başladı. Çok huzursuz hissediyordum. Bu kesinlikle beklenmedik bir şeydi. İsveig iblislerden *nefret ederdi*. Zira denediği ama fethetmediği tek krallık onlarınkiydi.

Bara doğru yürürken içine dolan tuzlu sudan dolayı botlarım hâlâ gıcırıyordu. Tüm oda sessizdi ve herkesin bakışları beni ürpertmeye yetecek kadar ağırdı.

“Sadece geçiyordum,” dedim ona olabildiğince sessiz bir şekilde. “Gece için bir oda istiyorum.”

“Öyle mi?” Gece yarısı gibi siyah gözleri omzumdaki imparator mührüne kayd. “Altının var mı yoksa sadece İsveig’in o

süslü buz paraskından mı var? Eğer varsa bir torba Galdur kumu da alabilirim. Buralarda pek fazla bulamıyoruz.”

Birkaç mırıltı dalgalar gibi yükselip alçaldı. Omzumun üzerinden bakma isteğimi bastırdım. Galdur kumu nadir olduğu için altından daha değerliydi. Dört çeşidi vardı: Fildur ateş için, Vatnor su için, Vindur hava için ve Jordur toprak için. Herkes dünyanın temel büyüsünü kullanmak için bu kumu kullanabilirdi ama önce biraz bulmak gerekirdi. Isveig’in bile pek fazla büyüsü yoktu.

“Korkarım bunların hiçbirisi bende yok,” dedim. “Sahip olduğum her şey Elding’de kayboldu. Gemim yok oldu, ben kıyıya vurdum ve—”

“Para yoksa oda da yok.”

Yüreğim sızladı ama bu cevabı bekliyordum. “Beni işe alabilirsin. Bulaşıkları yıkarım, bira servis ederim veya kırıntıları süpürürüm. Neye ihtiyacın varsa yaparım. Gidecek başka yerim yok. Gemim—”

Bana kötü bir şekilde gülümsedi, öne eğildi ve kelimelerini üzerime fırlattı. “Para yoksa oda da yok.”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Tamam. Sanırım bu adil.”

Hayal kırıklığımı gizleyerek odada ilerledim. Herkes anında harekete geçti, sohbetlerine ve biralarına geri döndü. Cüce lavtasını çalmaya başladı ve bakışlarını yüzümden çektikten sonra uzak dağlardaki troller hakkında bir şarkı söylemeye başladı. En yakın masaya doğru yürüdüm. Bankın sonunda, bir grup elfin yanında boş bir yer vardı.

Oturduğum anda han sahibi olan gölge iblisi yanımda belirdi.

“Bu masada yer kaplamak için ödeme yapan bir müşteri olmalısın.” Kalabalık odayı işaret etti. “Wyndale Köyü için yılın yoğun dönemindeyiz. Yani içecek, yiyecek ve koltuk isteyen çok sayıda ziyaretçimiz var. *Ödeme yapan* ziyaretçiler.”

Hayal kırıklığıyla bir nefes verdim. “Lütfen. Fırtına yaklaşıyor ve benim gidecek başka yerim yok.”

“Para yoksa masa da yok.”

“Tamam.” Sandalyeden kalktım. Artık bir fıçıya yaslanmayan gölge iblisi tepemde yükseldi. Karanlık bana doğru uzanıyor gibiydi. Gözündeki tehlikeli bakışla içim titremişti. “Köşede fırtınanın geçmesini bekleyeceğim ve sonra gideceğim.”

Gülümsedi. “Para yoksa köşe de yok.”

Yutkundum. Ne dersem diyeyim, bu hanın içinde kalmama izin vermeyecekti. Param olsaydı bile bana yiyecek ve oda vermezdi. Buradaki herkes beni olduğum gibi görüyordu: düşmanlarının hizmetkârı. Ve bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım. Başımı dik tuttum ve beni bekleyen fırtına için kapıya doğru yürüdüm.

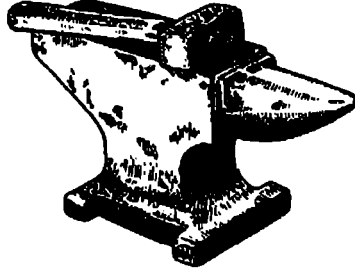
Onu suçlamıyordum. Biraz bile. Bana *güvenmemeliydiler* özellikle de şüphelerim doğruysa. Çünkü hepsini İmparator İsveig’e teslim etmekten çekinmezdim. Onların özgürlüğü karşılığında kendi özgürlüğüm.

Kapıdan çıkarken yanaklarımdan aşağı inmek üzere olan gözyaşlarıma direndim. Bundan utanmam için hiçbir sebep yoktu, kalbimi ezen o suçluluk duygusu için hiçbir sebep yoktu. Ejderha büyüğü dengesiz, kötü bir şeydi. Çok tehlikeliydi. Gücünün sonuçlarını görmüştüm. Tam olarak ne tür dehşetlere yol açtığını biliyordum.

Draugrlar annemi ve babamı öldürmüştü. Ve bu yüzden başka birini öldürmesini engellemek için İsveig’e yardım edecektim.

4

RIVELIN

“Isveig’in sonunda birini göndereceğini biliyorduk,” dedi kollarını kavuşturarak kapıya yaslanan Haldor.

Bütün bu olay hakkında fazla rahat görünüyordu. O küçük parask her şeyi mahvedebilirdi. Ama Haldor onu benim gördüğüm gibi görmemişti. Nefes nefese kalan boğulmuş bir fare gibi görünüyordu ama yine de o dik duruşundaki öz güveni görmüştüm. Daella Sigursdottir, bu dünyada muhteşem olmaktan başka bir şey yaparak sağ kalamazdı.

Ve köyünden defolup gitmesi gerekiyordu.

Koyu kahverengi tenli, siyah kıvrıkcık saçlı neşeli bir cin olan Odel pembe kanatlarını çırparak Haldor’a doğru yürüdü ve parmağını göğsüne bastırdı. “Bir şeyi unutuyor gibisin. Yarın Yaz Ortası Oyunları’nın açılış töreni var. Isveig’in evcil hayvanlarından birini öyle bir günde burada tutamayız.”

“Bir şey olmaz,” diye mırıldandı Haldor, saçları ve teni gibi alev rengindeki gür kaşlarını kaldırarak. Bir ateş iblisi olduğundan her şeyi ateşliydi, öfkesi hariç. Daha önce dünyanın ona

fırlattığı her şeye karşı sarsılmadan durabilen bir ateş iblisi veya başka biriyle hiç tanışmamıştım.

Wyndale halkı, zekâsı nedeniyle Odel'i ve bıçak kullanmadaki eşsiz becerim nedeniyle de beni Köy Konseyi'nin bir parçası olarak seçmişti. Birlikte, bu köyü güzel geçen on dört yıl boyunca ayakta tutmuştuk. Ve sinir bozucu bir parask yüzünden halkımızın on beşinci yılında dağılmasına izin vermeyecektim.

"Nasıl yani?" Kaşlarımı çattım, yumruklarımı Wyndale Köy Binası'nın arkasına kurulmuş küçük toplantı masasına dayadım. Birkaç fener duvardaki oymaları aydınlatıyordu, yüzyıllar önce bu köyü yuva olarak adlandıran insanların geride bıraktığı kalıntılardı bunlar. Artık terk etmişlerdi. "Fafnir'e dönecek ve imparatoruna Oyunlar'dan bahsedecek, o da bizi fethetmek için buraya bir filo gemi gönderecek. Bu adanın neler yapabileceğini öğrenir öğrenmez bir parçasını isteyecek."

"Hayır, bir parçasını değil," diye düzeltti Odel. "Bütün lanet adayı isteyecek."

"Çünkü İsveig," diye devam ettim, "fethetmeyi seviyor."

Haldor ellerini kaldırdı. "Tamam. Hadi bunu bir düşünelim. Onu o sahilde bulduğunda sana tam olarak ne söyledi?"

Onu gördüğüm ânı düşündüm; öksürüyor, tükürüyor ve kumu tırmalıyordu. İlk başta içgüdülerim ona yardım etmem için beni ileri doğru itmişti. Elding, gemisine saldırmış olmalıydı ve bu durumda hayatta kalabilen çok az kişiden biri de oydu. Orklar iyi yüzücüler olarak bilinmezlerdi, özellikle de tatlı su derilerini ıslattığında. Ama o kıyıdaıydı. Ve yardıma ihtiyacı vardı.

Tam o an kumdaki hançeri ve omzundaki imparator mührünü görmüştüm.

"Cam Zirveler'i sordu," dedim onlara. "Kalp Limanı hakkında hiçbir şey bilmiyor gibiydi."

“Gördün mü? Draugları cücelerin yaşadığı dağ adasında arıyor. Burada işi yok,” dedi Haldor.

“Ama yine de burada,” diye karşılık verdim. “Elding yüzünden altı lanet hafta boyunca ondan kurtulamayacağız. Yaz Ortası Oyunları’nın tamamı boyunca. Her şeyi görecek.”

Odel parmağını çenesine vurdu. “Onu Milford’a veya hatta Nehir Ormanı’na gönderebiliriz.”

“Kötü fikir. Sakinlerinin yarısının Oyunlar için *burada* olduğunu öğrendiğinde geri döner,” dedi Haldor.

“Haklı.” Odel kaşlarını çatı ve bana döndü. “Onu yasa dışı ejderha büyüsü yapmadığımıza ikna etmemiz ve imparatora adadan bahsetmek istemeyecek kadar büyülememiz gerekecek. Ona sadece sorun istemeyen barışçıl insanlardan oluşan küçük bir köy olduğumuzu göstermeliyiz. Buna inanırsa İsveig’e hiçbir şey söylemez.”

Homurdandım ve kollarımı kavuşturdum. “İsveig’in parasklarıyla biraz zaman geçirmiş olsaydın, sen de benim gibi buna inanmazdın.”

Haldor, kutlama seslerinin Köy Konsey Salonu’na aktığı açık pencereden dışarı bakmak için odayı geçti. Elding’in yağmurları köye inecek ve kısa süre sonra dinecekti. Böylece yıllık Yaz Ortası Oyunları başlayacaktı. Bu yıl çok sayıda ziyaretçimiz vardı, şapkalarını ringe atmak veya gösteriyi alkışlamak isteyen çok sayıda umut dolu kişi... Şirin köyümüze gürültülü bir atmosfer getirmişti ve sokaklar heyecandan neredeyse uğulduyordu.

Ama ben heyecanlı falan değildim. Tek düşünebildiğim, bu kadar çok insanın şansımı azalttığı gerçeğiydi.

“Eyvah,” dedi Haldor pencereden uzaklaşırken. “Elma, orku handan kovdu. Şimdi bu tarafa doğru yürüyor, muhtemelen barınak arıyor.”

“Elma elbette kovmuştur. Fafnir’den gelen bir yarı orka hiç kimse yardım etmez,” dedi Odel. “Herkes onun kim olduğunu biliyor.”

İkisi de kollarını kavuşturup bana baktılar.

Kaşlarımı çattım. “Bu konuda ne yapmamı bekliyorsunuz?”

Odel iç çekti. “Orklarm yağmura alerjisi var, değil mi? Bu yüzden, zorlu bir deneyim olduğunu tahmin ettiğim o gemi enkazından ve her şeyden kurtulduktan sonra buradaki ilk gecesinde dışarı atılırsa bizi sevmez. Biraz yiyeceğe, kuru bir odaya ve rahat bir yatağa ihtiyacı var.”

Haldor coşkuyla başını sallayarak onayladı.

Bir kahkaha attım. “Hayır, kesinlikle hayır. Isveig’in evcil orkunun kurtarıcısı olmak istiyorsan, buyur ama benim buna hiçbir katkım olmayacak. Onun paraskları hayatımı mahvetmek için yeterince şey yaptı. Evimin yakınına bile yaklaşmasına izin vermem.”

“Bir düşün, Rivelin.” Haldor kötü kötü sırtarak yanıma geldi. “Onu altı hafta boyunca dışarıda, doğanın zorluğuna meydan okuyarak bırakamayız. Bu sadece bizden nefret etmesine neden olur. Etrafta dolaşacaktır. Isveig’e bizden bahsetmek için sebepler bulacaktır. Birinin ona göz kulak olması ve onu yumuşatması gerek.”

“O zaman *sen* yap,” dedim dişlerimi sıkarak. Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyordum.

“Ben evliyim,” dedi omuz silkerek. “Sen değilsin.”

“Şaka yapıyor olmalısın.”

“Güzel bir noktaya değindi,” dedi Odel şarkı söyler gibi bir tonda. “Paralı asker olsun ya da olmasın Haldor eve güzel bir ork getirirse Lucien bundan hiç memnun olmaz. Ne kadar kıskanç olduğunu bilirsin.”

İç çektim ve ikisine de ifadesiz gözlerle baktım. “Kimse onu ‘eve götürmeyecek’ ve ben de öyle. Onun etrafta dolaşmasını engellemek istediğini söyledin? Tamam. Ama bunun Lucien’in kıskançlığıyla ne ilgisi olduğunu anlamadım. Onunla romantik bir ilişki yaşayacak hâlin yok.”

“Aslında fena fikir değil,” dedi Odel. “Böylece onu oyalamış oluruz.”

“O zaman yap.”

Yanakları kızardı. “Ne yazık ki bir kadınla flört etmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Öte yandan sen yakışıklısın, bekârsın ve kadınlar seni seviyor. Herkesi büyüleyebilirsin.”

Kaşlarımı çattım. “Ben büyücü değilim ve sen de bunu biliyorsun. Buraya taşındığımdan beri kimseye kur yapmadım.”

Haldor omzuma vurdu. “Eh, belki huysuz bir münzevi olabilirsin Rivelin ama kadınlar senin o sinir bozucu elf bakışlarını seviyor.”

“Paralı askerlerden ve imparatorlardan nefret ediyorum.”

“Çok kötü.” Haldor sırtıttı.

“Bu köyün iyiliği için. Ki zaten sen de defalarca tek önemsendiğin şeyin bu olduğunu söylemiştin,” diye ekledi Odel bir adım daha yaklaşarak. Şimdi ikiye karşı birdim ve beni sıkıştırıyorlardı. Ne söylersem söyleyeyim devam edeceklerini biliyordum. “Tek yapman gereken ona altı hafta kalacak bir yer vermek. Onu mutlu et, burayı sevmesini sağla. Sonra onu Cam Zirveler’e göndeririz ve imparatora *bizim* hakkımızda hiçbir şey söylemek istemez. Oraya vardığında cüceler onunla ne yapacaklarını bulur.”

“Şüpheli görünmeyecek mi? Onu az önce hana bıraktım ve kendi başının çaresine bakmasını söyledim.”

“Belki.” Odel pembe dudaklarını büzdü, teni parladı ve Haldor’a baktı. “Bir fikrin var mı?”

Haldor bir an uzaklara bakınca bu toplantıdan, yaz boyunca İsveig'in yarı ork paraskına maruz kalmadan sıyrılabilceğimi düşündüm. Ama sonra Odel parmaklarını şıklattı ve peri suratı neşeyle aydınlandı.

"Buldum," dedi hevesli bir fısıltıyla. "Onu Yaz Ortası'na dâhil et. Onunla bir tür anlaşma yap. Ona sadece bedava bir oda vermeyeceksin. Demirci dükkânında seninle çalışmak zorunda kalsın. Ya şenlikler sırasında yardım etsin ya da seçilirsen Oyunlar'ı kazanmana yardım etsin. Elbette, ona biraz kıyafet almamız gerekecek. Tilda'da onun boyutlarına göre bir sürü giysi var."

Ellerimi yumruk yaptım. İstedğim son şey düşmanımın Yaz Ortası Oyunları'nı ve onunla birlikte gelen her şeyi kazanmama yardım etmesiydi. Ama itiraf etmeliydim ki durum çok ironikti. Çünkü kazanırsam, kazancımı nasıl kullanacağımı biliyordum. Bu adanın ve halkının bir daha asla imparatorluk tarafından tehdit edilmemesini sağlayacaktım ki buna *o da* dâhildi.

Ayrıca bir asistana ihtiyacım vardı ve bunu kimden isteyeceğimi bilmiyordum. Diğer herkes çoktan eşleşmişti. Ben güçlü bir rakiptim ama Haldor haklıydı. Köyün münzevisi olarak biliniyordum.

"Peki ya Gregor?" diye sordum. "Parask adada yeni bir kadın. Muhtemelen adanın onu kendisine gönderdiğini iddia etmeye çalışacaktır."

Odel kaşlarını çatı, onda nadiren gördüğüm bir ifadeydi bu. "Gregor'u en büyük düşmanıma bile dilemem ve Daella da çok iyi bir düşman olabilir. Ona göndermiyoruz. Ve eğer bir şey yapmaya kalkarsa, ona isteğinin adanın kurallarının dışında olduğunu hatırlatacağız."

Bunun üzerine ben de kabul ettim. "Yine de sorun çıkarabilir."

“Gregor için üzgünüm ama sen bu adadaki en iyi lanet olası dövüşçüsün,” dedi Haldor kıkırdayarak. “Ve Isveig’in parasklarını nasıl eğittiğini bildiğimden, eminim ki yarı ork kendini savunabilecek kapasitededir.”

Bunu kabul ettiğime inanamıyordum. Sadece birkaç saat önce yaz için umutluydum. Yaz Ortası Oyunları için hiç adım çıkmamıştı ve artık vaktinin geldiğini hissediyordum. Sonunda katılacak ve kazanacaktım. Bu, Isveig’in burayı asla bulamayacağı anlamına gelecekti. *Halkı* burayı asla bulamayacaktı.

Ama kaderin aklında başka bir plan varmış gibi görünüyordu.

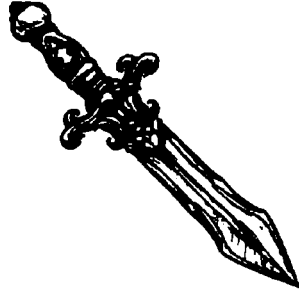
Bu yıl katılırsam, düşmanım yanımda olacaktı. En azından tüm bunlar bittiğinde burayı ondan da koruyabilecektim. Muhtemelen ana karaya bile asla geri dönemezdi.

Uzarlarda bir gök gürültüsü duyuldu. Yağmurlar yakında başlayacaktı. Derin bir iç çekerek kendimi altı hafta Cehennem’de yaşamaya adadım.

“Tamam,” dedim. “Altı hafta. Sonra onu ilk gemiye bindirip göndereceğiz. Ama siz ikinizin de bunda bir rolü olmalı. Onu buranın cennet olduğuna ve korunmaya değer olduğuna inandırın. Zor olmamalı çünkü gerçek bu.”

5

DAELLA

Köyde dolaşırken kuvvetli rüzgâr, yaprakları ve toprağı savuruyordu. Burası ilk tahmin ettiğimden daha büyüktü; sadece birkaç ailenin yaşadığı küçük bir köyden çok bir kasaba gibiydi. Tepeler boyunca uzanan kulübeler ve dükkânlar sarmaşıklar ve çiçeklerle doluydu. Kokuları neredeyse baş döndürücüydü... Çok tatlı, çok *yaşam doluydu*. Oysa Fafnir'de yeşilliğin çoğu taş ve çelikle yer değiştirmişti.

Gök gürültüsüyle irkildim. Yabancıların kapılarını çalıp kalacak bir yer için yalvarmayı kendime yediremiyordum. Beni gördüklerinde ne diyeceklerini zaten biliyordum. Bu köyün insanları için ben düşmandım.

Toprak yolun köşesinde ahırlar görünce o tarafa doğru yöneldim. Hem hayvanlar insanlardan daha iyi arkadaşlık ederdi. Kapıya ulaştığımda açmayı denedim ama kol yerinden kıpırdamadı.

Bunu tahmin etmeliydim. İç çekerek kapının hemen üzerindeki küçük çıkıntıya baktım. Çok geniş değildi ama beni biraz da olsa yağmurdan koruyabilirdi.

Toprağa yerleştim ve dizlerimi göğsüme kadar çektim. Giysilerim hâlâ sıırıslıklam ve ayaklarım lapa gibiydi. Rüzgâr şimdi daha hızlı esiyor, ıslak giysilerimin içinde üşümeme neden oluyordu. Çoğu zaman sıcaktan bunalırdım ama benim bile soğuğa karşı bağışıklığım yoktu. Titreyerek çenemi dizlerime koydum ve olumlu şeylere odaklanmaya çalıştım.

En azından hayattaydım. İçimde bir yerlerde Thuri ve diğerlerinin sağ olmadıklarını biliyordum. Elding yıllar boyunca düzinelerce gemiyi yok etmiş ve çoğu zaman hiç kimse geri dönmemişti. Cesetleri Engin Deniz’de sonsuza dek kaybolmuştu. Burada olduğum için bile şanslıydım.

Üşümüştüm, ıslaktım ve yakında korkunç bir acı çekecektim ama artık o lanet kulenin içinde değildim. Artık ait olduğum yerde, doğanın içindeydim. Altımdaki toprak sağlam ve rahatlatıcıydı. Orklar hayatlarını içerilerde geçirmek için yaratılmamıştı.

Ayak sesleri dikkatimi böldü. Sesler yaklaşıncı kendimi hazırladım. Belki de ahır sahibi beni burada çömelirken görmüş ve kovalamaya gelmişti. Fırtınayı atlatmak için başka bir yer bulmam gerekecekti. Belki de ağaçların biraz barınak sağlayacağı ormana geri dönsem daha iyi olurdu.

Görüş alanıma uzun boylu, kaslı bir elf girince midem kasıldı. Tanrı aşkına. Yine o lanet Rivelin’di.

Bakışlarım üzerimde gezdirdi, ifadesi sertti. Kader bir şekilde aleyhime mi çalışıyordu? Eğer bu ahırlar onunsa, umarım yer yarılır da içine girerdim.

“Üşümüşe benziyorsun,” dedi birkaç adım ötede durarak.

“Ne kadar mükemmel bir gözlem.”

“Neden buradasın?”

“Sana söylemiştim. Tüm paramı denizde kaybettim. Burada bedava oda ve yemek diye bir şey yok.”

“Ve sen de ahırların önünde oturmaya mı karar verdin?”

“Başka han göremedim, eğer görünmez değillerse başka şansım yok gibi görünüyor.”

“Başka bir han da sana oda teklif etmezdi. Tabii *eğer* bir odamız olsaydı ki yok. Wyndale küçük ve huzurlu bir köydür. Yaz ortası dışında pek fazla ziyaretçimiz olmaz, parasklardan bahsetmiyorum bile.”

“Harika bilgiler. Söylediğin için teşekkür ederim. Artık biraz kestirmek istiyorum.”

Dudakları kıvrıldı. “Kestirmek mi? Bana daha çok somurtuyormuşsun gibi geldi.”

“Ben somurtmam,” diye ısrar ettim, şu anda şiş gözlerim, nemli cildim ve şakağımda zonklayan baş ağrıyla ne kadar korkunç hissetsem de her zamanki gibi gülümsemem gerektiğini kendime hatırlatarak. Bu insanlar ancak karşımda duran bu huysuz piç gibi davranmazsam beni düşman olarak görmeyi bırakırlardı. Bu yüzden asık suratımı düzelttim. “Sadece yorgunum, hepsi bu.”

Olduğu yerde sallandı, biraz kararsız görünüyordu. “Burada uyuyamazsın.”

“Dur da tahmin edeyim. Atlarının yakınında bir *parask* olmasını istemiyorsun.”

“Hayır, demek istediğim...” Gözlerini kapattı ve bir sonraki cümlesini dişlerini sıkarak söyledi. “Kimse yerde uyumak zorunda kalmamalı. Bir odam var. Benimle kalabilirsin. Bir geceliğine.”

Bir an için ne söyleyeceğimi ya da ne düşüneceğimi bilemedim. Kesinlikle doğru duymuş olamazdım. Bu köydeki herkes içinde bana bir yatak teklif eden *o* muydu? Yoksa fırtına çoktan başlamış da ben yağmurdan sersemlemiş miydim? Ya da uyuyakalmıştım ve bu sadece bir rüya mıydı?

“Taçla ilişkili olan herkesten nefret ettiğini sanıyordum,” dedim sonunda.

“Öyle.” Gözlerini açtığında parlak sarı renkli gözleri âdeta içimi delmişti. “Ama Wyndale’de aç ve üşümüş bir şekilde dolaşmana izin vermeyeceğim. O yüzden kalk ve beni takip et.” Rivelin emir verir gibi konuşunca irkildim.

Ah, şimdi anlıyordum.

Beni aptal mı sanıyordu? Wyndale’de dolaşmamı istemiyordu çünkü o ve diğerleri bir şeyler saklıyordu. Eğer benim hakkımda ne düşündüğünü açıkça belirtmemiş olsaydı, buna kana bilirdim ama hayatımın çoğunu Fafnir Kalesi’nde geçirmiştım. Entriakanın nasıl bir şey olduğunu iyi bilirdim. Hiçbir şey bulamamam için beni yakınında tutmak istiyordu.

“İyi denemeydi,” dedim gülümseyerek. “Ama sanırım yağmurda senin evinden çok daha rahat edeceğim.”

Çok kısa bir an için kaşlarını çattı ama ben kaçırmadım. “Peki. Sen bilirsin.”

Arkasını döndü ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı. Artık gittiğine göre gülümsememe gerek yoktu. Yine ahırların duvarına yaslandım. Ama ne kadar uğraşsam da gözlerimi ondan ayıramıyordum. Yolun sonuna kadar yürümesini ve sonra beyaz ile kırmızı kirişli, çiçeksiz bir sürü penceresi olan iki katlı ahşap bir evin merdivenlerinden çıkmasını izledim. Zemin katta geniş kapılar ve üzerinde *Rivelin’in Demirci Dükkânı* yazan örs şeklinde metal bir tabela vardı.

Bu birçok şeyi açıklıyordu. Duman ve çelik gibi kokmasına şaşmamalıydı.

İçeriye girip gözden kaybolduğunda gergin bir nefes verdim. Başa çıkması zor biri olacaktı, bunu şimdiden anlayabiliyordum. Bana bakarken sarı gözleri resmen şüpheyile doluydu. Beni evine

davet etmiş olması, köyün sırlarını öğrenmemi engellemek için elinden geleni yapacağı anlamına geliyordu.

Ondan daha akıllı olmam gerekecekti. Bu pek de zor olmayacaktı.

Göklerde yankılanan bir gök gürültüsü koptu ve bulutlar yarıldı. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Geriye doğru sürünerek vücudumu olabildiğince sağlam duvara bastırdım ama faydası olmadı.

Rüzgâr, suyu binlerce cam parçası gibi üzerime püskürtüyordu. Acı vücudumu tüketti, nefesimi kesti. Ellerimi yumruk yapıp dişlerimi sıktım, tenime değen her su damlasında irkiliyordum. İstenmeyen gözyaşları gözlerimi yakıyordu ve yanağımı bu berbat acıdan kısa süreliğine de olsa kurtarmak için başımı yana çevirdim.

Tenime tatlı su değmeyeli beş yıl olmuştu. Geçtiğimiz yıllarda bundan kaçınmakta çok başarılı olmuştum, her yere yanımda bir çadır ve tuz taşıyordum. Ve Fafnir'de sadece tuzlu su yağardı.

Dayanılmaz bir işkence içinde saniyeler geçiyordu. Yağmur tenime çarparken nabzım kulaklarımda kükrüyordu. Titreyerek gözlerimi açtım ve gökyüzüne bir bakış atmaya cesaret ettim. Mürekkep siyahı bir karanlık başımızın üstündeki dünyayı tüketiyor, yoğun bulutlarını ortaya çıkaran şimşekler sadece ara sıra çakıyordu. Bulutlar bir santim bile kıpırdamamışlardı. Bu fırtına uzun bir süre dinmeyecek gibiydi.

Artık sırlıslam olmuştum ve sular sırtımdan aşağı akıyor, deri zırhım ile tenim arasına âdeta bıçak saplanıyordu. Tüm vücudum yanıyordu. Bir çığlık attım. Bu çok fazlaydı. Ne kadar güçlü olsam da bununla başa çıkamazdım.

Rivelin'in sözleri kulaklarımda yankılandı. Bana kalacak bir yer teklif etmişti, en azından bu gece için. İçimdeki her şey bu düşünceyle ürperdi ama burada böyle kalamazdım. Yağmur beni

öldürmese de zayıflatabilir, benimde haftalarca iyileşmeyecek şiddetli kırmızı kabarcıklara neden olabilirdi. Ve eğer Draugları bulamayacak kadar hasta olursam yaldızlı kafesimden kaçma umudum da kalmazdı.

Böylece titreyen bacaklarım üzerinde doğruldum ve yarı koşup yarı sendeleyerek yoldan aşağı indim. Köy artık sessizdi, pencereler karanlıktı. Herkes fırtınanın dinmesini beklemek için sıcak ve kuru yataklarına gitmişti ancak geçtiğim birkaç binada perdelerin arkasında hareketlenmeler gördüm. Sonunda demirci dükkânına vardığımda acıdan neredeyse uyuşmuş bir hâlde basamakları tırmandım.

Kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırdım ancak daha elim kapıya değmeden kapı açıldı. Rivelin eşiğe yaslandı, kollarını kavuşturdu ve sııttı.

“Seni burada görmek ne güzel,” dedi. “Parasklık hizmeti vermeye mi geldin? Eğer öyleyse, ilgilenmiyorum.”

Başka bir esinti yağmur damlalarını sırtıma savurdu. Bir adım öne doğru sendeledim, acı içinde tısladım.

“Lütfen beni yalvartma,” dedim fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. “Odayı kabul ediyorum. Sadece bir geceliğine. Bu yağmurdan kurtulmam gerek.”

Gözlerinin endişeye benzeyen bir şeyle parladığını sandım ama muhtemelen hayal görmüştüm. Kapıyı iyice açtı. “Oda senindir. İçeri gel.”

Sendeleyerek elfin evine girdiğim anda burnuma ejderhaların kokusu çarptı.

6

DAELLA

Bu kokuyu nerede olsa tanırdım. Çocukken her adımımda beni takip ederdi. Rüyalarıma ve en kötü kâbuslarıma kadar girerdi. Kükürt ve baharat, toz ve pişmiş et, tuzlu su ve deri karışımı bir kokuydu. Sadece ejderhaların ve Draugr'ların sahip oldukları (ya da bir zamanlar hayattayken sahip oldukları) benzersiz bir kokuydu. İmparator İsveig, bu kokuya olan duyarlılığımı özel gücüm olarak adlandırırsa da çoğu ork bir ejderhanın kokusunu kilometrelerce öteden alabilirdi. Bu bizim için bir kokudan daha fazlasıydı. Bir histi... Bir nabız atışı.

Koku beni her zaman çağırırdı ancak ben ondan nefret ederdim.

Yağmurun acısı her yerimi tükettiği için tepki vermemek kolaydı. Su artık giysilerime işlemiş ve okyanustan kalan tüm tuzlu suyu yıkamıştı, geriye sadece alev alev bir acı kalmıştı.

Rivelin ellerime baktı. Tenim her geçen saniye daha da kızarıyordu. Başka bir şey söylemeden bana bir havlu ve zümrüt yeşili yumuşak keten pantolon ve ona uygun bir tişört uzattı. Kadın kıyafeti oldukları belliydi.

Çenem amansız acıdan kasılmış bir hâlde, “Neden evinde böyle bir kıyafet var?” dedim titreyerek.

“Şimdi bunu dert etme. Git ve üstünü değiştir.” Kısa bir koridorun sonundaki kapalı kapıyı işaret etti. Sendeleyerek ilerlerken evin geri kalanını zar zor görebildim. Odaklanabildiğim tek şey ayaklarımdı. Bir adım attım ve bir adım daha. Titreyerek odaya girdim.

Ejderha kokusu güçlenmişti ama buna pek dikkat etmedim. Temiz pantolonu yatağa fırlattım, ıslak giysilerimi sıyırdım ve rahat bir nefes aldım. Havluyla yağmur sularını silerken ellerim titriyordu. Kumaşın tenime her dokunuşuyla acım azaldı ve sonunda vücudumda donuk bir sızıdan başka bir şey kalmamıştı. Tenim hâlâ kırmızıydı ama henüz kabarıklık oluşmamıştı. Muhtemelen sabaha bir şeyim kalmazdı.

Elf sayesinde.

Yumuşak dokulu kıyafetleri giydim ve sonra durup odaya baktım. Kükürt kokuyordu ve koku o kadar güçlüydü ki Rivelin’in kısa bir süre önce bir ejderha veya Draugr ile temas kurduğuna hiç şüphe yoktu. En fazla bir gün önce. Belki iki.

Tüm ejderhalar öldüğü için bu çok ilginçti.

Oda sade bir şekilde dekore edilmişti. Alanın çoğunu işgal eden küçük bir yatak vardı ve üzeri mor çarşaf ile zamanla güneşten solmuş bir battaniyeyle kaplıydı. Yanında bir fener ve deri ciltli bir kitabın durduğu tek bir komodin vardı. Odadaki diğer tek mobilya parçası, yatağın ayağındaki bir sandıktı.

Kapıda bir *tık* sesi duyulunca ürktüm. Tişörtümün önünü düzelttim ve umursamaz görünmeye çalıştım. Gerçi bir şeyler saklayan ben değildim.

“Her şey yolunda mı?” diye seslendi Rivelin kapıdan.

Boğazımı temizledim. “Evet, artık giyindim. İçeri girebilirsin.”

Kapı ardına kadar açıldı ve Rivelin yatak odasına adım attı. Bakışları üzerimde gezinirken gözleri parladığında yanaklarım garip bir sıcaklıkla doldu. Kollarımı kavuşturdum, aniden tişörtün ince ve açık renkli olduğunu fark ettim. İç çamaşırlarımı ve diğer her şeyi çıkarmıştım. Kumaşın içini görebiliyor muydu?

“Islak giysilerini al ve beni takip et,” dedi sert bir sesle.

Ses tonuna karşı kaşlarımı çattım ama havluyu kullanarak yere attığım giysilerimi topladıktan sonra onu koridorda takip ettim. İçeri girerken sadece bir anlığına gördüğüm geniş bir oturma alanına geldik. Yatak odasının aksine bu oda mobilyalar ve biblolarla doluydu, ayrıca rahat bir kanepa, sağlam bir şekilde inşa edilmiş bir masa, bir koltuk ve dokuma bir halı vardı. Şöminede bir ateş parlıyor, üşüyen vücuduma ısı saçıyordu.

Rivelin kucağımdaki giysileri aldı ve şöminenin yanına gitti. Tek kelime etmeden onları sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi dikkatlice astı. Her şeyi bana tuhaf geliyordu, özellikle de nazik hareketleri ve bu neşeli oda, şimdiye kadar gösterdiği imajından çok farklıydı.

“Bana neden bu kadar nazik davranıyorsun?” diye sordum sonunda gergin sessizliği bozarak.

“Nazik davranmıyorum.” Bana doğru döndü. Turuncu alevler yüzünün bir tarafını aydınlatırken diğer yarısını gölgede bırakıyordu. “Sadece kıyafetlerinin zemine su damlatmasını istemedim. Ahşabı bozar.”

Tabii ya. “Tam bir beyefendisin.”

“Burası salon,” dedi esprimi duymazdan gelerek. Binanın arka tarafına giden bir kemeri işaret etti. “Orada mutfak ve kiler var ama ben pek iyi yemek yapamam. Yatak odasını gördün zaten.”

“Peki, benim kalacağım boş oda? Orası nerede?”

Kollarını kavuşturdu. “Sana daha önce gösterdiğim odada kalacaksın.”

“O zaman yatak odan nerede?”

“Aklına çılgınca fikirler getirme.”

Homurdandım ama yanaklarımın ısınmasını engelleyemedim. “Anca lanet rüyada görürsün.”

“Aslında en kötü kâbuslarımda.” Sırıttı ancak ifadesinin neşeli hiçbir yanı yoktu, özellikle de keskin köpek dişlerini gösterdiği için. Onlar da gözlerindeki ölümcül bakış gibi parlıyorlardı.

“Aslında bir misafir odan yok, değil mi?” Ona baktım ve sonra odada silah olarak kullanabileceğim bir şey aradım. “Beni neden buraya getirdin? Bu, imparatorun paraskından kurtulmanın çılgınca bir yolu mu? Beni evinde öldürmek için mi buraya getirdin?”

“Sana sahilde söylediğim gibi burada şiddet uygulamayız. Kışkırtacak bir şey yapmadığın sürece.”

“O zaman benden ne istiyorsun?” Kollarımı kavuşturdum. “Daha önce benden kurtulmak için can atıyordun ve benim kim olduğum ve imparator için neler yaptığım konusunda ne düşündüğünü biliyorum. Bana kalacak yer teklifini iyi kalpli biri olduğun için yapmadın. Bir şey istiyorsun.”

“Haklısın,” dedi kanepeyi işaret etmeden önce başını sallayarak. “Ben şurada uyuyacağım. Yatağı sen alabilirsin. Karşılığında, senden Yaz Ortası Oyunları’nı kazanmama yardım etmeni istiyorum. Asistanım, takım arkadaşım olacaksın.”

“Yaz Ortası Oyunları mı? Hiç duymadım.”

“Elbette duymadın. Kalp Limanı’ndaki hiç kimse İmparator İsveig’in bunu öğrenmesini ve Oyunlar’a bizzat katılmasını istemez.”

“Tamam, ilgimi çektiğini itiraf etmeliyim.” Kanepenin koluna tünedim ve devam etmesini bekledim.

“Wyndale her yıl Yaz Ortası Oyunları’na ev sahipliği yapar. Oyunlar yaz aylarında gerçekleş—”

“Evet, anladım. İyi kısma geçebilir misin?”

“Belki sözümü kesmeseydin daha erken geçebilirdim.”

Ona sadece parlak bir şekilde gülümsedim.

Kaşlarını çattı. “Adalar’ın her yerinden insanlar katılmak veya izlemek için buraya gelir. Bu yüzden şu anda burada bu kadar çok ziyaretçi var ve han bu yüzden o kadar dolu. Herkes yılın bu vaktini dört gözle bekler. Bazıları Kalp Limanı’nda yaşamının en iyi yanının bu olduğunu söyler.”

“Peki, Oyunlar’da ne yapıyorsun? Nasıl kazanıyorsun? Ve ne elde ediyorsun? Eğer benimle takım olmak için bu kadar alçalmaya razıysan iyi bir ödül olmalı.”

“Her yıl rastgele seçilen yedi katılımcı olur. Dört mücadeleden oluşan bir seride yarışır. Her biri bir elemente karşılık gelir. Her mücadeleden sonra seyirciler kazananı oylar. Sonunda en çok oyu alan kişi Yaz Ortası Oyunları’nı kazanır.”

Her biri bir elementi temsil eden dört mücadele. Mantıklıydı. Dünyamız, tıpkı büyüünün çoğu gibi elementlerin etrafında dönüyordu.

“Peki ya ödül?”

Rivelin sanki gerçeği söyleyip söylemeyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi bana uzun ve sert bir bakış attı. Demek ki büyük bir şeydi. Belki de ejderhalarla ilgili bir şey?

“Eğer düşündüğün buysa, ödül para değil. Bu ada özeldir. Bütün bu adalar da öyle. Bu kadar uzun süre nasıl gizli kaldılar sanıyorsun?” dedi sonunda. “Kendi güçleri vardır ve bunu sakinlerine hediye etmeyi severler. Yine de adanın kendisi tarafından çok uzun zaman önce konulmuş kurallar mevcuttur. Büyüyü çok çabuk tüketmeyelim diye hediyesini yılda bir verir.”

“Hiç büyüğü olan *bir ada* duymamıştım,” dedim yavaşça.

“Gerçekten bu kadar şaşırtıcı mı?” diye sordu. “Galdur kumuyla, elementleri isteğimize göre büküp sihir yaratabiliyoruz. Bu elementler zarar da verebilir, iyileştirebilir de.” Çıplak kollarıma anlamlı bir bakış attı. Eskisi kadar kırmızı değillerdi ama yine de tahriş olmuşlardı. Dört elementten biri olan sudan tahriş olmuşlardı. Ve şömineden gelen ısı bu acının bir kısmını yatıştırmıştı. Ateş her zaman kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı.

“Yani dört yarışmaya katılıp adadan bir hediye mi kazanıyorsun?” diye sordum.

“Dilediğin her şeyi isteyebilirsin,” dedi alevlerin çıtırtısı tarafından neredeyse bastırılan alçak bir sesle. “*Neredeyse* her şeyi. Ama ada doğrudan hiç kimseye veya hiçbir şeye zarar vermez. Ve ne yazık ki ana karada bir şeyi değiştirmesini de isteyemezsin. Sadece buradaki şeyleri değiştirir.”

Eh, bu hayal edebileceğimden çok daha ilginçti.

“Bu kadar çok kazanmak istiyorsan, aklında bir şey olmalı?” Başımı eğdim. “Adadan sana ne vermesini isteyeceksin?”

“Buradaki halkı, İmparator İsveig’den korumayı isteyeceğim. Geçmişte başkaları da denemiş yanlış kelimeler kullandıklarından ada onların isteklerini beklenmedik şekillerde tercüme etmiş. Ama ben bunu düzeltmek için ne söyleyeceğimi biliyorum.”

Sesindeki ani tutkuyla kalbim hızlanmıştı. İsveig’den, işgalci ordusunu Fafnir’e getirdiğinden beri nefret ediyordum ama ondan daha fazla nefret eden biriyle karşılaşmış olabilirdim. Evi ejderha kokan biriyle. Özgürlüğüme giden yolda biletim olan biriyle... Hem de potansiyel olarak birden fazla şekilde.

Kalçam, en azından bir süre daha kime ait olduğumu hatırlatan, o buz gibi parçanın acısıyla sızladı.

“Bu yarışmaların ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?” diye sordum. “Ne kadar tehlikeliler? Ne tür bir silaha ihtiyacımız olacak? Biliyor musun, annemin hançerini denize atmasaydın sana çok daha iyi yardım edebilirdim.”

“İlk içgüdünün şiddet olacağını bilmeliydim. Sana söylemiştim, burada şiddet uygulamayız,” dedi gözlerini kısarak. “Kimse kimseyi biraz büyü için öldürmez.”

Ona ağızım açık bakmamak için elimden geleni yaptım. “Ne zamandır burada yaşıyorsun?”

“Kalp Limanı’nda mı?” diye sordu şüpheli bir sesle. “On dört yıldır. Neden?”

“O zaman dışarıdaki hayatın nasıl olduğunu unutmuşsun,” dedim fırtınanın savurduğu denizin ötesindeki dünyayı işaret ederek. “Grundstoff İmparatorluğu’nda insanlar büyü uğruna başkalarını öldürür. Çoğunlukla İsveig’in savaşçıları. Buz devleri kontrol edemedikleri her şeyden korkarlar ve bu da büyüünün ta kendisidir. Buz olmayan her şey ölmek zorundadır.”

Rivelin bana baktı. Gözleri yüzümde, vücudumda gezindi ve sonra tekrar yukarı kaydı. İçim ürpermişti. O bakışta çok vahşi bir şey vardı, sanki beni santim santim soyuyordu.

En sonunda konuştu. “Ama sen buzdan yapılmadın ve hâlâ hayattasın.”

“Evet,” dedim yavaşça. “Ben buz değilim. Ve İsveig bu yüzden beni sıkı bir tasmayla tutuyor.”

Cevabım onu tatmin etmiş gibiydi çünkü başını aşağı yukarı salladı. “Eh, artık Grundstoff İmparatorluğu’nda değilsin Daella. Yaz Ortası Oyunları özgürlüğümüzü ve bu adanın gücünü kutlamaktır. Peki, şimdi anlaştık mı?”

Bunun hakkında düşünmeme bile gerek yoktu. “Anlaştık. Oyunlar’ı kazanmana yardım edeceğim. Ve bir gemiye binip burayı terk edene kadar sen de bana kalacak bir yer vereceksin.”

“Tamam.”

“Güzel.”

Garip sessizlikte ateş çıtırdadı. Ayağa kalktım, boğazımı temizledim. Rivelin sanki bana bakmamaya çalışıyormuş gibi bakışlarını etrafta gezdirdi. Bunu düşünmem muhtemelen korkunçtu. Bu elfi tanıımıyordum ve bana karşı büyük bir kin besliyordu. Ama Isveig’le çok uzun süredir başa çıkabilmişsem huysuz bir demirciyle de başa çıkabilirdim.

“Yorgunum,” dedim sonunda, koridora doğru bir hamle yaparak. “Yatak odasında kilit olmadığını fark ettim. Bir şey yapmaya kalkarsan...”

Hırladı. “Denize doğru yüzmeyi ve Elding’in beni götürmesini tercih ederim. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.”

Kaşımı kaldırdım ve neden bilmiyorum ama ona doğru yanaştım. Yatak odasına çekilip biraz uyumalıydım ama yine de... Elfin tişörtümün altından görebileceği şeyleri saklamayı reddederek kollarımı iki yana indirdim. Ve işte. Gözleri hemen aşağı kaydı, bir yılan kadar hızlıydı ama ben yakalamıştım.

“Sen yalnız yaşayan ve sırf bir yarışmayı kazanabilmek için nefret ettiğin bir yabancıyla sana yardım etmesi karşılığında bir anlaşma yapmak zorunda kalan kaba bir demircisin,” dedim. Geri çekilirken göz kırptım. “Sanırım hayal kırıklığına uğrayacak olan ben değilim.”

“Ah, bu bir meydan okuma mı?”

“Kesinlikle hayır. Ellerini kendine sakla.”

“Yoksa kazanacağımdan mı korkuyorsun?”

Ayağım masanın ayağına takıldı ve sendeleyerek duvara çarptım. Dizlerim bükülmeden hemen önce dengemi buldum. Yukarı bakıp da Rivelin’in bana sırtıttığını gördüğümde yanaklarım öfkeyle alev almıştı.

“Kızdın mı?” diye sordu.

Ona sert sert baktım. “Ah, lanet olsun.”

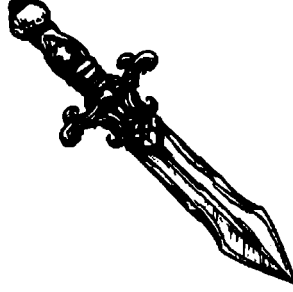
Ve sonra dönüp koridorda yürümeye başladım.

Ama arkamdan seslendi. “Bunu bir hakaret olarak algılamam gerektiğini biliyorum ama en azından o sahte gülümsemeni bıraktın.”

Bu sefer cevap vermemin hissettireceği hazzı ona yaşatmadım. Eğer o piç kurusu beni çileden çıkarmak istiyorsa bundan çok daha fazla çabalaması gerekecekti.

7

DAELLA

Artık “benim” olan yatak odama döndüğümde nefesimi düzenlemek için bir an durdum. Neden bu kadar sinirlendiğimi bilmiyordum. Sinir bozucu bir konuşma olmuş ve elf sadece tepkimi ölçmek istemişti. Bir tür ortaklığımız vardı ama bu beni küçümsemediği anlamına gelmezdi. Ve duygularımız karşılıklıydı. Günün sonunda o da beni, tıpkı Isveig’in hep yaptığı gibi kullanıyordu.

Tek fark, ben de onu kullanıyordum.

Yorganı çekip yatağa girerken konuşmamız kulaklarımda yankılanıyordu. Rivelin, adanın kutsamasını istemek için dört yarışmayı da kazanmasına yardım etmemi istiyordu. Bir hediye alacaktı. Zararı olmadığı sürece sonsuz olasılık...

Kalbim güm güm atarak bir elimi kalçama doğru kaydurdım ve parmaklarımı buz parçasına bastırdım.

Isveig’in beni buzla damgalamasının üzerinden yıllar geçmiş ve üzerindeki deri artık iyileşmişti. Ancak pürüzlü, pembe yara izi hâlâ kabarık bir şişlik gibi oradaydı ve altındaki parça Engin Deniz’in ötesinden efendisini çağırıyormuş gibi zonkluyordu.

Lanet buz, beni İsveig'e bağlayan tek şeydi ve ne olabileceğini bilmeme rağmen yine de bir yıl evvel kaçmaya çalışmışım. Kırılma noktama ulaşmışım. Sadece bir saniyeliğine bile olsa güneşli gökyüzünün altında özgürce tutkularımı takip etmek için her şeyi yapardım.

O anın son anım olabileceğini bilsem bile. Hayatımın en karanlık noktası olmuştu.

İç çekerek gözlerimi kapattım ve yastıklara yaslandım. Kaçmaya çalıştığımda, muhafızları beni yakalamıştı. Ve şimdi buradaydım, yabancı bir ülkede, daha da yabancı bir adamın yatağında.

Ama belki bir ihtimal her şeyden kurtulmanın başka bir yolu vardı. Görevimi yerine getiremezsem diye uygulayabileceğim bir b planı. Rivelin'in Yaz Ortası Oyunları'nı kazanmasına yardım edersem, belki ondan önce davranıp *ben* adadan bir hediye vermesini isteyebilirdim. İstediğim tek şey özgürlüktü.

Bir daha asla İsveig'in yüzüne bakmak zorunda kalmazdım. Gemiler geldiğinde hayal ettiğim yere yelken açabilirdim. Hayatım yalnızca benim elimde olurdu.

Bu düşünce, sıcak bir yaz günündeki çilekler gibi iyi hissettirmişti. Ve kalbimdeki bu umutla uykuya daldım.

Bir çekiç duvarlara vuruyordu. Kafam karışmış bir şekilde yataktan fırladım, gözlerim yabancı odayı taradı. Kule yatağındaki zengin, ipek çarşaflarım gitmişti. Saatlerce yemek kitaplarını karıştırdığım o yumuşak kanepeler hiçbir yerde yoktu. Her zamanki bulutun donuk ışığı, yatağın hemen yanındaki pencereden içeri dolan parlak güneşle yer değiştirmişti.

Tekrar gözlerimi kırıştırdım, pencereden içeri süzülen çiçeklerin, parlak kuş cıvıltılarının ve üzerimi örten yumuşak bataniyenin tadını çıkardım. Burası benim kulem değildi.

Kapı sesi tekrar duyuldu ve anılar bir bir aklıma geldi. Thuri'nin gemideki sıkıntılı yüzü, ardından hepimizi parçalayan fırtına. Kıyıya doğru sürünerek ve öksürerek ilerleyen ben. Annemin hançerini denize fırlatan Rivelin. Piç.

“Daella?” diye seslendi elf kapıdan.

“Evet, evet, uyandım.” Tavana bakıp gözlerimi devirdim. “Çünkü bu gürültüde kimse uyuyamaz.”

“Giyinik misin?”

“Sen etraftayken çıplak olma riskini göze alacağıma gerçekten inanıyor musun?”

Bir duraklama oldu. “Bunu evet olarak kabul ediyorum.”

Kapı ardına kadar açıldı ve Rivelin yatak odasına girdi. Işıktaki ne kadar farklı ve açıklanamaz bir şekilde... Daha iyi görüldüğüne şaşırmıştım. Gümüş saçları parlıyor gibiydi; nemli tutamlar, sivri kulaklarının etrafında kıvrılıyordu. Ve gözleri, güneşin kendisi kadar parlaktı. Bronz teni bile yazın puslu hissini çağırıyordu.

Gözlerim daha aşağı, geniş göğsüne doğru kaymadan önce bakışlarımı kaçırdım. Açık kahverengi tişörtü pazılarını ortaya çıkaracak kadar dardı ki pazıları... Hiç de küçük değildi.

“Ah. Hâlâ yataktasın,” dedi, sesi biraz sertti. *Bana* saldıran o olmasına rağmen belli ki hazırlıksız yakalanmıştı.

Şu an bana bakarken ne gördüğünü merak etmeden duramıyordum. Ben de onun gibi ışıktaki daha mı iyi görünüyordum? Yoksa daha mı kötü? Saçlarım fırtınadan harap olmuştu.

Önemsemiyordum tabii ki.

“İstedğin bir şey mi var?” diye sordum.

Bir deste çarşaf kaldırdı. “Sana bir havlu ve temiz giysiler getirdim. Koridorun karşısındaki kapıda bir küvet var.”

“Ah.” İç çektim. “Ama yıkanamam—”

“Banyoya bir torba tuz koydum. Sanırım yeterli olur,” dedi sertçe.

Kaşımı kaldırdım, hâlâ uyuyorum da rüya mı görüyorum diye merak etmiştim. “Tuz mu aldın?”

“Heyecanlanma. Dolabımda stokum vardı.” Havluyu ve kıyafetleri kaldırdı.

“Şimdi gevezeliği bırak da temizlen istersen?”

Ona her zamanki gülümsememi takınarak baktım. “Sen, Demirci Rivelin herkesin inanmasını istediğinden çok daha naziksin.”

“Böyle düşünmeye başlarsan fena hâlde hayal kırıklığına uğrarsın.” Odaya girdi, kıyafetleri yatağa attı ve tek kelime daha etmeden kapıdan çıkıp gitti.

Banyo beklediğimden çok daha lükstü. Aslında soğuk suyla dolu eski ve yıpranmış bir teneke küvetten başka bir şey bulamayacağımı sanmıştım. Rivelin benim için biraz tuz bulmuş olabilirdi ama ateş yakmak, suyu ısıtmak ve hepsini buraya kadar taşımak için zaman harcaması pek olası değildi. En azından aynı şeyi birkaç sefer yapması gerekecekti.

Ve haklıydım. Bunların hiçbirini yapmamıştı. Çünkü buna gerek yoktu.

Havluyu göğsüme doladım, metal bir vanayı çevirdim ve bir musluktan dökülerek taş küveti sadece birkaç saniyede dolduran

ılık su seline hayran kaldım. Daha önce buna benzer bir şey görmemiştim. Fafnir'de bile yokken küçük bir ada köyünde nasıl böyle bir şey olabilirdi?

Aklım almıyordu.

Suya biraz tuz döktükten sonra sıcacık suya girdim ve bir iç çektim.

Bir süreliğine o şekilde uyuyakalmış olabilirdim. Sıcak küvetten çıkan buhar göz açıp kapayıncaya kadar kaybolmuş ve su soğumuştur. Denizde verdiğim mücadeleden vücudum ağrıyordu, biraz dinlendikten sonra ağrı şimdi de kaslarıma yerleşmişti. Ertesi günü ve geceyi memnuniyetle uyuyarak geçirebilirdim ama yapmam gereken şeyler, gözetlemem gereken elfler... Ve kazanılması için yardım etmem gereken bazı yarışmalar vardı. Muhtemelen özgürlük şansımı elde etmek için ikisini de yapmam gerekiyordu.

Sabunumu ve tenime yapışan kum tanelerini duruladıktan sonra havluyla kurulandım ve Rivelin'in bana verdiği kıyafetleri giydim. Deri kemer ve koyu kahverengi pantolon şaşırtıcı bir şekilde sanki ikinci bir deri gibi üzerime tam oturmuştu. Üzerime koyu yeşil bir tişört geçirdim ama karnıma ve kollarıma nasıl yapıştığını görünce kaşlarımı çattım. Adanın nemli havası bu tişörtü çok geçmeden biraz rahatsız edici hâle getirecekti.

Yine de sahip olduğum tek şey buydu ve misafir umduğunu değil bulduğunu almalıydı.

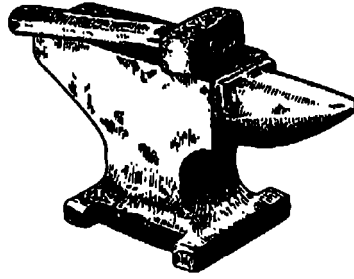
Yatak odasına döndüğümde parmaklarımla saçlarımı tardım ve ıslak tutamları yüksek bir atkuyruğu yaptım, keşke bir aynam olsaydı diye düşündüm. Rivelin'in beni hoş ve zararsız biri olarak görmesini istiyordum. Böylece onu en derin, en karanlık sırlarını ve eğer kazanırsak Oyunlar'dan gelen ödülü de benimle paylaşmaya ikna edebilirdim. Dağınık görünürsem bana iyi davranması çok daha uzun sürerdi.

Saçımın tepesini düzelttim ve bir iç çektim.

Elimde az miktardaki şeyle yapabildiğimin en iyisi buydu. En güzel gülümsememi takındım. Buraya yapmak için geldiğim şeyi yapma vaktiydi.

8

RIVELIN

“Al bakalım, oğlum.” Ateşin yanında kuruttuğum bir dilim pastırmayı alıp Skoll’a doğru fırlattım.

Havada yakaladı, dişleri çıtır çıtır olan ete çarptı. Kuyruğunu salladı ve bana umutla baktı. Kıkırdayarak tüylerini okşadım ve ateşe geri döndüm.

Koridorun döşeme tahtaları gıcırdadığında kaskatı kesildim. Daella küvette çok uzun zaman geçirmişti ama artık geliyordu. Skoll havayı koklarken alçak bir homurtu çıkardı. En son ne zaman kız kardeşim dışında bir misafirim olduğunu hatırlamıyordum.

Daella odaya yüzünde parlak ama sahte bir gülümsemeyle girdi fakat Skoll’u gördüğünde donup kaldı. Skoll keskin dişlerini gösterdi. Daella’dan gizli de olsa herhangi bir korku belirtisi görmeyi bekledim. Yutkunurken boğazının inip kalkmasını ya da elinin titremesini. Ancak gözlerinin parlaması beni çok şaşırtmıştı. Üstelik bu sefer gerçek gibiydi.

Diz çöktü ve elini Skoll’a doğru uzattı. “Bir kurdun mu var?”

“Bir fenrir. Adı Skoll.” Skoll onun elini koklarken dişlerini dikkatle izledim. Sonra kuyruğunu salladı ve Daella’nın parmaklarını yaladı. “Hah. Senden hoşlandı. Bu bir iltifat çünkü yabancılara karşı oldukça huysuzdur.”

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda ne olacağını biliyordum. Hemen ardından ne söyleyeceğini de.

Homurdandı. “İkinizin çok ortak noktası var sanırım.”

Kaşımı kaldırdım. “Sen az önce homurdandın mı?”

Beni duymazdan gelip Skoll’a döndü ve gri tüylerini okşadı. “Ama bu çok sevimli ve tüylü. Yani belki de pek ortak noktanız yoktur. Dün gece neredeydi?”

“Avlanmaya çıkmıştı. Karanlık çökünce yakındaki ormanda dolaşmayı sever.”

Ayağa kalkınca ne yaptığımı hatırlamam biraz zaman aldı. İlk içeri girdiğinde fark etmemiştim çünkü Skoll’un ona nasıl tepki vereceğine odaklanmıştım. Sonra çömelmişti, bu yüzden görmemişim ama... Lanet olsun, o pantolon uzun bacaklarını sarıyor, o tişört karanlık gecede fark etmediğim dik göğüslerini ortaya çıkarıyordu. Ve artık saçları o uzun, ince boynuna yapışık değildi...

Kaşlarımı çattım. Bunların hiçbir önemi yoktu. *Çekiciydi* ama İsveig’in paraskıydı ve onun en ufak bir şeyini bile takdir etmek bir zamanlar sevdiğim herkese ihanet etmek olurdu.

Ateşin üstündeki tavada cızırdayan pastırmaya geri döndüm. “Aç mısın?”

“Açlıktan ölüyorum,” diye itiraf etti.

Düşmanı *beslemek* de ihanet gibi geliyordu. Annemle babamın memleketimiz Edda Krallığı’ndaki mezarlarında ters dönmelerini umdum.

Yine de onu kendi tarafımda tutmak istiyorsam aç bırakamazdım, bu yüzden biraz pastırma ve yumurtayı bir tabağa

koyup yolun aşağısındaki Milka'nın dükkânından aldığım taze pişmiş ekmekle birlikte Daella'ya uzattım. Sonra da kendime bir tabak hazırladım. Birkaç yıl önce kendim için yaptığım mutfak masasına oturduğumda Daella yemeğinin yarısını bitirmişti bile.

“Peki, plan ne?” diye sordu yerken. “Geçmemiz gereken dört yarışma var, değil mi? Ne zaman başlıyoruz?”

“Kendimizi kaptırmayalım. İlk önce Oyunlar için seçilmem gerekiyor. Açılış töreni bugün.”

Çiğnemesi yavaşladı. Gözlerinden bir hayal kırıklığı parıltısı geçtiğine yemin edebilirdim. “Yani, şu Oyunlar’ınızda yarışamayabiliriz mi diyorsun?”

“Bana yardım etmek için birdenbire can atmaya başladın, öyle mi?”

“Bir anlaşma yaptık. Seçilmezsen ne olacak? Beni yine ahırda mı yatıracaksın?”

“O zaman bir sonraki gemi gelene kadar yaz boyunca dükkânımda bana yardım edersin.”

“Hımm. Demircilik hakkında pek bir şey bilmem.” Son pastırma parçasını çatalıyla alıp ağzına attı.

Kollarımı kavuşturdum ve sandalyeme yaslandım. “Tabii ki bilmiyorsun. Senin becerin daha çok cinayet işleme yönünde.”

Çatalını tabağına sürttü ve gözlerini kısarak bana baktı. Ama sonra gerginlik kayboldu ve gülümsedi ama yine o sahte gülümsemesini takınmıştı. “Benimle böyle konuşmaya devam edersen ne kadar becerikli olduğumu sana ilk elden gösterebilirim.”

“Dikkat et. Skoll, efendisini tehdit eden yabancılardan hoşlanmaz.”

“Ha. O zaman kuyruğu neden sallanıyor?” Skoll’a kırıntıları vermek için tabağım yere indirirken kurdumun gözleri neşeyle

dans ediyordu. Tabağı iştahla yalayan Skoll'un kuyruğu gerçekten de deli gibi sallanıyordu. *Hain*.

"Skoll," diye seslendim.

Tüylü başını kaldırınca son dilim pastırmayı ona doğru fırlattım. Neşeyle atlayıp pastırmayı havada kaptığı gibi mideye indirdi ve sonra hemen Daella'nın tabağına geri dönüp kaçırmış olabileceği kırıntıları aradı.

"Rekabet bir yana," dedi Daella ellerini masaya koyup öne eğilerek. Büyük kahverengi gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Sana son derece önemli bir sorum var. Kader aşkına, nasıl musluktan su akıyor olabilir?"

"Ah. Bunu merak edeceğini bilmeliydim. Buna akan su diyoruz. Birkaç yıl önce Oyunlar'ın birinden sonra kazandık. Galip gelen fırıncımız Milka, adadan yıkanmanın daha kolay bir yolunu istedi. Ada da bize bunu verdi, hayal edebileceğimiz her şeyin çok ötesindeydi."

Gözleri kocaman açıldı. "Adanın size bunun kadar önemli bir şey verdiğini mi söylüyorsun yani?"

"Sana söylemiştim," dedim. "Bize her şeyi verebilir."

"O zaman neden ondan daha büyük bir şey istemiyorsunuz? Dünyayı değiştirebilecek bir şey?"

"Buradaki insanların çoğu dünyayı değiştirmek istemiyor. Onlar sadece her yıl hayatlarımızı adım adım iyileştirmek istiyorlar."

"İmparatorun ölümünü isteyebilirsiniz."

Bir kolumu dizimin üzerine koydum ve eli ile bıçağım arasındaki mesafeye baktım. Çok açık sebeplerden dolayı ona tabağıyla birlikte bir bıçak vermemiştim. Ve şimdi beni imparatorun ölmesini istediğimi söylemeye ikna etmeye çalışıyordu. Onun yasalarına göre bu kellemen gitmesi demekti. İsveig tam bir zorbaydı.

“Kimsenin ölümünü veya zarar görmesini isteyemezsin,” dedim dikkatlice. “Özellikle de Adalar’da olmayan birinin. Daha önce de söylediğim gibi büyü sadece burada işe yarar.”

“Ama bu tüm sorunlarınızı çözerdi, değil mi?” diye sordu. “İmparator İsveig’in ölümü?”

“Sözlerin seni öldürebilir ama çok rahat konuşuyorsun.”

Kaşlarını kaldırdı. “Grundstoff İmparatorluğu’nun bugünlerde nasıl olduğunu duymuşsundur.”

Çoğundan daha iyi biliyordum.

Başımı sallayarak elimi sola doğru kaydurdım, böylece avucum bıçağı kapladı. “Arada sırada kıyılarımıza birileri vurur ve o birileri genellikle imparatorluktan olur. Yasalarını duyduk. Ölümünden bahsedilmesi bile yasak. Bunu yapmak seni topun ağzına koyar.”

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Büyülü Adalar Grundstoff İmparatorluğu’nun bir parçası olmadığı için yasaları burada geçerli değil.”

“Sen onun parasklarından birisin.”

“Kendi seçimim değil.”

Bunun üzerine biraz doğruldum. “İsmin bu Daella. Paralı asker. Sen para için onun emirlerini yerine getiren kiralık bir piyonsun.”

“Haklısın. Bir sandık dolusu buz param ve biraz altınım var. İsveig beni yıllarca mutlu etmeye çalıştı ve sadakatimi satın alabileceğini düşündü. Ama bu, içinde bulunduğum durumun benim kararım olduğu anlamına gelmez.” Yanakları kızardı.

Gözlerindeki o ateşi gördüğümde kalbim küt küt attı. Onun hakkında yanılmış olabilir miydim? Kesinlikle hayır. Daella, imparatorunun ondan istediği her şeyi yaptığı için buralarda kötü bir şöhrete sahipti.

“Yani hiç sözleşme imzalamadın mı?” diye sordum.

Nefes verdi. “Hayır, bir sözleşme imzaladım ama—”

“O zaman seçim senindi.” Sandalyeyi geriye ittim ve ayağa kalktım, içime işleyecek şeyler söylemesine fırsat bırakmadan tabaklarımızı topladım. Ne yaptığını biliyordum. Lanet olsun anlamıştım çünkü ben de ona aynısını yapmayı planlamıştım. Güvenimi kazanmak için onu farklı bir gözle görmeme *yetecek kadarını* paylaşıyordu. Söyledikleri gerçek de yalan da olabilirdi. Günün sonunda, bunun hiçbir önemi yoktu. O Draugları avlamak için buradaydı ama henüz elinde devam edecek bir şeyi yoktu. Ve ona kazara veya bilerek bir şey açıklayayım diye beni kendine çekmek istiyordu.

“Biliyor musun imparatorlardan nefret eden biri olarak, onun için iradesi dışında çalışmaya zorlanan bir kıza karşı pek de empati duymuyorsun,” diye espri yaptı.

“Oyunlar hakkında konuşmalıyız.” Onu duymazdan gelip lavaboya doğru yürüdüm ve ahşap tezgâhtan eski bir bez parçası almadan önce tabakları yerleştirdim. “Tören biter bitmez yarışmacılar ilk yarışmaya başlar. İsmim çıkarsa hemen başlamamız gerekecek ve senin yardımına ihtiyacım olacak.”

Daella lavaboya doğru geldi ve kollarını kavuşturarak tezgâha yaslandı. “Tahmin edeyim. Koku alma duyuma ihtiyacın var.” Burnuna dokundu.

Orklar, özellikle ateş büyüsü söz konusu olduğunda, keskin duyularıyla tanınırlardı. Bazen bu diğer elementlere de yansırđı ama genelde sadece toprak ve havaya. Suyla birden fazla şekilde çarpışırlardı.

“Sanırım ilk yarışmada koku alma duyun işimize yaramaz,” dedim. “Çünkü ilk oyunlar suyla ilgilidir ve ben bir tekneyle göle açılmak zorundayım.”

İrkildi. “Bir tatlı su gölü mü?”

“Evet. Geçtiğimiz yıl yarışmacılar gölde en iyi balığı aramak, dalmak ve onu bir ağ yardımıyla yakalamak zorundaydı. Tüm köy, sonrasında düzenlenen gece yarısı partisinde yakaladıkları balıklarla ziyafet çekti. Muhtemelen bir daha aynısı olmaz ama benzer bir şey olur,” dedim tabağı ovalayıp lavabonun yanındaki temiz havluya koyarken. “Ama sen suya girmek zorunda değilsin. Sadece tekneyi yapmama yardım etmeni ve kimsenin bizi sabote etmemesini sağlamanı istiyorum.”

“Yani bana bu pastoral ütopya da sabotajcılar olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu gülerek. “Oysa ben Mutlu Kalp Köyü’nü tamamen güneş ışığı ve gökkuşağından ibaret sanıyordum.”

“Kalp Limanı,” diye düzelttim ellerimdeki sabun köpüklerini silerken. “Ve yıllar içinde sadece bir sabotajcımız oldu. Şansını bildiği için muhtemelen Oyunlar’da tekrar bir yer edinecektir.”

“Tekrar mı? Ama bu hile yapmak olur.”

“Hem de birden fazla şekilde,” diye dalga geçtim. “İkinci kazınışında adadan her yıl ona yeni bir sevgili hediye etmesini ve bir önceki sevgilisinin onu terk ettiğini unutmasını istedi. Yani bir daha onu elde etmek isterse diye.”

Daella’nın gözleri kocaman açıldı, dudakları bir hırlamayla kıvrıldı. “Ve ada ona bunu verdi mi?”

“Kesinlikle hayır. Bu kurallara aykırı çünkü bu birilerini incitir. Hem de bir sürü insanı. Sorun şu ki o bunu kabul etmeyi reddediyor.” İçimde kaynayan bir ateş hissettim çünkü bunu biraz da kız kardeşimin sevgisini kazanmak için yapmıştı. “Bu yüzden senin yerinde olsam gözlerimi dört açardım.”

“Ah, endişelenme.” Kaşlarını çatı. “Kuralları çiğniyorsa yarışmadan men edilmesi gerekmez mi?”

“Keşke. Annesi Oyunlar’ın başkanı ve Wyndale’deki herkesi ona bir şans daha vermeye ikna etti. Ama sözümü unutma, kendisine engel olamayacaktır.”

Daella hafif ve tatlı bir kahkaha attı ancak yüzündeki gülümseme hâlâ gergin, hâlâ sahteydi. En son ne zaman gerçekten gülümsediğini merak etmiştim. Skoll ve sallanan kuyruğu bile ondan gerçek bir gülümseme alamamıştı.

Sözleri zihnimde fısıldasa da ona güvenemeyeceğimi biliyordum. Yine de bir şeyi merak ediyordum... Isveig hakkında söyledikleri doğru muydu? Onun için çalışmak kendi seçimi değil miydi?

Uzaklaşırken elini normalde bir hançerin duracağı yerde, kalçasında gezdirdi. Ondan aldığım ve denize attığım hançerin. İfadem sertleşti ve yumuşayan tüm düşüncelerimi bir kenara ittim. Bana söylediği hiçbir şeye güvenemezdim.

9

DAELLA

Rivelin bir an benimle normal bir insanın konuşacağı gibi konuşmuş, imalarda bulunmamış, omuzlarını kasıp ellerini yumruk yapmadan tam ve net cümleler kurmuştu. Ama mutfaktan çıktığımız an sahilde tanıştığım o huysuz elf kükreyerek hayata dönmüştü. Ön kapıya giderken bana dik dik bakarak açmam için bağırdı.

İç çektim. Bir an için o sert yanlarından bazılarını yumuşatmaya başladığımı sanmıştım ama hayır. Tekrar savunmaya geçmişti. Neyse ki Skoll onun tavrındaki değişikliği fark etse bile kuyruğunu sallamayı bırakmadı. Ne kadar da sevimli bir yaratıktı.

Uzaktaki bir çan sesine kuş cıvıltılarının sabah senfonisi de eklenmişti.

Rivelin'in gözlerinin etrafındaki kaslar gerildi. "Açılış töreni vakti. Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

Tişörtümün altını çekiştirdim. "Çok fazla şey paylaşmak istemediğini biliyorum ama bu tişörtü nereden aldığını sorabilir miyim? Birine mi ait? Kız kardeşine veya... Eski sevgiline falan?"

Son kısmı neden sorduğumu bilmiyordum. İçimden kendime çok kızdım.

“Hiçbirine. Neden?”

“O zaman başka birine. Bir arkadaşına mı?”

“Önemi var mı?”

“Evet.”

“Onları Tilda’dan aldım. Senin bedenindedir ve ne yapacağını bilmediği çok fazla kıyafeti var. Ama artık sana aitler. Tilda’nın onlara ihtiyacı yok. Oldu mu?”

“Onları geri istemediğinden *emin misin?*”

İç çekti. “Evet. Artık gidebilir miyiz?”

“Sadece bu stile alışkın değilim ve hava aşırı sıcak. Bir makas ve biraz mahremiyete ihtiyacım var.” Yeterli derecede gülümse dim. “Lütfen?”

Bir an bana baktı, ifadesinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu ve sonra tekrar iç çekti. “Şu çekmecedeki bir makas var. Acele et. Bütün gün burada kalamayız.”

Fikrini değiştirmeden önce işaret ettiği çekmecedeki makası aldım. Bir parşömen yığınıyla birlikte duruyordu, yatak odasına geri döndüm ve tuniği çıkardım. Birkaç kesimden sonra tişört nemli sıcak havada çok daha katlanılabilir hâle gelmişti. Tişörtü biraz kıırtım ve kollarını kestim, çıplak tenime değen havanın yumuşak okşayışlarıyla rahatlayarak bir iç çektim.

Oturma odasına döndüğümde beni bekleyen Rivelin’in nefesinin hızlandığına yemin edebilirdim. Ama gözleriyle buluştuğumda, bana karşı herhangi bir tepki göstermemişt i. Bu da iyi bir şeydi. Alışık olduğundan biraz daha fazla yerimi açtığım için çılgın fikirlere kapılmasını istemiyordum.

“Fafnir Kalesi’ndeki giyim tarzı böyle mi?”

“Benim için mi? Evet.” Omuz silktim. “Terliyorum.”

“Hımm.” Gözleri açıkta kalan karnıma kaydı ve bakışlarını tekrar yüzüme doğru kaldırdığında yüzünde gergin bir ifade belirdi. Hayatımın her günü böyle kıyafetler giymeme rağmen yanaklarım kızarmıştı. Kendimi daha önce hiç bu kadar... Görünür hissetmemiştim. İsveig bana dik dik baktığında bile. “Sadece Gregor’a dikkat et. Onu tanıyorsam seni gördüğünde bir şeyler deneyecektir.”

Başımı eğdim. “Sabotajcı mı?”

“Aynen öyle.” Kapıyı açtı ve ön basamaklardan inmemi işaret etti. Dışarı çıktığımda, hafif esinti beraberinde leylak ve meyvelerin, taze çimenlerin ve pişmiş ekmeğin, sedir ağacı ve turuncgillerin ve sabah çiyiyle ıslanmış taşların kokusunu burnuma taşıdı. Gözlerimi kapattım ve kokuyu içime çektim, beni tüketmelerine izin verdim ve böylece yatışan hislerim dün gecedan kalan acımı da yok etti.

Rivelin yanıma geldiğinde bakışlarını üzerimde hissettim. Ama tepkim hakkında yorum yapmadı. Sadece orada durup derin derin nefes almama izin verdi.

İç çekerek gözlerimi açtım ve Wyndale’in sabah ışığındaki manzarasını içime çektim. Yağmurdan sıırılsıklam olmuş dün geceki karanlıktan önce burası hareketli, parlak bir şey gibi görünüyordu. Şimdiki görüntüsüyle kıyaslandığındaysa o manzara hiçbir şeydi. Toprak yolla kaplı sokaklar, neşeli bina kümelerinin arasından kıvrılıyordu. Bazıları ev, bazıları dükkân, bazıları da tıpkı bu bina gibi ikisi birdendi. Her birinin üzerinde sarmaşıklar ve rengârenk çiçekler dolanıyor, pencerelerin etrafından sarkıyor, bacaların üzerinden kıvrılıyordu. Yerlerde bile küçük ot kümeleri boy vermişti. Böğürtlenler yoldaki kullanılmayan dilek kuyusunu sarmıştı.

Çamaşır iplerinin üzerinden giysiler dalgalanıyordu. Yakınlarda bir yerden gülen çocukların sesleri yankılanıyordu.

Birkaç kapı ötede küçük, bodur bir cüce büyük bir tahta mantarın üzerine tünemiş, tahta piposunu içiyordu.

Bu manzara karşısında âdeta içim açılmıştı ve ruhuma çığ bir sızı yayıldı. Hayatım boyunca böyle bir yer hayal etmiştim. Şimdiye kadar böyle bir yerin gerçekten var olduğundan emin değildim. Ama bu düşünce aklıma geldiği anda onu bastırdım. Bu pastoral ada köyü yüzeyde güvenli, sıcak ve sakin görünüyordu ama aslında sadece bir cephe olabilirdi. Köylülerin ejderha büyüleri kullandıklarını gizlemelerinin bir yolu. Ya da en azından *onun*. Hâlâ beni izleyen Rivelin'e baktım.

"Sanırım senin Fafnir'in kadar gösterişli değil," dedi boğuk bir sesle.

Merdivenlerden aşağı koştum. "Eğer gösteriş tanımın çok sayıda taş, soğuk çelik ve ölü bir adam kadar ruhu olan boş şato salonlarıysa o zaman Fafnir kadar gösterişli hiçbir şey olamaz."

Rivelin arkasında Skoll ile peşimden geldi. "Sen hayatın boyunca orada yaşamadın mı? Şimdiki imparatorun ele geçirmeden önce bile?"

"Hakkımda bunu biliyor olman biraz tuhaf."

Güldü. "Çok ünlüsün Daella."

"Dünyanın tüm muhteşem niteliklerimin farkında olduğunu bilmek güzel," diye espri yaptım ancak içimdeki bir şey söylediklerinden rahatsız olmuştu. Isveig tam olarak benim hakkımda ne yaymıştı? Ve bunların ne kadarı doğrudu? Şimdiye kadar duyduklarımdan, onun için çalışmaya istekli olmam konusunu kesinlikle abartmıştı. Bunu tahmin etmeliydim. Dünyanın, tene ölümcül bir buz parçası saplayıp onu tehdit ettiği için değil de bizzat kendisi hizmet etmek *istediği* için elinin altında bir yarı ork bulunduğunu düşünmesini istiyordu.

Tam da bunu söylemek için ağzımı açmıştım ki köşeyi döndüğümüzde en az iki yüz kişinin bulunduğu kalabalık bir so-kağa çıktık. Arnavut kaldırım- lı bir meydanın çevresine birkaç çadır- lı tezgâh kurulmuştu, tüccarlar taze pişmiş ekmekler, çi- çek buketleri ve yaz başında sıcak bir sabah olmasına rağmen çay satıyorlardı. Kadınların saçlarından kurdeleler sarkıyordu ve dünyanın iliklerine kadar işleyen temel büyü- nün kurucusu olan Freya'nın taş heykelinin hemen yanındaki arpçı bir me- lodi çalıyordu.

“Eski Tanrılar,” diye mırıldandım. Buz devlerinin gelişin- den ve Fafnir'in Grundstoft İmparatorluğu'nun bir parçası ola- rak alınmasından önce halkımın sadece bir tanesine taptığı ve İsveig'in onun soyundan geldiğine ısrar ettiği Ullr aklıma gel- mişti. Gerçi pek çok kişi ona inanmıyordu, kendi halkı bile.

“Şaşırdın mı?” diye sordu Rivelin, fark ettiğimden bir adım daha yakındı. Derin, boğuk sesini aniden duyunca az kalsın kor- kudan çığlık atacaktım.

“Bana böyle gizlice yaklaşmak zorunda mısın?”

“Yo, zaten burada duruyordum.”

“O kadar yakında değildin.”

Heykeli işaret ettim. “Ve evet, şaşırdım. Adanızın adı Kalp Limanı ve bu köyün adı Wyndale. Bu isimler daha çok Kuzey Okyanusu'nun karşısındaki insan kıtalarında bulunan şeylere benziyor. Her ne kadar elflerden, orklardan ve cinlerden farklı tanrıları olsa da Fafnir'de yaşayan insanlar artık Ullr'a tapıyor.”

Bana takdir eder gibi baktı. “İyi yakaladın. Asırlar önce bu- raya ilk yerleşenler insandı. Bu adalara ve köylere isim verdiler ancak tanrılarını yanlarında getirmedi- ler. Halkımız Adalar'ı yıl- lar sonra buldu.”

“Peki, şimdi insanlar nerede?”

“Çoğu gezginlik tutkusuyla gitmiş ancak bir avuç kadar kalmışlar. Onların torunları da hâlâ burada.”

Kalabalığa baktım, gerçekten de halkın arasında az sayıda insan gördüm. Ayrıca bol miktarda elf, cüce, cin, ateş iblisi ve gölge iblisi vardı. Boynuzlu yaratıkları görünce içim huzursuz oldu. Boyları daha kısa olsa bile bana İsveig'i ve ona sadık devlerin sarayını hatırlatıyorlardı.

Yutkunarak yüzüme sakın bir ifade takınmaya çalıştım ancak Rivelin bir şekilde bunu fark etti. “İsveig'in buz devlerinden birini arıyorsan hiç şansın yok. Buraya hiç gelemediler.”

“Ne büyük hayal kırıklığı.”

Birdenbire kalabalık sessizleşti ve uzun boylu, altın saçlı, mor elbise giymiş bir elf ellerini çırpı. Arpın melodisi kesildiğinde meydanın ortasına doğru hareket etti ve Wyndale'in sakinlerini ve ziyaretçilerini parlak bir gülümsemeyle selamladı.

Rivelin daha da yaklaşp kulağıma, “O, Gregor'un annesi Hofsa,” diye fısıldadı.

Pürüzsüz, berrak cildi ve güneş ışığıyla aydınlanmış gözleriyle yirmi yaşında gibi görünüyordu. Ve konuştuğunda sesi, şırıl şırıl akan bir derenin sesi kadar rahatlatıcıydı. “Yaz Ortası Oyunları'nın başlangıcını simgeleyen yıllık açılış törenimize katıldığınız için hepinize teşekkür ederim!”

Tıka basa dolu pazar meydanından neşeli çığlıklar yükseldi. Yanımda duran pembe kanatlı bir cin, kurdeleyi havaya kaldırıp ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. Yakınlardan biri havaya gül yaprakları fırlattı. Yağmur gibi yağın ve tenime yumuşak bir okşama gibi değen yapraklar, gökyüzünün zehirli sularından çok farklıydı.

Hofsa bir an durup coşkunun dinmesini bekledi. Sonra konuşmaya devam etti, “Her zamanki gibi bu Yaz Ortası Oyunları'na katılacak olan ve kutsanmış adanın vereceği hediye almayı iste-

yen şanslı yedi kişiyi kader belirleyecek. İsminizi yazdırmak istiyorsanız, lütfen sıraya girip kanınızı Freya'ya verin."

Kan mı? Midem bulanarak Rivelin'e baktım. "Bunu yapmam gerektiğini söylememiştin," diye fısıldadım yavaşça.

"Sen yapmayacaksın," dedi. "Katılan benim. Sen sadece asistanımsın."

Rivelin kalabalığın arasından geçerek gönüllü olmak isteyen diğerlerini takip etti. En az otuz umutlu kişi bu fedakârlığı yapmak için sıraya girmişti. Rivelin, sakallarını örmüş bir cüce ile bir şekilde kendisinden bile daha asık suratlı bir gölge iblisi arasında sıkışmıştı.

Sıraya geçenleri izlemekten başka yapabileceğim pek bir şey yoktu. Her potansiyel katılımcı taş heykele doğru yürüdü, avuçlarını kesti ve sonra kanlarını Freya'nın çıplak ayaklarına akıttı. Sıra çabucak bitmişti ve Rivelin çok geçmeden yanıma geri döndü. Doğrusunu söylemek gerekirse çok daha fazla insanın katılmasını bekliyordum. Neden biri böyle bir hediye için yarışma şansını geri çevirmek isterdi ki? Oyunlar tehlikeli de değildi. Dövüşmek yoktu, öldürmek yoktu, herhangi bir tehdit yoktu.

Rivelin kalabalığın arasından sıyrılıp yanımda durdu ve kalabalıktan yükselen fısıltıları duyunca biraz daha yaklaştı. Beni, Grundstoff İmparatorluğu'ndan gelen yabancıyı anca fark etmişlerdi. En azından omzumda Isveig'in mührü olan zırhımı giymemiştin. Giyersem *gerçekten* benim hakkımda konuşurlar diye düşünmüştüm.

"Tamam!" dedi Hofsa ellerini çırparak. "Hepiniz mübarek tanrıçamıza fedakârlıkta bulundunuz. Artık bu yılki Yaz Ortası Oyunları'nda kimin yarışmaya layık olduğunu o seçecek. Muhtemelen biraz açılış iyi olur."

Rivelin'e neden aramıza mesafe koymamız gerektiğini sormak için ağzımı açtığım anda tam önümdeki bir elfin başının tepesin-

den bir alev fışkırdı. Alevler parlak kıızıl saçlarını kaplamıştı ama sonra anında söndüler ve alnında siyah bir lekeden başka bir şey bırakmadılar. *Büyü*. Ve bu Galdur kumuna ihtiyaç duyulmayan türden, Eski Tanrılar'ın kadim büyüsyüdü. Ada ya da Freya'nın ruhu gerçekten de bu Oyunlar için katılımcıları seçiyordu.

Elf kollarını kavuşturup gülümsedi. "Seçilmemin vakti gelmişti."

Kalabalığın arasından bir ateş fırtınası geçti, kime isabet ettiğini takip edemeyeceğim kadar hızlıydı ancak Hofsa'nın hemen solundaki iri yarı bir elfin altın rengi saçlarının yandığını gördüm. Gözleri yüzüme kilitlenmişti ve baktığımı görünce göz kırpıp gülümsedi. Yanımda duran Rivelin alçak sesle homurdandı.

O sesle ilgili bir şey karnımın kıpır kıpır olmasına neden oldu.

Belli ki bu adam Gregor'du. Rivelin'e dönüp aslında kendi başımın çaresine bakabileceğimi söyleyecektim ki alev alev yanan kafası beni engelledi. Yüzündeki umursamaz ya da aslında huysuz ifade bir anlığına silinince gerçek duyguları ortaya çıktı ve suratında rahatladığını gösteren bir ifade belirdi. Hatta o kadar rahatlamıştı ki rahatlıktan *acı çekiyormuş* gibiydi.

Ama sonra çatık kaşları geri döndü. Kollarını kavuşturdu ve yükselen alkışları duymazdan geldi. Hofsa Oyunlar'ın başlangıcı ve beraberinde getirdiği şeyler hakkında konuşurken bile onu izlemekten kendimi alamadım. Kafasının içinde tam olarak neler olup bittiğine dair bir başka ifade, bir başka ipucu görmek istiyordum.

Oyunlar'a katılmak istediğini biliyordum. Benim bakış açıma göre bunu herkes isterdi, bu yüzden gönüllü sayısının az olması bana pek mantıklı gelmemişti. Ama Rivelin çok istiyordu. Bunu varlığının her zerresiyle istiyordu. Neyse ki ben de istiyordum.

10

DAELLA

Tören sona erdiğinde kalabalığın coşkusu daha da artmıştı. Küçük pazar meydanında müzik yankılandı ve dans başladı. Herkes gruplara ayrıldı, gevezelik edip gülüyorlardı. Öte yandan Rivelin beni bir binanın yanına götürdü, kaba ahşap duvara yaslandı ve öylece durup uzaklara baktı.

Ellerimi kalçalarımaya koydum, buz parçasına dokunmamaya dikkat ederek başımı eğdim. “Herkesle kaynaşmak yerine gölgelerde saklanmamızın bir nedeni var mı?”

“Kız kardeşimi bekliyorum. Yakında gelir, sonra da tekneimizi yapmaya başlarız.” Sesi donuktu, sıkılmış gibiydi.

“Oyunlar’a katılmak üzere yeni seçilen biri için epey hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun. Aslında bilmesem, sinirli olduğunu söyledim.”

“Törenleri veya kalabalık grupları sevmem.”

“Anlıyorum. Sevdiğin bir şey var mı?”

“Ne?”

İç çektim. “Birçok şey seni rahatsız ediyor. Peki, ne seversin?”

Yan tarafına uzanıp hevesle bekleyen Skoll'un başını okşadı. "Skoll'u severim ve demir dövmeyi severim. Kız kardeşimi severim. Hepsi bu."

"Gerçekten hepsi bu mu?" Neredeyse ona acıyacaktım. "Bu dünya güzel şeylerle dolu."

"Tam olarak seninle aynı fikirde olduğumdan emin değilim, bu yüzden bu üçlüyle devam edeceğim."

"İsteddiğini sevebilirsin. Yazık olmuş." Omuz silktim. "Ama buradaki kokular... Etrafını bir kucaklama gibi saran pişmiş ekmek kokusu. Açan çiçekler ve taze çimenler. Havayı dolduran kuş cıvıltıları ve çocukların kahkahaları. Yüzüne vuran güneşin rahatlatıcı sıcaklığı. Bunların hepsi bana hayatta olduğumu hatırlatıyor. Ve bundan zevk alıyorum. Herhangi birini deneyimleyebildiğimiz için şanslıyız. Hayat, adanızın bize verebileceği her şeyden çok daha büyük bir armağandır."

Gözlerini bir süre üzerimde hissettim.

"Bir parask için oldukça edebi bir bakış açısı," dedi.

İç çektim. "Sana söylemiştim, ben bir—"

"Rivelin!" diye seslendi bir kadın.

Yumuşak toprakta dönen lastikleriyle arkasında kocaman seyyar bir arabayı çeken parlak gözlü, gümüş saçlı bir elf bize doğru koşturdu. Abisine çok benziyordu; uzun boylu, pürüzsüz tenli ve acı verici derecede güzeldi. Ama Rivelin'in yüzüne kazınmış gibi duran asık surat ifadesinin aksine, kardeşinin gülümsemesi bir yaz günü gibiydi.

Kahverengi pantolonu kıvrımlı vücudunu sarıyordu ve sağlam bir çift deri çizme giymişti. O arabayı arkasından sürüklediği için bu çizmeleri giymek zorundaydı. Araba bir küle kadar büyüktü. Kabul etmeliyim ki kadının gücünden etkilenmiştim.

Kardeşini gören Rivelin onunla tanıştığımdan beri ilk kez gözle görülür şekilde mutlu görünüyordu. Rivelin gülümseyerek kollarını açtığında kadın araba boyunduruğunu bıraktı ve abisine doğru koştu. Rivelin kardeşini belinden yakaladı ve sarılmak için kendine çekti ama kadının bakışları beni bulduğunda durdu ve abisinin koluna vurdu.

Kendimi tepkisine hazırlamıştım. Bu köydeki herkes gibi o da kim olduğumu ve nereden geldiğimi biliyordu. İsveig'in mührü olmasa bile yarı orkların nadir olduğu bir dünyada hemen göze çarpıyordum. Gözleri beni tepeden aşağı süzdü ama sonra elini uzatıp gülümsedi.

“Merhaba. Ben Rivelin’in kız kardeşi Lilia. Sen...” Gözleri neşeyle dans ederken bakışlarını yere indirdi. “Şey, bunu başka nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. Sen onun kız arkadaşı mısın?”

“Hayır,” diye araya girdi Rivelin kaşlarını çatarak. “Bu, Daella Sigursdottir.”

Kendimi hazırladım. Daha önce kim olduğumu bilmiyorsa bile artık biliyordu.

“Güzel isim,” dedi şarkı söyler gibi bir sesle. “Sevimli bir ork. Abimin sana kur yapmaması üzücü diyebilirim ama yapmaması daha iyi çünkü biraz huysuz biridir.”

Dudaklarımın kenarları seğirdi. “Sadece biraz mı?”

Güldü ve Rivelin’e dirsek attı. “Biriyle tanışırса neşelenir sanıyordum. Gerçekten ilgilenmiyor musun? O—”

“Lilia,” dedi Rivelin.

“Hadi ama. Bana öyle surat asma. Sadece sana göz kulak olmaya çalışıyorum.” Alnındaki kül izini görünce gözleri kocaman açıldı. “Sonunda Oyunlar için seçilmişsin.”

“Vakti gelmişti.”

“Gregor?”

Rivelin'in gözleri karardı. "Haklıydın. Yine katıldı."

"Hile yapıyor *olmalı*. Daha önce hiç kimse bir kereden fazla seçilmedi."

"Nasıl? Alevleri taklit edecek bir Fildur kumu yok. Kontrol ettim."

Lilia başını iki yana salladı ve kaşlarını çattı. "Freya'nın onu *üst üste üçüncü kez* meşru bir şekilde kutsadığına inanmayı reddediyorum, özellikle de son isteğinden sonra."

"Sevgili meselesini kastediyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Rivelin sana bundan bahsetti mi? Güzel." Başını aşağı yukarı salladı. "Muhtemelen bir sonraki sefere senin peşinden koşacaktır ve çok ısrarcıdır. Neyse, bu kadar piçlerden bahsettiğimiz yeter. Riv, dükkânı nereye kurabilirim?"

"Gidip meydanda sana biraz yer açarım." Tam gidecekken dönüp kız kardeşinin omzunu kavradı ve o nadir gülümseme yüzüne geri döndü. "Burada olmana sevindim. Bir dahaki sefere bu kadar uzun sürmesin, tamam mı?"

Kardeşi ona gülümsedi. "Söz veremem. Çünkü Gezgin Taverna ihtiyaç duyulan yere gider."

Rivelin kardeşinin seyyar arabasına bir yer bulmak üzere uzaklaştı, geniş vücuduyla kalabalığın arasından ilerledi. Onu izlemekten kendimi alamadım. Kalabalıkta çeşitli iblisler ve başka elfler de olmasına rağmen o bir şekilde herkesin arasında dikkat çekmeyi başarıyordu ve parlak sabah güneşi saçındaki gümüş tonlarını aydınlatıyordu.

Lilia boğazını temizledi. "Peki, abimi ne zamandır tanıyorsun?"

Bakışlarımı Rivelin'den uzaklaştırdım. Lilia uzun saçlarını yüzünden geriye doğru çekti ve eliyle boynunu yellemeye başladı. Zaten sıcak bir gündü. Bunu iliklerime kadar hissediyordum ama doğru kıyafetleri giydiğim için hava beni onun gibi rahatsız etmiyordu.

“Yaklaşık on iki saattir,” dedim.

“*On iki saat mi?* Bu neden daha önce senden hiç bahsetmediğini açıklıyor.”

“Bir gemi kazasından kurtuldum ve dün gece kıyıya vurdum. Beni... Rivelin buldu.”

Gözleri kocaman oldu. “Lanet olsun, iyi misin?”

Yağmurdan dolayı hâlâ ağrıyan kollarımı ovuşturdum. “Hayatta kaldım.”

“Elding’den sağ çıktığına göre Freya sana gülümsüyor olmalı. Dinle, yaşadıklarından sonra eğlenceli bir akşamı hak ediyorsun ve abim muhtemelen sana bunu vermeyecektir. Bu gece güneş battığında uğra da sana içki ısmarlayayı—”

“Lilia.”

Gregor seyyar arabanın arkasından ağır ağır çıkarken elfin yüzü kemik beyazına dönmüştü. Adamın gözleri ona odaklandı, bakışları kıvrımlarında ve tişörtünün vurguladığı göğüs dekoltesinde gezindi. Lilia’nın tüm tavrı bir nefeste değişmiş gibiydi. Vücudu gerilmişti. Gözleri sertleşmiş ve dudaklarının kenarları gerginlikle kırışmıştı.

Ona biraz daha yaklaştım, elim içgüdüsel olarak kemerime gitti. Ama orada hançer falan yoktu elbette. *Ah, o lanet Rivelin.*

Gregor yavaşladı Lilia’dan sadece bir santim uzakta durdu. Sinsi bir gülümsemeyle bir elini arabaya dayadı ve Lilia’nın kulağına fısıldamak için eğildi. Sözlerini duymasam da ne söylediğini az çok tahmin edebiliyordum. Lilia dişlerinin arasından tısladı ve sonra adamın yanağına bir tokat attı.

İrkilen Gregor, kızın bileğine uzandı ama daha ona dokunmadan ben Lilia’nın yanında bittim. Aralarına girdim ve adamın göğsüne dokunup onu yıllar içinde geliştirdiğim ölümcül hız ve el becerisiyle seyyar arabaya doğru ittim.

“Bunu yapamazsın,” diye hırladı. “Bu tür saldırılar burada yasa dışıdır.”

Üzerime atılmaya çalışırken gülümsedim. “Bu köyde şiddetin hoş karşılanmadığını biliyorum ama ben buralı değilim. Şimdi kızı rahat bırak, tamam mı? Bu pastoral ütopya da olay çıkartmak istemem.”

“Onu duydun. Defol buradan Gregor,” dedi sert bir ses arkamdan. Göğsüm sıkışmıştı. Rivelin geri dönmüştü. Şüphesiz bunun için beni fena hâlde azarlayacaktı. Sırf bu yüzden beni Yaz Ortası Oyunları takımından atmamasını diledim.

Elimi indirdim ve geri çekildim, Gregor hırlayıp uzaklaşırken ona gergin bir gülümsemeyle baktım. Sonra kendimi hazırladım ve öfkeli Rivelin’e doğru döndüm.

Sert bakışları benimkilerle buluştu. Bana doğru bir adım attı ama ben hiç kıpırdamadım. Dünyayı parçalamaya hazır gibi görünüyordu. Ama sonra eldivenli elini alına götürdü, başparmağıyla alnındaki kül izini ovuşturdu ve bana doğru uzandı. Başparmağını alnımda gezdirdi, deri eldiven cildime yumuşak bir şekilde değdiğinde içimde ne varsa acıyla gerildi. Nefesimi tuttum, kalbim güm güm atıyordu. Ama sonra Rivelin elini indirdi.

“Bunun için teşekkür ederim.” Kız kardeşine döndü. “İyisin sanırım?”

Kız kardeşi başıyla onaylasa da yüzü hâlâ solgundu. “Evet, iyiyim. Teşekkürler, Daella ama bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Artık gözü üstünde olacak ve o hiçbir şeyi kolay kolay unutmaz. Geçtiğimiz Yaz Ortası’nda onun tekliflerini reddettiğimden beri beni rahat bırakmıyor.”

“Sorun değil. Onun gibi piçlerle başa çıkma konusunda oldukça deneyimliyim.”

Rivelin bana bir kez daha düşünceli bir bakış attı, sanki içimi görebiliyormuş gibi hissettiren türden bir bakıştı bu.

Bana şimdiye kadar söylediği her şeye dayanarak muhtemelen Lilia'yı sadece güvenini kazanmak için savunduğumu düşünmüştü ama bu gerçeklerden çok uzaktı. Gregor seyyar arabanın arkasından çıktığı anda içgüdülerim kontrolü ele geçirmişti.

“Hadi seni hazırlamaya gidelim, Lilia,” dedi Rivelin, arabanın önünden çıkan tahta boyunduruğa uzanarak. “Herkes Gezgin Taverna'nın gelmesinden dolayı heyecanlı. İmza içeceğinden tatmak için sabırsızlanıyorlar.”

Elf kardeşler birlikte arabayı kalabalığın çoktan toplandığı meydanın bir köşesine çekti. Tam yardım etmek için yanlarına giderken *ejderhanın* baş döndürücü kokusu üzerime çöktü. Kalbim hızlandı ve esintinin geldiği yöne doğru dönerek kaynağını saptamaya çalıştım. Ama sonra koku birden kayboldu, neredeyse bir rüya gibiydi.

O eski tanıdık korku damarlarımda yanıp yanaklarımı kıztartırken bile sakın kalmaya çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Törenin heyecanı ve sabah havasının büyüsyyle, önceliklerimi bir kenara bırakmıştım. Neden burada olduğumu unutmuştum. Bu köyün halkı iyi görünebilirdi ama tüm dünyayı yakıp yıkabilecek bir sır saklıyorlardı.

Bir saat sonra Rivelin, beni köyün dışına çıkan dolambaçlı bir toprak yola götürdü. O sert sessizliğine dönerken ben de gizlice ejderha büyüsyne dair herhangi bir işaret arıyordum. Eğer o bir Draugr ise işaretler olmalıydı. Her zaman olurdu. Gözlerinde

bir ipucu vardı, sinirlendiğinde beliren o turuncu parıltı. Teni yaz gününde bile beklediğinden daha sıcak olabilirdi. Koku bariz bir göstergeydi ancak daha önceki o esinti dışında, keskin koku artık hiçbir yerde yoktu.

Parmaklarımı kolunda gezdirmek için uzanmayı düşündüm ama... Bu fikir göğsümün sıkışmasına neden oldu. Hayır, teşekkür ederim, bunu yapmayacaktım.

“Demek ki,” dedim. Köyün yakınındaki ormanın yemyeşil gölgeliğinin altından geçerken düşen yapraklar botlarımızın altında çıtırdıyordu. “Sen bir demircisin.”

“Çok akıllıca bir gözlem.”

“O ısı ve ateşle birlikte ilginç bir meslek. Elflerin suya yakınlığı vardır. Kanında biraz Vatnor büyüğü yok mu?”

“Biraz. Ama ellerimde hissettiğim sıcaklık hoşuma gidiyor.”

Boğazımdan boğuk bir öksürük sesi geldi ve bir ağaç köküne takılıp yüz üstü düşerek bunu saklamaya çalıştım. Ne yazık ki bu iyi bir fikir değildi. Yere sertçe çarpan yanağımın acısı her yetime yayıldı. Rivelin eldivenli elini koluma doladı ve beni ayağa kaldırdı, o kadar yakındı ki göğüslerimiz birbirine değiyordu. Parmaklarını tenime bastırmıştı. Eldivenlerin üzerinden bile sıcak ve güçlü olduklarını ama Draugrılarinki gibi yakıcı bir sıcaklıkta olmadıklarını anlayabiliyordum.

Ve ayağa kalkmış olmama rağmen o hâlâ beni tutuyordu.

Yutkundum.

Bana yaklaştı. Gözlerine bakabilmek için başımı geriye doğru eğdim, çenesindeki seğirmeyi ve burun deliklerinin hafifçe genişlediğini fark ettim.

“Ne yaptığını bilmediğimi sanma.” Nefesi tenime değiyor, ürpermeme neden oluyordu.

Ondan bir adım uzaklaşmaya çalıştım ama sırtım bir ağaca çarptı. “Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Saf numarası yapma. İmparatoruna geri götürmek için bilgi toplamaya çalışıyorsun. Sen bir paralı askersin, Daella. Hatta onunla sözleşme imzaladığını bile itiraf ettin.”

“Sana kendi isteğimle olmadığını da söyledim.”

“Her zaman kendi isteğinle olur.”

“Konu bensem olmaz,” diye ısrar ettim ellerimi yumruk yaparak. “Ordusu orkların sonuncusunu da yok etti. Zaten sayımız fazla değildi. Gerçekten böyle bir canavar için çalışmak isteyeceğimi mi düşünüyorsun?”

“Onun şatosunda yaşadığını söylüyorlar, onun koruduğu küçük evcil hayvanı olduğunu.”

İrkildim. Sanki tepkimi fark etmiş gibi dikkat kesildi.

“Hayatımın çoğunu o şatoda geçirdim. O gelmeden önce kralın hizmetçisiydim. O çok nazik, çok cömert bir orktu. Ailem ben küçükken öldürüldüğü için beni yanına almıştı. İsveig ailesiyle birlikte şatoyu ziyaret ederdi. Biz... Arkadaştık. Ve Fafnir’i fethettiğinde bu yüzden hayatımı bağışladı ama özgürlüğümü elimden aldı. Onun için bir göreve çıkmadığım zamanlarda beni bir kuleye hapsediyor. Kapılar her zaman kilitli. Bunların hiçbiri benim seçimim değildi.”

Kelimeler ağzımdan dökülürken beni nefessiz bırakıyordu. Ağacın sert kabuğu açıkta kalan tenime sürtünürken çenemi kaldırdım ve Rivelin’e, İsveig’in parasklarından biri olma isteğim hakkında bir başka alaycı yorum yapması için meydan okudum. Neden umursadığımı bile bilmiyordum. Onun onayına ihtiyacım yoktu.

Ama güvenine ihtiyacım vardı.

Yine de yüzüme karşı gülebileceği fikri kalbimi parçalamıştı. Onun inandığı kişi değildim ve çaresizce bunu görmesini istiyordum. Bana güvenirse belki bana karşı olan duvarlarını biraz

indirirdi, ben de bu sayede Draugların nerede saklandığını ve Rivelin'in de onlardan biri olup olmadığını bulabilirdim.

Bir nefes verdi ve geri çekildi, gözleri kapalıydı. "Isveig seni esaret altında mı tutuyor?"

"Bana bak. Ben yarı orkum. Beni öldürmemesinin tek sebebi bir zamanlar arkadaş olmamızdı."

"Ve onun için yaptığın tüm o görevler..."

Kalçamdaki buz parçası zonkladı. "Eğer emirlerine uymazsam, bir daha asla nefes almamamı sağlar."

Dişlerini gıcırdattı ve benden uzaklaştı, parmaklarını ipeksi gümüş saçlarının arasından geçirdi. "Sana inanmamalıyım. Bu, güvenimi kazanmak için uydurduğun bir hikâye olabilir."

"Haklısın. Olabilir."

"Seni buraya o gönderdi."

"Hayır, o beni Cam Zirveler'e gönderdi."

"Neden?"

Kollarımı kavuşturdum. "Sence neden?"

"Draugların izini sürmen için. Yaptığın şey bu. İyi olduğun bir şey. Tersini iddia etmeye çalışma."

"Ah, hayır bu konuda çok iyiyim. Bu bir sorun mu?"

"Masumların öldürülmesiyle sorun hâline geliyor."

"Masumlar mı?" Acı bir kahkaha attım. "Lütfen. Draugların neler yapabileceğini gördüm. Büyü hem onları hem de yanlarında olma hatasını yapan herkesi yakıyor."

Gözleri yüzümde gezinirken o sarı ateşten bir iz aradım. Birini, küle dönene dek tüketen o ateşten. Sadece bir kez bile olsa büyüü kullananlar büyü tarafından yozlaştırılırdı. Bir kez tadına baktığınızda bir daha ondan uzaklaşmanız imkânsızdı. Nedenini anlıyordum. Gücü sarhoş ediciydi, dört elementin birleşiminden bile çok daha büyüktü.

Rivelin tepemde duruyordu. Kemerinden bir hançer çıkarıp ucunu çeneme bastırdı. Sivri ucu tenime battı ama irkilmedim. Ona sert ve kararlı gözlerle bakmaya devam ettim.

“Neden burada olduğumu biliyor musun?” diye sordu ölümcül bir sessizlikle.

Yutkundum, boğazım bıçağa çarptı. “Yaz Ortası Oyunları’nı kazanmak için.”

“Hayır.” Daha da yaklaştı. “Adalar’ı korumak için buradayım. Buna Cam Zirveler de dâhil. Ve onları İmparator İsveig’in göndereceği herkesten koruyacağım.”

“Öyleyse İsveig haklı. O dağlarda Drauglar var. Neden onları savunmak isteyesin ki? Neler yapabileceklerini bilmiyor musun?”

Başını iki yana salladı. “Bu işten sıyrılmana izin vermemeliyim.”

“Yine de o hançerin ucunu hâlâ boynuma saplamadın.”

Bir homurtuyla bıçağı indirdi ve kınına geri koydu. “Burada canıma kastedilmediği sürece kan dökmemeye yemin ettiğim için.”

“Yani beni, bu ıssız ormana bıçaklamak için getirmedi? Rahatladım. Gerçi beni öldürmenin o kadar kolay olmadığını göreceksin.”

“Tekne için biraz odun toplamamız gerekiyor.”

“Ah evet, hançerinle beni tehdit ettikten hemen sonra kazanmana yardım etmemi istediğin şu yarışma için.”

“Sana güvenmiyorum,” diye homurdandı.

“Ben de sana güvenmiyorum, özellikle de bu yaptığından sonra.”

“İyi.”

“Tamam.”

Gözlerini kıstı. “Görevlerde olduğun zamanlar dışında hayatının tamamını esaret altında geçirdiğini söylüyorsun?”

“Evet. Ne kadar şanslıyım.”

“Şu görevlerinin birini hiç meyhanede geçirdin mi?”

Gözlerimi kırpıştırdım. “Affedersin?”

“Hiç gece dışarı çıkıp bir meyhanede içip dans ettin mi?”

“Daha az önce çenemi hançerinle dürtüyordun ve şimdi de dışarıda içip içmediğimi mi merak ediyorsun?”

“Ee?” Kaşlarını kaldırdı. “Cevap ne?”

“Cevap hayır, Rivelin. İsveig her zaman yanımda muhafızlar gönderirdi. Ya da peşinde olduğu şeye bağlı olarak paralı askerler. Beni gözlerinin önünden hiç ayırmazlardı.”

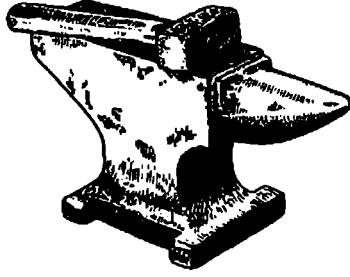
“İyi.” Başını aşağı yukarı salladı. “O zaman harekete geçsek iyi olur. Zamanında geri dönmek istiyorsak, toplamamız gereken çok odun var.”

“Zamanında nereye döneceğiz?” diye sordum ama Rivelin cevap vermeden patikada ilerlemeye başladı.

Düzenleme

Ny.ozlem

RIVELIN

Kucağımda bir sürü kütükle ormandan çıkan Daella'nın arkasından gittim. Yürürken kalçaları sallanıyordu, belinin alt kısmındaki kıvrımlar baştan çıkarıcıydı. Bakmamaya çalıştım ama lanet olsun. Düşman için çalışıyor olabilirdi fakat bunu yaparken çok seksi görünüyordu.

Bugünkü hikâyesi beni şaşırtmıştı ve her şeyin bir yalan olabileceğini bilmeme rağmen inanmıştım. İsveig işlediği savaş suçlarını her zaman asil ve adil olarak göstermeye çalışan katil bir piçti. Fafnir'i işgal ettiğinde dünyayı ejderhalardan ve onların korkunç büyülerinden *kurtarıyordu*.

Orklardan nefret ederdi. Fafnir'i bu kadar kolay fethettiği için sarayda bir casusu, savunmalarını ve onları nasıl alt edeceğini öğrenmesine yardım eden biri olduğunu düşünmüştüm. O kişi Daella'ydı ya da ben öyle sanmıştım. Ama artık o kadar emin değildim. Gözlerindeki bakış... O acı ve meydan okuma pırlıtsı. Hayalet gibi sahte gülümsemesi.

Bu tür bir acıyı taklit etmek imkânsızdı. Taklit ediyor olsaydı bunu anlardım.

Köye vardığımızda herkesin, akşamı kutlamak için toplandığı pazar meydanında müzik ve kahkahalar çoktan havaya karışmıştı bile. Daella ve ben saatlerdir ormandaydık, dal topluyor ve kütük kesiyorduk. Bu süre boyunca hiç şikâyet etmeden bana yardım etmişti. Aslında alışılmadık bir şekilde sessizdi. Hançerle biraz fazla mı ileri gittiğimi merak etmeden duramıyordum. Sadece gerçeği öğrenmeye çalışıyor, biraz baskının maskesini düşürüp düşürmeyeceğini görmek istiyordum. O kötü şöhretli bir parasktı, bu tür şeyler onun için yeni sayılmazdı. Bunu hiç sorun etmeyeceğini düşünmüştüm.

Ve etmemişti de. Ta ki sessizliğe kadar.

Kalbimde garip bir his oluşmuştu ve kaşlarımı çattım. Suçluluk duymak için ortada hiçbir sebep yoktu. Belki de Lilia'nın Wyndale'e gelişi beni her zamankinden daha yumuşak yapmıştı. Tek mantıklı açıklama buydu.

Eve döndüğümde zemin kattaki dükkânın kapısını açtım. İç kısmı oyulmuş olan odanın bir duvarı boyunca tuğladan bir ocak vardı, hayatımdan saatlerimi burada, havayı ateş böcekleri gibi dolduran titreşen kıvılcımların arasında geçirirdim. Ahşap kirişlerde at nalları ve dekoratif bilezikler asılıydı ve çalışma masamda çeşitli çekiçler ve maşalar vardı. Örsün yanındaki yerde açık bir noktayı işaret ettim.

“Kütükleri şuraya at. Sabah hepsini hallederim.”

Kollarındaki odunları indirirken kütükler güm güm diye ses çıkardı. “Güzel dükkân.”

Eldivenlerimi çıkardım ve elimi örsün pürüzsüz çeliği boyunca gezdirdim. Göğsüm beklenmedik bir şekilde gururla kabardı. “Bunun için çok çalıştım.”

“Burada en çok ne yapıyorsun?” diye sordu fazla rahat bir sesle. İşte o zaman burun deliklerinin bir yılan kadar hızla açılıp kapandığını fark ettim. Hiç tepki vermedim ama nabzım hızlanmıştı. Ejderhaların kokusunu almamalıydı ama yine de... Gözlerinde o parıltı vardı. O bilmiş parıltı.

Onu neyin tetiklediğine dair herhangi bir ipucu bulmak için odayı arama dürtüsüyle savaştım ama kendimi rahatmışım gibi görünmeye zorladım.

“Bir sürü at nalı. Buralarda şamdan da favoridir ayrıca Yaz Ortası Oyunları için gelen seyyar arabalar her zaman yeni malzemelere ihtiyaç duyar.”

“Bütün bu alanı ve aletlerini israf ediyorsun. Oysa burada inanılmaz hançerler ve kılıçlar yapabilirsin.”

“Sen ve silahlara olan saplantın.”

“Buna hakkım var. Annemin hançerini denize attın.”

Bakışlarımı ona çevirdim. “Artık birbirimize karşı daha dürüst olduğumuzu sanıyordum.”

“Freya’ya yemin ederim ki bu gerçek. Benden çaldığın hançer bir zamanlar annemindi.”

“Fafnir’de Eski Tanrılar’a tapmazsınız.”

Bana tısladı, *gerçekten* tıslamıştı. “Seninle tartışmaktan yoruldum. Ben yatmaya gidiyorum.”

Daella vahşi gözleri ve canlı yoğunluğuyla arkasını dönüp kapıya doğru yürürken onu kolundan yakaladım. Fırın gibi sıcak vücudu ellerime işlemişti. Dokunduğum yerlerden buharlar çıkıyordu ve tenlerimizin çarpışması sonucu üzerimizde yoğun bir sis oluşmuştu.

Bana baktı ve yanakları bahar çiçekleri gibi açıldı. “Neler oluyor?”

“Ben Eddalı bir elfim. Kanımızda biraz Vatnor büyüsu bulunur ve senin dediğin gibi orklar da sıcaktır. Daha önce hiç bir elfe dokunmadın mı?”

“Hayır, dokunduğumu söyleyemem.” Gözlerini kıstı. “Peki, sen düzenli olarak orklara dokunur musun?”

“Maalesef hayır,” diye geveledim.

Yanaklarındaki pembelik daha da koyulaştı. “Eğer tüm bunlar doğruysa, dokunuşunun beni tatlı su gibi yakması gerekmez mi?”

“Belli ki yakmıyor.” Boğazımı temizledim. “Bu gece seni Lilia’nın meyhanesine götürmek istiyorum.”

Bana esaretini anlattığından beri bunu düşünüyordum. Daha önce hiç dansa gitmemiş ve hiçbir akşamını gürültülü hikâye anlatıcıları ve onların gür kahkahalarıyla çevrili geçirmemişti. Gerçi ben şöminenin alev alev yandığı sessiz odamda elimde bir kitapla oturmayı tercih ederdim ama Daella’nın duruşunda bu Yaz Ortası gecelerinin büyüünden hoşlanacağını söyleyen bir şey vardı.

Mutlu olup olmaması umurumda değildi. Ama diğerlerine onu buraya âşık edeceğime söz vermiştim, böylece Fafnir’e döndüğünde Isveig’e bizden bahsetme olasılığı daha düşük olacaktı. İmparatorunu umursamadığını çoktan belli etmişti. Onu bizim tarafımıza çekmek için çok fazla şeye gerek kalmayacağını düşünmeye başlamıştım. Yani öyle umuyordum. Gerçi o ejderhalardan nefret etme konusunda oldukça kararlı görünüyordu.

Alaycı bir şekilde güldü. “Beni... Bir meyhaneye götürmek mi istiyorsun?”

“Gezgin Taverna’ya. Herkes oraya bayılır.”

“Çok kafa karıştırıcı birisin, Demirci Rivelin.”

“Haftalarca burada kalacaksın. Yerleşip tadını çıkarsan iyi olur.”

“Tamam, kız kardeşinin meyhanesine gidelim,” dedi havayı buğulandırmaya devam eden buharı bir kenara iterek. “Artık kolumu bırakabilir misin?”

Elimi gevşettiğim an avucum anında soğudu. Sıcaklığı, düşünmek istediğimden çok daha hoştu.

“Gidelim mi?” diye sordu o sahte neşeli sesiyle.

Kapıyı işaret ettim. “Önden buyur.”

Köydeki hemen hemen herkes kutlamaya gelmişti. Meydanın bir ucundan diğerine kadar uzanan kâğıt şeritler ve fenerler yılan gibi uzanan ağaç dallarından sarkıyordu. Alana birkaç tahta masa sıkıştırılmıştı ve hiçbirinde boş yer yoktu. Düzinelerce katılcı kalabalığın arasında dolaşıyor veya gece boyunca dedikodu yapmak için küçük gruplara ayrılıyordu.

Lilia'nın meyhanesinin hemen yanına küçük bir sahne kurulmuştu, cüce ozan ayağını yere vurarak Eski Tanrılar hakkında bir şarkı söylüyordu. Ateş böcekleri etrafta uçuşuyor, herkes gibi neşeli bir şekilde vızıldıyordu.

Yanımda duran Daella yanakları kızarmış bir şekilde her şeyi izliyordu. Köye de aynı ifadeyle baktığını birkaç kez fark etmiştim. Gözleri kız kardeşimin meyhanesine takıldı ve dudaklarının köşelerinde hafif bir gülümseme belirdi. Nedenini anlamıştım. Lilia'nın Gezgin Taverna'sı kötü bir şöhrete sahipti.

Kardeşim gittiği her yere onu da yanında götürürdü hem de tek başına. Seyyar arabası ağırdı ama Lillia kader kadar güçlüydü ve benden farklı olarak aynı yerde uzun süre kalamıyordu. On dört yıl önce Adalar'a giden yolu bulduğumuzdan beri,

köyden köye ve hatta adadan adaya giderek tam olarak bilmediği bir şeyi arıyordu.

Arabayı, fenerler ve birbirine çarpan iki kupanın mührünün işlendiği gümüş duvar halılarıyla süslenmişti. Ahşap basamaklardan aşağı inen açık kapının üzerinde konseptle eşleşen bir tente asılıydı. Fazladan kupaları, biraları ve içkileri içeride saklardı ama dışarıda bir bar kurmuştu. Köyün genç elf ve cücelerinden birkaçı seyyar arabanın tepesine tünemişti. Lilia'nın, onların orada takılmalarından hoşlanmadığını biliyordum ama onları asla azarlamazdı. Tek istediği insanları gülümsetmekti.

O ve ben çok farklıydık.

“Eh.” Daella'nın sahte gülümsemesi yüzüne yayıldı. Şimdi bile gerçek bir gülümsemeden eser yoktu. “Neden buraya gelmek isteyeceğimi düşündüğünü anlıyorum.”

“Kulenden daha iyi, ha?”

“Her şey benim kulemden daha iyidir ama özellikle bu. Çoğu meyhane bu kadar...”

“Parlak ve neşeli değildir.”

Gözlerinin kenarları kırıştı. “Aslında senin tam tersin.”

“Bu yüzden seni eğlenmen için burada bırakıp teknede çalışmaya başlamak için eve döneceğim. İstedğin kadar kal. Ön kapıyı açık bırakırım.”

Eli şimşek kadar hızlı bir şekilde kalktı. Daha dönmeme fırsat bile kalmadan kolumu yakaladı. Sıcaklığı içime işlemiştii ve aramızdaki boşluk buharla doldu. “O kadar hızlı olmaz. Eğer geceyi dışarıda eğlenerek geçirmeye ihtiyacı olan biri varsa, o da sensin.”

Bakışlarımı ona çevirdim. “Ben partilere katılmam.”

“Ben de katılmam. Yine de beni buraya sen getirdin.”

“Çünkü *sen* eğleneceksin.”

“Öyle mi?” Boştaki eliyle kutlama yapılan meydanı işaret etti. “Kız kardeşin dışında kimseyi tanımıyorum ve o da çok meşgul görünüyor. Üstelik o piç Gregor’dan uzak durmayı da tercih ederim. Bu yüzden sana mecburum, sen de bana.”

Kolumu tutan eline ve temasımızdan dolayı çıkan buhara baktım. Parmakları beklediğimden daha yumuşaktı ve ada çayı gibi pürüzsüz teni benim bronz tenimin yanında çok canlı ve parlaktı. Fena hâlde güzeldi.

Boğazımı temizledim. “Tamam, kalırım ama muhtemelen pişman olacaksın. Bu tür şeyleri pek sevmem.”

“Belki de bu yüzden kalmanı istiyorumdur. Sana işkence etme fikrini seviyorum.” Göz kırptı ve kolumu bıraktı. Elini çekmesiyle hissettiğim soğuk içimi ürpertti.

Başka bir kelime etmeden döndü ve partiye doğru koştu. Bir iç çekerek onu takip ettim, ellerimi cebime soktum ve bir iki saat içinde bundan ne kadar pişman olacağımı düşündüm. Gece ilerledikçe içkiler akmaya başlar ve kalabalığın gürültülü enerjisi dayanılmaz hâle gelirdi. Her yıl yatak odamın açık penceresinden bu sesleri dinlerdim. Ve her yıl, o pencereyi kapatıp gürültüye rağmen uyumaya çalışırdım. Hiçbir zaman uyuyamazdım.

Daella bara yaklaşınca Lilia’nın yüzü gözle görülür şekilde aydınlandı, özellikle de arka planda dikkat çekmemek için elimden geleni yaptığımı gördüğünde. Buradaki herkes bu tür şeylerden nefret ettiğimi bilirdi. Umarım yaygara koparmazlardı.

“İnanamıyorum,” dedi kız kardeşim kendine has bir tonda şarkı söyler gibi ve ellerini önlüğüne sildi.

“Freya’nın ateşi donmuş olmalı çünkü şuradaki benim münzevi kardeşime benziyor.”

Daella güldü. “Kafasının içinde, tekmeler ve çığlıklar atıyor dur kesin, bilirsin.”

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordu Lilia arkasındaki raftan iki kupa alırken. İlkini meşhur içkisinin fıçısına daldırıp kaşlarını Daella’ya doğru kaldırdı.

“Onu boğazına hançer dayayarak tehdit ettim. Ah, bekle. Hayır, bunu o bana yaptı. Buranın kötü koruyucusu mu neymiş?”

“Rivelin!” diye haykırdı Lilia kaşlarını çatarak. “Hiç kimseyi hançerlerle tehdit edemezsin.”

Daella omzunun üzerinden bakıp sııttı. “Gördün mü? Kız kardeşin de benimle aynı fikirde.”

“Sanırım artık eve gideceğim,” dedim düz bir sesle.

“Hayır, hadi ama. Sadece takılıyorum.” Daella kupalardan birini bana uzattı ve sanki kadeh kaldıracakmışız gibi önce kendi kupasını kaldırdı. Hançerle ilgili kısmı bir kenara bıraktı. Belli ki üzülmemişti. Bunun üzerine rahatladım ama sonra kaşlarımı çattım. Üzölmüş olsa bile ne fark ederdi ki?

“Sanırım ikinizi ayırmam gerekecek yoksa hayatımı dayanılmaz hâle getireceksiniz.” Yine de uzattığı kupayı aldım ve Daella’nınkiyle tokuşturdum. Köpük kenardan taşarak parmaklarımı kapladı ve Daella köpüğün kendi tenine bulaşmasını ustalıkla önledi. Kadeh kaldırmam için bana beklentiyle baktı. Gözlerindeki o bakış bir anlığına rahatsızlığımı unutturmuştu.

“Yeni ittifaklara,” dedim.

“Yeni ittifaklara,” diye tekrarladı ve sonra hepsini içti. Bitirdiğinde nefes almak için çırpınıyordu. Öksürerek yumruğunu göğsüne vurdu. Köpük üst dudağını bıyık gibi kaplamıştı ve içeceğin birkaç damlası çenesinde duruyordu. Acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

“Ah.” Uzanıp köpüğü sildim. Dokunuşumla kaskatı kesildi, üzerinden buhar yükseliyordu ama irkilmedi. “Yüzünde de var. Sadece yudumlarsan daha keyifli olurdu biliyorsun, değil mi?”

Gözleri parlayarak bana baktı, sonra ağzını gömleğiyle sildi. “Hayır, bilmiyordum. Daha önce hiç bira içmedim.”

“Hiç mi? Bu kesinlikle kabul edilemez,” diye araya girdi Lilia başını hızlıca iki yana sallayarak. Kız kardeşim, Daella’nın boş kupasını kaptı ve ona bir içki daha koydu. “İlki, beni o piçin pis ellerinden kurtardığın için bendendi. Bu da benden çünkü her kadın bazen biraz eğlenmeyi hak eder. İç ve bu gecenin tadını çıkar.”

“Beklediğimden farklıymış,” dedi Daella kupayı dudaklarına götürüp koklayarak. “Biranın acı olduğunu duymuştum ama bu oldukça tatlı.”

“Bu Lilia’nın birası,” dedim gülümseyerek. “Bütün adalardaki, hatta belki de ötesindeki en iyi biradır. Grundstoff İmparatorluğu’ndaki hiçbir meyhane bununla kıyaslanamaz.”

Bu sefer daha küçük bir yudum alırken başını iki yana salladı. “Sanırım haklısın.”

Birkaç müşteri daha bara doğru seğdeleyerek geldiğinde kız kardeşim sevgi dolu bir gülümsemeyle bizi gönderirken bana kaçamak bir şekilde göz kırptı. Ne düşündüğünü biliyordum. Daha önce de söylemişti. Daella çok güzeldi ve onda bir kıvılcım vardı. Lilia her zaman hayatımda böyle birine ihtiyacım olduğunu söylerdi. Beni anlayacak kadar sert ve onun deyimiyle “kasvetli münzevi hayatıma” biraz parlaklık katacak kadar yumuşak birine.

Ancak Lilia’nın anlamadığı şey, kendi başıma mutlu olduğumdu. Skoll’dan başka kimseyi istemiyordum, kimseye ihtiyacım yoktu. Aslında başka birine yer açmak için hayatımı altüst etmek, bu dünyada en çok yapmam gereken şeyin, yani Kalp Limanı’nı ve diğer adaları korumanın önüne geçmekten başka bir şey olmazdı. Ve bundan da öte, yanlış kişiye güvenme riskini göze alamazdım hele ki bunu zorla yapmış olsa bile imparator için çalışan birine.

Yine de Lilia'nın bu yarı orkta ne gördüğünü anlayabiliyordum. Sarı parıltılarıyla başının etrafında dans eden ateş böcekleri ada çayı yeşili tenini aydınlatırken Daella bu gece acı verici derecede güzel görünüyordu.

Boğazımı temizledim ve yakındaki uzun kıvıllı saçlı bir elfi gösterdim. "Bu Kari. Bu yılki yarışmacılardan biri. Beyni zehir gibidir."

"Bildığım iyi oldu. Başka?"

Kalabalığı taradım ve cüce karısıyla sohbet eden, mor kanatlı bir cini gösterdim. İlgisini çekebilirdi. "Bu ikisi bu yıl yarışmadalar. Cinin adı Nina. Yemek yapmayı seven havai fişek gibi bir kızdır. Karısı Hege bir marangozdur ve görüldüğünden çok daha güçlüdür."

"Oldukça güçlü görünüyor," dedi Daella birasından bir yudum daha alırken.

"Bir de Godfrey var." Barın yanında gizlenen sıksa insanı işaret ettim. Köye yeni gelmişti ve hakkında fazla bir şey bilmiyordum. Giden insanlardan sonra dikkatimi, Wyndale'in en eski sakinlerinden biri olan ateş iblisine çevirdim. "Ve bu da Viggo. Güçlü, kudretli, kararlıdır. Benden sonra kazanma olasılığı en yüksek olanın o olduğunu söyleyebilirim."

"Bir de Gregor tabii," dedi Daella.

"Evet, eğer hile yaparsa."

"Peki, bunun olma olasılığı nedir?"

"Yüksek. Bu yüzden onun üzerinden gözümüzü ayırmayacağız." Ozan birdenbire neşeli bir şarkı söylemeye başladığında sesi pazar meydanında inliyordu. Masalara sıkışmış olan halkın yarısı ayağa fırladı ve dans etmek için ortada yer açtı. Gecenin ilk saatleriydi ama çoktan bu noktaya gelmiştik. İşler karışmak üzereydi.

*Bir zamanlar kuzeyli bir trol vardı.
Yüzü büyük mavi bir köstebeğe benzerdi!
Sanki hükmedecekmiş gibi yürüse de
O buz gibi bir aptaldan başka bir şey değildi!*

Daella bana döndü, gözleri parlıyordu. “Bu İsveig ile ilgili. Söylentilere göre halk bundan paçayı sıyracağını düşündüğünde ona dağ trolü dermiş.”

Başımı sallayarak onayladım. “Özellikle ozanlar bu takma adı çok sever.”

“Bu şarkıda dans etmeliyim,” dedi heyecanlı bir fısıltıyla. “Kaçıramayacağım kadar eğlenceli bir şarkı.”

Daella içkisinin kalanını bitirirken, “Ondan gerçekten nefret ediyorsun,” dedim şaşkın bir gülümsemeyle.

Bana kupasını uzattıktan sonra dans pistine katıldı ve diğerleriyle birlikte daireler çizerek dans etmeye başladı. Birkaç dakika sonra ayağımla ritim tuttuğumu fark ettim, Daella’nın dönüp durmasını ve ritme göre alkış tutmasını izliyordum. Kendimi şarkıya o kadar kaptırmıştım ki Gregor’un omzu benimkine çarpana kadar yaklaştığını bile fark etmedim.

Gregor’a döndüm ve kaskatı kesildim, damarlarımda öfke akıyordu. Dirseklerine kadar sıvanmış, dar gece mavisi bir tişört giymişti ve başının üstünde parıldayan altın bir taç vardı, adadan kazandığı ilk hediye idi bu. Bu adanın büyüü onu kral yapmamış ama bir taç sahibi olmasını sağlamıştı. Ne büyük israf. İçgüdüsel olarak kemerimdeki hançere uzandım ama o ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırdı.

“Vay canına,” dedi gırtlaktan gelen bir kahkahayla ama gözlerinde neşe yoktu. “Sadece merhaba demeye gelmiştim.”

“Sen bana hiç merhaba demeysin Gregor.”

“Doğru.” Gülümserken dişleri parladı. “Aslında sana bir uyarıda bulunmak istedim. Arada sen varsın diye oradaki ork arkadaşının daha önce yaptığını görmezden geldim ama Rivelin, evlat, onu kontrol altında tutmalısın. Bana tekrar saldırırsa, bu konuda bir şeyler yapmak zorunda kalacağım.”

İçime yavaş ve kaynayan bir öfke yayıldı. Ellerimi yumruk yaparak ona doğru bir adım attım. “Onu tehdit mi ediyorsun?”

“Cık cık cık. Beni tehdit eden oydu.”

“Daella’dan uzak dur.”

Gregor başını iki yana salladı. “Onun İsveig’in parasklarından biri olduğunu biliyorsun, değil mi? Elbette kıcı bunu unutmanı sağlayacak kadar tatlı değildir ancak...” Gözleri dans pistine doğru kaydı ve hevesli bir parıltı ile altın rengi gözleri aydınlandı. “Freya’dan bana yeni bir sevgili hediye etmesini istemiştım. Bu kızın tam da Yaz Ortası’nda gelmesi ilginç.”

“Ondan uzak dur dedim.” Elimi hançerimin sapına götürdüm. “Bana bunu üçüncü kez söyletirsın çok pişman olacaksın.”

Aramızdaki gerginlik artmıştı. Bana baktı, ben de ona baktım. Bunun nasıl biteceğinden emin değildim. Ya geri adım atacaktı ya da ben hamlemi yapacaktım. Gregor benden birkaç yıl daha uzun süredir buradaydı ama günün sonunda bu adayı ben koruyordum. Gerekirse ondan da memnuniyetle korurdum.

Uzun ve dayanılmaz bir ânın ardından bir nefes verdi ve geri çekildi. “İti an, çomağı hazırla.” Sonra da uzaklaştı.

Arkamı dönmeden biriyle çarpıştım. Bir şekilde biliyordum, onun olduğunu hissediyordum. Döndüm ve tam zamanında onu kollarından yakaladım. Dizlerinin bağı çözüldü ve kızarmış yüzünü yere eğdi. Onu kaldırıp göğsüme doğru çekerken havada bir tıslama sesi duyuldu.

“Sanırım içtim. Hem de çok,” diye geveledi bulanık gözlerle bana bakarken.

Kıkırdamadan edemedim. “Daha önce hiç içmemişken on dakika içinde iki bardak içtin.”

Başımı aşağı yukarı salladı. “Kötü bir fikirmiş.”

“Hadi, seni eve götürelim.”

“Çok uzak. Bacaklarım çalışmıyor.”

Duraksadım. “Seni taşıyım.”

“Ne?”

“Aşırı tepki verme.” Beni vazgeçirmeye çalışmadan önce kollarımı bacaklarının altından geçirdim ve onu yerden kaldırdım. Başını göğsüme yaslayıp bir iç çekti.

“Bu utanç verici.”

“Utanma. Herkesin başına en az bir kez gelir.”

“Bahse girerim senin başına gelmemiştir.”

“Bilsen şaşırırsın.”

Bir an başını kaldırıp kısık gözlerle bana baktı. “Asık suratlı ama düşüncelisin.”

Başımı sallayarak onu dans pistinden uzaklaştırıp dükkânıma giden yola doğru götürdüm. Kahkahalar, müzik ve sohbetin uğultusu donuk bir kükremeye dönüşmüştü ve fener ışığının yerini alan gölgeler yavaş yavaş binaların köşelerinde belirmeye başlamıştı. Daella bana yaslandı ve gözlerini kapattı.

Onu merdivenlerden yukarı taşıyıp kapıdan içeri soktum ve sonra doğruca yatak odasına gittim. Yorganı açıp onu yatağa yatırdığımda elimi tuttu. Aramızdan buharlar çıkıyordu.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Kalbim sıkışmıştı. “Rica ederim, Daella.”

Neredeyse anında uykuya daldı. Yorganı üzerine çektim ve sonra mutfaktan bir bardak su aldım. Ne yaptığımı çok fazla

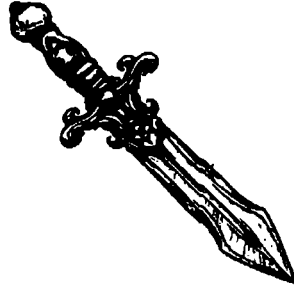
düşünmemeye çalışıyordum. Akşamımı düşman için çalışan birine bakmakla geçirmiş ve bunun tek bir anından bile pişman olmamıştım.

Aslında çok uzun bir süre sonra ilk kez, gece yarısı saatlerimi çatıda yıldızlara bakarak geçirmemiştim. Doğrudan kanepeye gittim ve uyudum. Belki de düşmanımın tam istediğim yerde olmasındandı.

Düzenleme
Ny.ozlem

12

DAELLA

Başım sanki dün bütün gün topladığım kütükler misali ikiye yarılmış gibiydi. Gözlerimi uykulu bir şekilde açtım ve tavana baktım. Üstümde çaprazlama uzanan ahşap kirişler, pencerelerden içeri sızan turuncu ışıkla aydınlanıyordu. Of. Işık da canımı yakıyordu.

Dün gece... İki bardak birayı fazla hızlı içmem yüzünden, acı verici derecede kısa sürmüştü. Ama pazar meydanını düşündüğümde kalbim sızladı. Herkesin yüzünü ışıkla dolduran tüm o fenerler. Ozan ve İsveig hakkında söylediği o aptalca şarkı. Lilia'nın birasının dilimdeki tatlı ve sarhoş edici tadı. Ve Rivelin...

Nabzım biraz daha hızlanmıştı. Beni eve taşımış ve yatağa yatırmış, hatta komodinin üzerine su bırakmıştı.

Her şeyimden ve geldiğim yerden nefret eden o sinirli, öfkeli elf, benimle ilgilenmişti. Ama bunu özverili ya da düşünceli biri olduğu için yapmamıştı. Oyunlar'da onun asistanıydım ve tekneyi inşa etmek için yardımına ihtiyacı vardı. Birkaç bira daha içmem için beni orada bıraksaydı, bütün gün işe yaramaz bir durumda olurdum. Daha önce hiç sarhoş olmamıştım ama

Fafnir'deki kale sakinlerinin özellikle gürültülü bir ziyafetten sonra ciğerleri sökülüne dek kustuklarını çok görmüştüm.

Yardıma ihtiyacı olduğu için ona yük olmamı istemiyordu, mantıklı gelen tek açıklama buydu. Daha saatler önce beni bir ağaca yaslamış ve boğazıma bir hançer dayamıştı. Sonra da birdenbire beni eve *taşımaya* karar vermişti.

Derin bir nefes alarak battaniyeyi bir kenara çektim ve çıplak ayaklarımla yere bastım. Dün gece ayakkabılarımı çıkardığımı hatırlamıyordum. Bunu da o mu yapmıştı? Şifonyerdeki suya bakarak gözlerimi kırıştırdım, zihnim son birkaç günü anlamlandırmaya çalışıyordu. Birdenbire her şey çok gerçek gelmeye başlamıştı, kavrayamayacağım kadar karışık.

İmparatorlukta esaret altında ya da İsveig'in emirlerini yerine getirerek o kadar uzun zaman geçirmiştik ki kısa bir an için bile özgürlük hep imkânsız gibi gelmişti. Ve şimdi burada, garip insanlarla çevrili garip bir ülkedeydim ve kendimi hiç bu kadar hafif hissetmemiştim, sanki sonunda omuzlarımdan ağır bir yük kalkmış gibiydi. Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Başıma böyle bir şey geleceğini hayal bile etmemiştim ve buraya geldiğimden beri bir parçam bunun ne anlama geldiğini düşünmekten kaçınmaya çalışıyordu.

Fafnir Kalesi'nin dışında gerçekten bir hayat vardı. Eğer kartlarımı doğru oynarsam böyle bir yer sadece geçici bir rüya yerine geleceğim olabilirdi.

İç çekerek komodindeki suyu içtim ve sonra yemek kokusunu takip ederek yatak odasından çıktım. Oturma odası sessiz ve boştu ve Rivelin veya Skoll'dan hiçbir iz yoktu ancak kanepedeki battaniye düzgünce katlanmış ve yastığın üzerine yerleştirilmişti.

Alt dudağımı kemirdim, içimde bir suçluluk duygusu belirdi. Belki de kanepede sırayla yatmalıydık. Bu daha adil görünüyordu.

Çıtır pastırma ve kızarmış patates kokusu beni kemerli geçitten mutfağa götürdü. Tezgâha, üzeri bezle örtülü bir tabak bırakılmıştı. Ben uyuyarak içkinin etkisinden kurtulurken Rivelin kalkmış ve bana kahvaltı hazırlayıp güne erken başlamıştı.

Belki de... Belki de onu bu şekilde yargılamakla hata ediyordum. Yüzünde bir gülümsemeyle dolaşmıyor olabilirdi ama ben de öyleydim, en azından gerçek bir gülümsemeyle. Ve odasında ejderha kokusu olabilirdi ama... Şey, bunun için iyi bir açıklamam yoktu. Bir Draugr gibi davranmıyordu, en azından benim tanıştıklarım gibi. Gözlerinde o vahşilik, o zalimlik yoktu. Ve elleri, bana dokunduğunda... Aramızda tıslayan buharı düşünmek bile ürpermeme neden oluyordu.

Kendi zihnimde bunun heyecan verici bir şey olduğunu itiraf edebilirdim. Hem de insanı altüst eden türden.

Yemek yerken binanın arkasında bir çekiç sesi duydum. Yemeğimi bitirdim, tabağımı dikkatlice yıkayıp kuruması için tezgâha bıraktıktan sonra pencereden dışarı baktım. Dünkü odunları etrafına yığılmış olan Rivelin arka taraftaydı. En geniş kütükleri sıraya dizmiş ve üstlerine çıkmıştı, çıplak göğsü kavurucu güneşte parlıyordu.

Keyifli bir sıcaklık içimi yaktı ve midem kasıldı. Geniş göğsü, zor kazanılmış güç ve kudreti anlatan dağlık zirvelere benziyordu. Parmaklarım gerilirken o zirvelere dokunmanın nasıl bir his olduğunu merak etmeden duramıyordum. Tek bir dokunuş, fırtınada savrulan denizin püskürmesi gibi mi olurdu? O kaslar avuçlarımda gök gürültüsü gibi gürler miydi?

Düşüncelerimin kavurucu yönünü fark ettiğimde gözlerimi kırptırdım ve derin bir nefes aldım. Kader aşkına, benim sorunum neydi? Sanki daha önce hiç, bir adamın çıplak göğsünü görmemiştim. Aslında İsveig saraydaki her kadına kendini gösterebilmek için adamlarıyla yarı çıplak dolaşmayı severdi.

“Doğru.” Terli avuçlarımı pantolonuma silerken elim bir lekeye değdi. Dün giydiğim şeyler hâlâ üzerimdeydi. Rivelin büyük ihtimalle banyo yaptıktan sonra ona katılmamı bekliyordu ve gerçeği söylemek gerekirse en azından bunu ona borçluydum.

Derken hatırladım.

Dün gece demirci dükkânına adımımı atar atmaz ejderha kokusunu o kadar güçlü hissetmiştim ki neredeyse kusacaktım. Kutlamanın heyecanıyla her şeyi unutmuştum. Yaptığı onca şeyden ve davranışlarından sonra onun hakkında en kötüsünü düşünmek istemiyordum. Kaderin canı cehenneme, ona güvenmek istiyordum. İstememeliydim. Gerçekten, gerçekten istememeliydim.

Tıpkı İsveig’e asla güvenmemem gerektiği gibi.

Boğazımdan ıslık gibi bir nefes çıktı ve merdivenlerden aşağı inip demirci dükkânına açılan kapıya doğru gizlice yürüdüm. Rivelin tekneyi yapmakla meşgulken ben de etrafa hızlıca bir göz atacaktım. Ateşle oynamadığını öğrenmek değildi amacım, ateşle oynadığını doğrulamaktı. Herhangi bir kanıt bulmak istemiyordum ama burnum bana asla yalan söylemezdi.

Sadece iyi bir açıklaması olduğunu ummak zorundaydım.

Dükkâna girerken basamaklar gıcırdadı. Kapıyı arkamdan sessizce kapattığım an ejderha kokusu burnuma bir yumruk gibi çarptı. O güce karşı her zaman hissettiğim o içimi tüketen çekim yüzünden az kalsın gözlerim sulanacaktı. Benden uzun ve iki katım genişliğinde olan örsün yanından parmak uçlarımda geçerken bu yoğun ağırlıktan biraz olsun kurtulmak için ağzımdan nefes aldım.

Ama boğazım yanıyordu, bağırsaklarım bükülmüş ve kollarımdaki her bir tüy diken diken olmuştu.

Ürperdim, gözlerimi sağımda ahşap kiriş boyunca asılı duran çekiç ve at nallarından oluşan koleksiyonda gezdirdim. Gerçek, koku kadar yoğun ve iğrençti. Rivelin'e karşı şüphe duymak istememiştim ama bu işe ne kadar derinden dâhil olduğunu anlamak zorundaydım. Bu kokuyu kazara edinmiş olamazdı. Bu kadar güçlü olması için ya bir ejderhanın yakınında bulunmuş ya da onların uçucu büyüsünü kendisi kullanmış olmalıydı. Hem de çok yakın bir zamanda.

Eğer ejderha büyüsü kullanıyorsa o bir Draugr'du ve onu durdurmalıydım. Ve eğer dâhil olmuşlarsa, tüm köyü de. Bana gösterdiği tüm nezaket yalandı. Tüm bunlar dikkatimi dağıtmak ve ona güvenmemi sağlamak içindi.

Eve geri dönmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden gizlice baktım. Çizmelerinin ağır sesi buradan çıkmam için bana yeterli uyarıyı verirdi. Ama neyse ki tek cevap uzaktan gelen kuş cıvıltısı oldu.

Bana dükkânını sadece çok kısa bir an için göstermişti. Ve o sırada garip davranmıştı. Muhtemelen gerçeği koklayabileceğimden şüphelenmişti. Belki de tüm at nalları, çekiçler ve maşaların arasında bir yerlere bir kanıt saklıydı. Eğer onu bulabilirsem, ayrıldığımda Isveig'e buradan bahsetmekle doğru şeyi yapacağımdan emin olabilirdim, tabii ki Yaz Ortası Oyunları'nı kazanamazsak. O zaman ejderha büyüsü sorununu kendim halletmek zorunda kalırdım. Nasıl mı? Hiçbir fikrim yoktu ama vakti geldiğinde hallederdim.

Dükkânda bir şey saklamak için çok az yer vardı. Ocağın içi de bir olasılıktı. Kokuyu gizlemek için herhangi bir kaçak malı yanmış kömür yığınlarının altına gömmekten daha iyi bir yol olabilir miydi? Gerçi öyle olsa muhtemelen ejderha kokusunu hiç alamazdım. Çünkü kömür kokuyu çok iyi gizlerdi.

Rivelin'in ayrıca çeşitli aletlerle dolu birkaç fıçısı daha vardı: baltalar, uzun saplı çekiçler ve birkaç mızrak. Kafamı fıçıya soktum ve uzun uzun kokladım ama ejderha büyüğü bulamadım.

Böylece geriye sadece köşedeki dolap kalmıştı. Gizli adımlarla odada yürüdüm ve ayak seslerine kulak kesilerek arka duvara ulaştım. Dolabın kapağına bakarken kaşlarımı çattım. Kilidi yoktu.

Bu bir şekilde yanlış hissettiriyordu ama kontrol etmezsem gerçeği asla doğrulayamayabilirdim.

Ve böylece kapağını hızla açıp içine baktım.

Dolap duvarları sıra sıra kılıçlarla kaplıydı. Her biri benzersiz ve ustaca işlenmişti. Bıçakların üzerinde desenler vardı, kabzalar boyunca değerli taşlar kakılmıştı ve bazı kabzalar çeşitli hayvan şekillerinde oyulmuştu. Güzellikleri karşısında hayrete düştüm, bunları yaratmak için gereken inanılmaz yetenek karşısında ağızım açık kalmıştı. Zira her biri bir sanat eseri gibiydi.

"Bana karşı kullanabileceğin mükemmel silahı mı bulmaya çalışıyorsun?" dedi Rivelin arkamdan.

Cıyıkladım, yüreğim ağzıma gelmişti. Ona doğru dönerken ağzından çıkacak öfkeli sözlere kendimi hazırladım ama bunun yerine gözleri yüzümde gezindi... Sanki meraklanmıştı.

"Özür dilerim, sadece etrafa bakıyordum," dedim. Bu, gerçeğe yeterince yakındı.

"Silah dolabıma mı?"

"Eh, açana kadar bunun bir silah dolabı olduğunu bilmiyordum. İtiraf etmeliyim ki oldukça etkileyici. Bunların hepsini sen mi yaptın?"

Başını temkinli bir şekilde salladı. "Ben bir demirciyim. Benim işim bu."

"Doğru. Ama bu ada ve silahsızlık hakkındaki yasalarınız konusunda çok tantana yaptın da... Bu kadar çok kılıcın olduğunu görünce şaşırdım."

“Onları kullanmıyorum ve varlıklarını da duyurmuyorum. Bunların dolabımda güvenli bir şekilde saklanması gerekiyor.”

“Kilidi de yok,” diye belirttim.

“Normalde dükkânımda dolaşan davetsiz misafirlere rastlamam.”

“Kırıldım. Ben davetsiz misafir değilim. Ben bir...”

Cümlemin geri kalanını bekleyerek kaşlarını kaldırdı. Dürüst olmak gerekirse bir nevi davetsiz misafirdim, en azından adanın genelinde. Düşman imparatorun yakalayacağı kişileri bulmak için buraya gönderilmiştim. Belki bu özel adaya gönderilmemiştim ama yine de oraya yakındım. Ve eğer Oyunlar’ı kazanamazsak, pazarlığın bana düşen kısmını her şekilde yerine getirecektim. Çünkü getirmezssem asla özgür kalamazdım.

Yani Rivelin haklıydı.

Konuşmanın yönünü değiştirmeye karar verdim. “Bunlar sıradan kılıçlar değil. İşçilikleri inanılmaz. Buradaki kabza, bu bir dain mi?”

“Dainleri bilmene şaşırdım.”

“Bir keresinde ormanda bir tane görmüştüm... Neyse, dikkat çekici bir benzerlik.”

Dainler, yalnızca Edda ormanlarının en derin kısımlarında bulunan ve belirli bir bitki türüyle beslenen geyiklerdi. Keskin sivri kulakları ve uzun ömürleriyle elf özelliklerine sahipti. Bazıları uzaktan akraba olduklarını bile söylerdi ancak ben her zaman bu hikâyenin gerçek olmaktan çok efsane olduğunu düşünürdüm. Belki de yanıliyordum.

Rivelin cevap vermeden önce bana uzun uzun baktı. “Teşekkür ederim. Bunun için uzun zaman harcadım.”

“Hepsinin üzerinde çok zaman harcamışsın gibi görünüyor. Bütün bunları yapmayı nasıl öğrendin?”

Gözleri yaşardı. “Ailemden.”

“Onlar da kız kardeşin gibi Adalar’da mı yaşıyor?”

“Hayır, burada değiller,” dedi titrek bir sesle. “Öldüler. İmparatorun paraskları onları öldürdü.”

Ah.

Kalbim güm güm atarak ona baktım, doğru kelimeleri bulamıyordum. Rivelin’in İsveig ve paralı askerleri hakkında konuşma şeklinden bunu anlamam gerekirdi. İmparatora karşı hisleri, basit bir hoşnutsuzluktan çok daha derindi. Bir kin besliyordu. Büyük bir kin. Ve ben bunu açıklayabileceğimden çok daha iyi anlıyordum.

İsveig birçok insanı öldürmüştü. Bunu kendisi yapmamışsa da savaşçıları, muhafızları ve paralı askerleri onun için yapmışlardı. *Ben* onun için yapmıştım. Pişmanlık, içimde bir yara açmıştı.

Rivelin örsün yanındaki masadan deri bir çanta aldı ve dükkânın ön kapısına doğru yöneldi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum. İçimde yankılanan çelişkili duygulardan dolayı sesim kısılmıştı.

“Dışarı,” dedi omzunun üzerinden. “Peşimden gelme.”

Kaşlarımı çattım. “Tekne için çalışmamız gerekmiyor mu? İlk yarış yarın, değil mi?”

“Daha sonra çalışırız. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.” Kapıya ulaştı ve iterek açtı.

“Rivelin bekle,” demek zorunda hissettim kendimi ama nedenini bilmiyordum. Ejderhanın kokusu onun düşmanım olduğunu açıkça gösteriyordu. İşleri yoluna koymaya bu kadar istekli olmamalıydım ama yine de kelimeler kendiliğinden ağzımdan çıkmıştı.

Durakladı, bir eli kapıdaydı. “Dolabı kapat ve oradaki hiçbir şeye dokunma. Dokunursan anlarım.”

Ve sonra gitti.

13

DAELLA

Rivelin döndüğünde ejderha kokuyordu. Tekneyi birleştirmek için arka bahçesinde tam on iki saat geçirmiştım, ensemden terler akıyordu. Skoll bir süre sanki işimi izliyormuş gibi yanımda oturmuş, ara sıra homurdanarak onay vermişti. Tüm günümü almıştı ama sonunda tekneyi elimden geldiğince bitirmiştım. Ellerim sanki bir kediyle kavga etmişim gibi çizik çizikti ve kaslarım ağrıyordu ama kendimi çok iyi hissediyordum. En iyi şekilde faydalı olmuştum. Yine de yorgundum, dumanı tüten bir fincan çayı hak etmiştim. Orklar hakkında komik olan şeyse, tatlı su sadece tenimizi yakıyordu ama onu kolayca içebiliyorduk.

Böylece Rivelin'in bitki çayı poşetlerinden aldım, papatya ve lavanta karışımını seçtikten sonra oturma odasındaki koltuğa yerleştim, Skoll da yanımdaki halının üzerine kıvrıldı. Ayağımı altıma aldığım an, ön kapı ardına kadar açıldı ve elf sanki kavga etmek için can atıyormuş gibi içeri daldı.

Ve kaderin lanetlediği bir ejderha gibi kokuyordu.

Skoll başını kaldırıp havayı kokladı. O da bu kokuyu alıyor muydu? Muhtemelen alıyordu.

Tüm duyularım alarma geçmişti ama yüzüme bir gülümseme takındım.

Rivelin kapıyı tekmeleyerek kapatırken gözlerini bana doğru kıstı. “Ne yapıyorsun?”

“Bir fincan çay içiyorum,” dedim tatlı bir şekilde. “Bir tane ister misin?”

“Çay.”

“Evet, çay...”

“Hâlâ buradasın. Çay içiyorsun.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Gitmemi istiyorsan söylemeliydin. Silah dolabı olayından sonra biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu düşündüm. Çünkü bilirsin, öyle demiştin.”

“Silah dolabı olayı,” diye tekrarladı.

Yavaşça kupamı bıraktım ve koltuktan kalktım. “Sanırım bir şeyi kaçırdım.”

“Bütün o kılıçlara erişebiliyordun,” dedi kaşlarını çatarak. “Bir tane veya birkaç tane alıp onları para karşılığında satar ve Wyndale’den ayrılmak üzere yola çıkarsın sanıyordum.”

“Peki, bunu neden yapayım?”

“Adadan Cam Zirveler’e yelken açana kadar kalacak başka bir yer bulmak için. Kılıçları alıp satarsan, burada kalmak ve Oyunlar’da bana yardım etmek zorunda da kalmazdın. Kolay bir çıkış yolun vardı. Kullanırsın sanmıştım.”

“Anlıyorum,” dedim sessizce. “Ve kullanmamı mı istiyordun?”

Cevabını beklerken aramızda gergin bir sessizlik oldu. Nefesim sığılaştı. Gerçi döndüğünde evini boş bulmayı beklemesini umursamamıştım. Eğer gitmemi istiyorsa, gidebilirdim. Oyunlar’ı kaçırmam kötü olurdu ama seçeneklerim vardı. Hâlâ

köyün sırlarını öğrenmem gerekiyordu. O kokunun kaynağını takip etmeliydim. Böylece Isveig beni serbest bırakacaktı. Önemli olan tek şey buydu.

Yine de terli avuçlarım ve gürleyen kalbimle cevabını beklemek neredeyse dayanılmazdı.

“Yardıma ihtiyacım var. Oyunlar için,” dedi sonunda.

“Yani gitmemi *istemiyorsun?*”

“Tam olarak değil.” Sanki ikisini de ilk kez görüyormuş gibi üzerimdeki pijamaya ve masada duran kupaya baktı. “Gece moduna geçmiş gibisin.”

“Geç oldu ve yorgunum. Bu bir sorun mu?”

“İlk etkinlik sabah başlıyor.” Kaşlarını çatı ve çenesini ovuşturdu. “Tekne henüz tamamlanmadı. Yapmam gereken—”

“*Tamamen* bitti. Sen dışarıda yaptığın şey her neyse onu yaparken ben de tekneyi bitirdim.” Muhtemelen bir ejderha yuvasında oturuyordu.

“Sen...” Gözlerini kıstı. “Bana tekneyi kendi başına inşa ettiğini mi söylüyorsun?”

“Ve iyi ki de yaptım. Komşularının bütün gece gürültü yapmandan hoşlanacaklarını sanmam.”

Gözlerinde bir şimşek çaktı. “Eğer gürültü evin içinden gelirse duyacaklarını sanmam.”

“Evet ama oturma odanın içinde bir tekne inşa etmek isteyeceğini sanmam.”

Dudaklarının köşeleri seğirdi ve ben tam olarak neyin bu kadar komik olduğunu soramadan çayımı işaret etti. “Seni çay içen biri olarak düşünmemiştim.”

“Ve ben de seni, dolabında on beş farklı çeşit çay bulunduran biri olarak düşünmemiştim.” Bu arada çay muhtemelen soğumaya başlamıştı ve ben soğuk çaydan nefret ederdim, tıpkı çoğu

soğuk şeyden nefret ettiğim gibi. Kupamı alıp bir yudum içtim. Artık dumanı tütmüyordu ama yine de idare ederdi.

“Ve ben de senin kılıçlarımı çalmayı planlamayan biri olduğumu düşünmemiştim.”

Kaşımı kaldırdım. “Seni gizli bir kılıç deposu olan biri olarak düşünmediğimi söylerdim ama bu da gayet uygun. Yine de beklediğimden çok daha... Sanatsallar.”

“Görünüşe göre ikimiz de aceleci kararlar vermişiz.”

“Bir kitabı asla kapağına göre yargılama.”

“Aynı şeyi söyleyemeyeceğim,” dedi. “Bir kitabın ilgi çekici bir kapağı varsa, o sayfaları açıp içinde beni tam olarak neyin beklediğini öğrenmekle çok daha fazla ilgilenirim.”

Sesinin tonu değişmişti. Sanki biraz kalınlaşmış gibiydi. Ve kadifemsi bir okşamayı anımsatan bir tona dönüşmüştü. Kızardığım an, tepkimi gizlemek için çayımdan hızlı bir yudum aldım. Bu arada kollarını sıvadiğında kaslı kollarının ortaya çıktığını yeni fark etmiştim. Kader aşkına, neden ona bakıyordum ki?

Bana doğru bir adım attı ve vücudum gerildi. Dudaklarımda hâlâ çay fincanım vardı ve sıvı boğazımdan aşağı aktı. Ancak o anda çay boğazıma kaçınca gömleğimin her yerine tükürükler saçarak öksürmeye başladım... Tam bir kahrolası aptala dönmüştüm.

Ilık sıvı çenemden aşağı damlıyordu ve canımı yakmıştı. Gömleğimle çenemi sildim ve kafamı kaldırıncı Rivelin’in sırttığını gördüm.

“Her şey yolunda mı, Daella?” İsmim, dilinden çikolata gibi akıp gitmişti.

“Sanırım bu geceki çay faslını bitirdim.”

“Muhtemelen en iyisi bu çünkü içtiğin kadar döktün de.”

“Çok komik. Seni eğlendirdiğime sevindim.”

Fincanımı durulamak için oturma odasından ayrılırken kırdadı. Geri döndüğümde battaniyesini çoktan kanepeye sermişti. Gece için yatağı hazırды. Henüz uyumayı planlamamıştım ama artık burada kalamazdım. O uzanırken koltukta oturma fikri... Çok samimi geliyordu.

Çünkü ejderha gibi kokuyordu. Bu yüzden. Sinirli hissetmemin başka bir nedeni yoktu.

Ve böylece koridora doğru yürüdüm. Rivelin arkamdan, “İyi geceler, Daella,” diye seslendi.

Yutkundum. Benim sorunum neydi? “İyi geceler, Rivelin.”

Yatak odasına girip kapıyı kapattıktan sonra ejderha kokusunun geçtiğini fark ettim. Ve o kadar güçlü, o kadar baharatlı ve sarhoş ediciydi ki artık gitmiş olması tuhaf hissettiriyordu. Sanki temel bir şey eksikmiş gibiydi.

Ertesi sabah Rivelin, neredeyse yoğunluktan titriyordu. Onu arka bahçede, bir önceki gün ellerimle yaptığım tekneye bakarken buldum. Gözlerinin altındaki gölgelere bakılırsa uyumakta zorluk çekmişti. Koca ellerini, kütükleri birbirine bağlamak için kullandığım iplerin üzerinde gezdirdi. Dürüst olmak gerekirse bu şey, bir tekneden çok bir salı andırıyordu ama daha önce hiç lanet bir tekne yapmamıştım.

“Bu sorun olacak,” dedi sinirimi bozan sert bir sesle.

“Bir şey değil, Rivelin. Dünün tamamını gittiğin her yerde homurdanarak geçirmek için kaçtığını biliyorum. Muhtemelen ormana gitmişsindir.” Ya da bir ejderha inine. “Tekneni bitirmeyi kendime görev edindiğim için gerçekten şanslısın. Aksi takdirde hiçbir şeyin olmazdı.”

“Sen benim asistanımsın,” dedi dişlerini gıcırdatarak. “Kurallara göre her yarışa katkın olmalı.”

“Oldu da zaten. Senin lanet tekneni ben yaptım.”

“Sen bir sal yapmışsın, Daella. Ve benimle göle açılmak zorundasın.”

Kanım donmuştu. “Pardon?”

“Kıyıda kalamazsın. Gelmek zorundasın. Gelmezsen Yaz Ortası Oyunları’ndaki yerimizi kaybederiz.”

O zaman öfkesinin nedenini anlamıştım. Sala baktım ve onu yeniden inceledim. Dün, tek bir kişinin yani Rivelin’in, kütüklerin arasındaki çatlaklardan sızan suyun pantolonuna girmesinden, salın yan yatmasından ya da çok küçük olduğu için devrilmesinden endişe etmeden onu gölün üzerinde yüzdürdüğünü hayal ederek parçaları birleştirmiştım. Devrilse de onu düzeltir, tekrar üzerine tırmanır ve her şey yoluna girerdi.

Öte yandan ben...

“Ben buna binemem.”

“Biliyorum.”

“Cildimin tatlı suya *alerjisi* var.”

“Biliyorum.”

Yürümeye başladım. “Kullanmadığım başka kütüklerimiz var. Bunların üstüne birkaç tane yığarsak—”

“Sal batar.” Elini yüzünde gezdirdi ve bir iç çekti. “Bu benim hatam. Bu sabahı beklemek yerine dün gece buraya gelip nasıl görüldüğüne bakmalıydım.”

“Aslında yapman gereken şey dün fırtına gibi çekip gitmekti.”

“Ben *fırtına* gibi çekip gitmedim.”

“Gittin.”

Bana dik dik baktı ama ben sadece gülümsedim.

Bir an sonra başını salladı. “Biliyor musun, gülümsemenin samimi olmadığını söyleyebilirim.”

“Başka ne bekliyorsun? Ne de olsa salında harika vakit geçireceğim.”

“Hayır, geçirmeyeceksin,” dedi sessizce.

“Ne?”

“İyi geçinemiyor olabiliriz—”

“Böyle mi düşünüyorsun?”

Gözlerini kıstı. “Bitirmeme izin ver.”

Devam etmesi için işaret ettim ve sonra dudaklarıma görünmez bir fermuar çekiyormuş gibi yaptım.

“İyi geçinemiyor olabiliriz,” dedi tekrar. “Ama seni buna maruz bırakmayacağım. Oyunlar’daki yerimi kaybedeceğim ve gelecek yıl tekrar deneyeceğim.”

Panik boğazıma kadar tırmanmıştı. Komik olan, adanın he-diyesini kaybetme endişemin göl suyunda ıslanmaktan daha ağır basıyor olmasıydı. “Hayır!”

Kaşlarını çattı. “Daella ıslanacaksın.”

“Evet, ama...” Bunu nasıl ifade edebilirdim? “Gerçek bir amacın olduğuna inanıyorum. Herkesi Isveig’den korumak istiyorsun. Ben de öyle.” *Draugr olmadıkları sürece tabii.*

“O salda ikimize yer yok,” diye belirtti.

“Şey.” Kızardım. “Bunu halletmenin bir yolu olduğundan eminim.”

Ellerini beline koydu ve saatlerce uğraşarak inşa ettiğim o gülünç düzeneğe baktı. Tüm her şey göz önüne alındığında berbat görünüyordu. Kütüklerin kenarları hizalanmamıştı, ip yıpranmıştı ve sal çok dardı. İstedğim son şey onu Rivelin ile paylaşmaktı ama başka ne yapabilirdik ki?

“Kucağıma oturmak zorunda kalacaksın,” dedi sonunda.

Rivelin salı kollarına aldı ve sanki tüy kadar hafıfmiş gibi evin içinden geçirip ön basamaklardan dışarı taşıdı. Bir an sonra içeri geri döndü ve sandığı karıştırıp bana deri bir kumaş parçası verdi, görünüşe göre su geçirmezdi ama ikna olmamıştım. Malzemesi kalındı ve yaz havası için çok boğucuydu ama acıdan titremektense terlemeyi tercih ederdim.

Kumaşı üzerime geçirdim ve balmumu sürülmüş deri çizmelerimle dışarı çıktım. Sabah güneşi beni anında kavurmuştu. Rivelin beni baştan aşağı süzdü, sonra memnuniyetle başını salladı. “Yüzünü örtecek bir şey istemediğinden emin misin?”

“Bu şeyi yana yatırmadığın sürece sorun olmaz,” diye çıkıştım kaşlarımı çatarak.

Kıkırdadı.

“Ne var?”

“Gerçek yüzünün ortaya çıktığını görmek güzel.”

“Nasılmış gerçek yüzüm?”

“Her zaman neşeliymiş gibi davranmaya çalışıyorsun ama içten içe sen de benim kadar asabi bir tipsin.”

Alaycı bir şekilde güldüm. “*Kimse* senin kadar asabi olamaz.”

Uzaklarda bir çanın çalmasıyla bir sürü siyah kuş gökyüzünde uçtu, uzaklaşan bedenleri açık gökyüzüne karşı karabiber taneleri gibi siyahtı. Rivelin salı kollarına alırken gülümsemesi kayboldu. “İşaret verildi. Gitmemiz gerek.”

“Tamam.” Gergin bir şekilde, tenime yapışan kalın ve nemli kumaşın önünü bastırdım. Eldivenlerim sayesinde malzemeyi hiç hissedemiyordum ve duyularım bu yüzden körleşmişti, sanki bir gözüm körmüş gibiydi.

Rivelin durakladı. “Hâlâ hayır diyebilirsiniz. Çok fazla geldiysen ve geri çekilmek istersen anlarım.”

Başımı iki yana salladım. “Ben asla geri çekilmem.”

“O hâlde kazanmamız gereken bir yarışma var.”

14

DAELLA

Köyün diğer tarafındaki bir ağaçlığın ötesinde gölü bulduk. Diğer herkes bizden önce gelmişti ve tüm köy kıyı boyunca güneşin tadını çıkarmak için evlerinden dışarı taşmış gibiydi. Yüzlerce seyirci, Lilia'nın uzun bir müşteri kuyruğuyla meşgul olduğu Gezgin Taverna da dâhil olmak üzere, tepeye dağılmış tüccar çadırlarının arasında dolaşıyordu.

Yarışmacıların toplandığı kıyıda çeşitli şekil ve boyutlarda altı tekne daha sıralanmıştı. Bunlardan birkaçı sal olsa da bizimkinden çok daha büyüklerdi. Bazıları gerçek tekneydi. Kollarını kavuşturmuş duran Gregor yarışmayı değerlendiriyordu. Teknesi diğerlerinden iki kat daha büyüktü ve beklenenden çok daha sağlam görünüyordu.

Göle yaklaşırken, “Bunu bir günde yapmış olamaz,” diye mırıldandım Rivelin’e.

“Haklısın. Ama bunun kanıtlanamamasını sağlamıştır. Hep böyle kazanır.”

“Büyünün anlaması gerekmez mi? Hile yapan birine neden galibiyeti versin?”

“Büyü sana galibiyeti veren şey değil,” dedi. “Galibiyeti verenler buradakiler, tüm bu seyirciler. Eğer onu galip olarak oynarlarsa galip olur. Tek çıkış yolu bir görevi bitirememesi, bir köy yasasını çiğnemesi veya hile yaparken yakalanmasıdır.”

Kaşlarımı çattım. “Yani biz ondan daha iyi olsak bile, o sadece popülerliğiyle bile kazanabilir.”

“Gregor için söylenebilecek en son şey popülerliktir.”

Rivelin salı sıranın sonuna taşıdı ve zavallı şeyi kuma bıraktı. Diğerlerine kıyasla ne kadar küçük göründüğünü fark ettiğimde içimde bir suçluluk duygusu parladı. Gerçekten berbat bir iş çıkarmıştım.

Hofsa kalabalığın arasından fısıldayarak geldi. Uzun, ince bacaklarını saran bir başka muhteşem elbise giymişti. Rengi bu sefer gökyüzü kadar parlak bir maviydi. Yarışmacılara yaklaşıırken seyircilerden gelen kükreme sessizliğe dönüştü. Herkes yaptığı işi bırakıp tüm dikkatini Oyunlar’a hazırlanan on dört kişiye verdi. Yedi yarışmacı. Yedi yardımcı.

Hissettiğim gerginlikle vücudumda bir karıncalanma oldu. Rivelin bu yarışların sadece eğlence amaçlı olduğunu ve kimsenin bunu fazla ciddiye almadığını söylemişti ancak etrafa bir heyecan hâkimdi. Cildimi kaplayan kalın deri kumaşa rağmen havadaki kavurucu sıcaklığı hissedebiliyordum.

Hofsa ellerini çırpı ve on dört kişiyi işaret etti. “Vatnor Yarışı resmen başladı ve bu yılki Yaz Ortası Oyunları’nın ilki olacak. Yardımcılar da dâhil olmak üzere yarışmacılar, ev yapımı gemilerine binip suyun ormanla buluştuğu gölün diğer tarafına yelken açmalılar. Bulmaları için bıraktığımız birçok bayraktan birini orada arayacaklar.” Durakladı ve gülümsedi. “Davul sesi duyulduğunda başlayabilirsiniz.”

Tezahürat eden seyircilerin kükremesi âdeta üzerime çökmüştü. Yutkunarak salın bir tarafını tuttum ve Rivelin'in onu kristal mavisi suyun kenarına doğru çekmesine yardım ettim. Kalbim güm güm atıyor, gerginlik beni ölümcül bir mızrak gibi deliyordu. O sala bindiğim anda, gerçekten geri dönüş yoktu. Suyu indiğimizde, bu göreve tamamen dalmış olacaktım ve onu sonuna kadar götürmekten başka seçeneğim olmayacaktı. Geri yüzemezdim.

Rivelin aklımı okumuş gibi öne doğru eğildi ve dirseğimi güven verici bir şekilde kavradı. "Hazır mısınız?"

"Hayır." Tekrar yutkundum. "Yani en hızlı olan kazanır, değil mi?"

"Hayır çünkü biri adil oynamazsa kimse kazanması için oy vermez," diye cevapladı alçak bir sesle. Bakışları omzumun üzerinden arkaya kaydı. Kime baktığını biliyordum. Gregor'a. Eğer biri beni suya itmeye çalışacaksa, o kişi Gregor olurdu. Belki de ona karşı... Nazik olmadığım için bunu yapabiliirdi.

"Durumumu biliyor mu?" diye fısıldadım.

"Bütün dünya biliyor. Senin gibi orklar efsanedir, Daella."

Efsanevi olmak istemiyordum. Sadece su başımın üstünden akmadan bu sınavı geçmek istiyordum. Yüzmek asla güçlü yönüm olmamıştı. Evet, Isveig beni denizde kürek çekmek için eğitmişti ama bu konuda da hiç iyi olmamıştım. Tuz beni korusa da asla tam olarak rahatlayamazdım. Birkaç dakika idare edebilirdim ama hepsi bu.

Bekleyen yarışmacılar ve yardımcıları arasında bir sessizlik oldu. Güneş başıma vururken ter boynumun arkasından aşağı ve üzerimdeki deriye doğru akıyordu. Burun deliklerimi kocaman açarak etrafımda çarpışan kokuları içime çektim. Göl kıyısında açan çiçeklerin tatlılığı. Bizden birkaç adım ötede duran

bir cinin elindeki Lilia'nın içkisinin baş döndürücü kokusu. Pazar çadırlarından birinden gelen taze ekmek. Başka hiçbir şey kalmayana, en azından korkum geçene kadar her şeyin içimi doldurmasına izin verdim.

Bu, uzun zaman önce öğrendiğim bir numaraydı. Isveig beni ne zaman tamamlamak istemediğim bir göreve gönderse kokular beni yatıştırırdı. Dengemi bulmamı sağlardı. Herhangi bir düşmanla baş edebileceğimi ve kazanabileceğimi hissettirirlerdi.

Sadece Isveig'e karşı işe yaramazdı. Asla.

Bir gün ondan kurtulacağım.

Davul sesi duyuldu ve sahildeki herkes harekete geçti. Rivelin salı yakaladı ve suya doğru itti. Bir saniye sonra kollarını belime doladı ve beni havaya kaldırdı. Aralanmış dudaklarımdan bir gıcırta duyuldu.

“Ne yapıyorsun? Bu planın bir parçası değil.” Koluna vurdum.

Beni tutmaya devam ederken suya girdi ve botuyla salı daha da ileriye itti. “Sana söyleseydim itiraz ederdin.”

“Bu saçmalık.” Yine de ıslanmamıştım. Salı biraz daha itti ve sonra bir şekilde havada takla attığında ikimiz de sertçe tahtaya çarptık. Dişlerim birbirine çarpmıştı. Kütüklerin üzeri sadece azıcık su olmuştu. Tam pantolonuma gelmek üzereydi ki aynı hızla su geri çekildi.

Sadece bir an sonra Rivelin, doğru pozisyonu bulmaya çalışırken sal vahşi bir at gibi sallanmaya başladı. Kendimi Rivelin'in uyluklarını sımsıkı tutarken buldum. Güçlü elleri belimi sardı ve beni daha da yakınına çekti. Vücudum açtığı bacaklarının tam ortasına kaydı.

Kalbim göğsümde âdeta çırpınıyordu. Kaslarının bana doğru hareket etmesinden ve güçlü, kuvvetli vücudunun sırtıma değ-

mesinden başka bir şeye odaklanmaya çalıştım. Zihnimde kükreleyen düşünceyi uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Bu çok da tatsız değildi.

Hayatım boyunca tek başımaydım. Kendime güvenmek zorundaydım. Başka kimseye güvenmemiştim. Böyle olmasını seviyordum. Ne zaman birine güvensen bana ihanet etmişti. Ya da beni kullanmıştı. İsveig her ikisini de yapmıştı. Ama Rivelin'in beni gölün suyundan korumak için etrafımda oluşturduğu bu koruyucu koza... *İyi* hissettiriyordu. Bunu sadece kazanmak için yapıyor olsa bile.

"Yardım edecek misin?" diye bağırdı ve küreği elime tutuşturarak beni saçma hayal dünyamdan çekip aldı.

Gözlerimi kırptıştırıp küreğin büyük ucunu göle daldırdım ama ne yaptığım hakkında gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Rivelin arka küreği kullanarak bizi doğru yöne yönlendirirken ben de tüm gücümle küreğe asıldım. Çok şaşırtıcı bir şekilde, bu taktik işe yaramış gibi görünüyordu. Küçük salımız tam karşı kıyıya doğru yönelirken birkaç geyik kayalardan atlayıp ormanın derinliklerine doğru kayboldu. Suyun üzerine yansıyan birkaç ağacın incecik dalları ile turuncu, kırmızı ve yeşil yapraklarının oluşturduğu renk cümbüşü sanki suyun içinden fışkırıyormuş gibi görünüyordu.

Harika bir manzaraydı. Diğer tüm teknelerin ve özellikle de bir tanesinin bizden önde olması dışında.

Gözlerimi kısıtım ve daha hızlı kürek çekmeye başladım. Gregor tam önümüzdeydi. Birkaç dakika içinde herkesten çok önce kıyıya ulaşacaktı. Yardımcısı, omuzları kafam kadar olan uzun ve zayıf bir gölge iblisiydi. Gregor arkada terleyerek uzanırken o teknenin önünde oturmuş, öfkeyle kürek çekiyordu.

Alçak bir homurtuyla daha da hızlı kürek çektim ama kollarım ağrımaya ve ter nemli deri kumaşın altına birikmeye başlamıştı, gölde zar zor ilerliyorduk.

Rivelin öne eğildi ve yanağıma doğru fısıldadı. “Böyle kürek çekmeye devam edersen, bizi ters çevireceksin.”

“O piçin kazanmasına izin veremeyiz,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Bunu kazansa bile bu hepsini kazanacağı anlamına gelmez.” Ancak sözlerine rağmen ses tonunda bir teslimiyet duygusu vardı, sanki bu sala bindiğimiz anda asla kazanamayacağımızı biliyormuş gibiydi. Diğer tüm yarışmacılar bizden ayrılmıştı. Omzumun üzerinden geriye doğru baktım. Arkamızdaki tekne kıyıdan ayrıldıktan hemen sonra parçalanmış olmalıydı. Asistanı tekneyi sudan kurtarmaya çalışırken ki başaramıyordu, mor kanatlı cin Nina da festivale doğru geri kürek çekiyordu. Görevi bitiremeyeceklerdi.

“Gördün mü?” dedi Rivelin fazla sakin bir sesle. “Sonuncu olmayacağız.”

“Bunun için neden üzülmediğini bilmiyorum. Bu *senin* yarışın. Kazanmak istemiyor musun?”

“Her şeyden çok,” dedi sessizce, suda gürültüyle kayan küreğim onun sesini bastırmıştı. “Ama şu anda bunu sen incinmeden atlatmaya odaklanmak istiyorum. O yüzden sadece kürek çek, Daella. Gerisini ben hallederim.”

Nefesim kesilmişti. İşte yine aynı şey olmuştu. Lanet olası kendimden başka birinin bana göz kulak olması garip ve sarhoş edici bir histi. Ama en garip yanı, bunu yapan kişiydi. Bundan hoşlanmamalıydım. Ve bunu benimsememeliydim. Şu an bile üzerindeki ejderha kokusunu alabiliyordum.

Yine de kürek çekmeye devam ederken gözlerim öndeki teknelere kaydı. Birkaç dakika geçtikten sonra Gregor kıyıya ulaşmıştı ve gölge iblisi yardımcısını, bayrağı bulması için ormana gönderdi. Diğer yarışmacıların da arkasından gelmesi uzun sür-

medi. Çoğu, yüksek meşelerin arasından koşarken yardımcılarını kıyıda bekletti.

Biz kıyıya ulaştığımızda, yarışmacılardan biri olan ateş iblisi Viggo, bayrağıyla geri dönmüştü. Cüce yardımcısı tekneyi tekrar suya iterken o da içine atladı. Ve sonra yola koyuldular. Gregor havaya küfürler savuruyordu, izlerken solgun yüzü daha da kızarmıştı.

“Ona aldırma,” diye mırıldandı Rivelin kendi kendine. “Kıyıya odaklan ve atlamaya hazır ol.”

“Atlamaya,” diye tekrarlardım, sesimi sakın tutmaya çalışarak ama başaramadım.

“Şu kayayı hedefleyeceksin ve saldan olabildiğince çabuk ineceksin. Ben suya girip salı kıyıya kadar kendim sürükleyeceğim. Sen onu kayadan korursun.”

Başımı sallayarak onayladım. “Tamam. Elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

“Bundan hiç şüphem yok,” dedi, sesi her zamanki gibi sert ve keskin değildi. Göğsüm pır pır ediyordu.

Bu, sudan kaçınmak için en zor kısım olacaktı. Herkes teknenin kenarından atlayıp kıyıya sıçrayabilirdi. Eğer sadece birmize yetecek kadar büyük bir salda olmasaydık Rivelin de bunu yapabilirdi. Ama eğer bunu yaparsa hoşuma gitsin ya da gitmesin ben de onunla birlikte suya inmek zorunda kalacaktım.

Ama ben Daella Sigursdottir’dim. Çok az kişi Elding’den sağ çıkabiliirken ben hayatta kalmıştım. Isveig için çalıştığım süre boyunca bir sürü silahlı gölge iblisiyle savaşmış ve hepsini tek başıma yenmiştim. Ve o günlerden çok önce, Isveig Fafnir’e saldırdığında molozların arasına saklanmıştım. Birçoğu dumandan boğulmuştu. Diğerleriyse kavrulmuştu.

Ben bunların hepsinden sağ çıkmıştım ve hâlâ canım için savaşıyordum. Kaderin lanetlediği bir avuç göl suyundan da çıkardım.

Tüm gücümü kürek çekmeye vermiştim ve o son hamle, salın önünü kayaya birkaç metre yaklaştırmıştı. Ayağa kalkarken Rivelin beni hafifçe dürttü ve elini arkama doğru uzattı. Karnımda bir sıcaklık hissettim ama kendimi kayaya odaklanmaya zorladım. Sonra sıçradım.

Botlarım taşa, dişlerim de birbirine çarptı. Kıyıdan birkaç adım aşağıdaki Gregor kahkaha atıyordu, belli ki beceriksizce inmem hoşuna gitmişti. Ona fikrimi söylemek için döndüm ama Rivelin bana tekneyi bağlamam için ipi fırlattı.

“Buna tutun,” dedi kıyıya doğru dönerek ama sonra durup gözlerime baktı. “Gregor’un oyunlarına gelme.”

Ve sonra öyle hızlı hareket etti ki yoğun ormanın ortasında koşarken gümüş bir bulanıklık gibi göründü. Görüş alanımdan çıkar çıkmaz ipi daha sıkı tuttum ve bağdaş kurup kayanın üzerine oturdum. Üzerimde dört çift göz hissedince diğer yarışmacıların akıllarından neler geçirdiklerini düşündüm.

Korkunç imparator tarafından buraya gönderilen Fafnirli davetsiz misafir Daella, Rivelin’in bu yarışı kazanma şansını tamamen mahvetmişti. Yarış bittiğinde içlerinden birine galibiyeti getirdiğim için muhtemelen hepsi sırtımı sıvazlayıp hizmetim için teşekkür ederdi, tabii eğer Viggo’ya yetişebilirlerse.

Fakat hepsinden daha çok Gregor’un bakışlarını üzerimde hissediyordum, sanki gözleri göl suyundan yapılmış gibiydi ve benimde iki delik açmaya çalışıyordu. Rivelin’in sözleri zihnimde yankılandı. *Oyunlarına gelme.*

Dikkatimi ormana vererek onu boş verdim ve Rivelin’in diğerlerini yenmesini umdum. Üstümüzdeki gölgelikte, kuşlar ötüşerek dans ediyor ve hayatım boyunca duyduğum eski bir şarkıya benzeyen bir melodi söylüyorlardı. Yukarıdakilere, hepimizi izleyenlere bir çağrı. Eski Tanrılar’a. Huş ve sedirin sıcak ve

topraksı kokusu, boynumun arkasından sarkan atkuyruğumun uçlarını dalgalandıran yumuşak bir esintiyle bana doğru geliyordu. Burası çok rahatlatıcı, çok huzurluydu.

Ama tabii ki Gregor bunu mahvetmek zorundaydı.

“Söylesene Kari,” diye öyle yüksek sesle bağırdı ki irkildim. “Sen ve asistanın, buraya benden sonra gelen ilk tekneydiniz, değil mi?”

“Evet...” dedi Kari kaşlarını çatarak. “Ne demek istiyorsun?”

“Bu, onun en hızlı geri dönecek kişi olacağı anlamına gelir, sence de öyle değil mi?”

“Hayır, muhtemelen o senin asistanın olur. Siz bizden önce geldiniz. Yani seninki bir adım önde,” dedi Kari. Gregor’un görmemesine dikkat ederek konuşmayı göz ucuyla izledim. Rivelin, Kari’nin zeki biri olduğunu söylemişti ve kelimelerini dikkatle seçtiğini, bu arada sakın görünmeye çalıştığını görebiliyordum.

Ne yazık ki küreğini tutarken bembeyaz olan parmaklarını ve düz dudaklarını tıpkı benim gibi Gregor da fark etmişti. Kari zekiydi ama duygularını gizleme konusunda pek başarılı sayılmazdı. Gregor öne doğru kayarken teknesi gıcırdadı. “Bir sorun mu var Kari?”

“Hiçbir sorun yok. Ne planlıyorsan beni bunun dışında tut,” dedi gergin bir şekilde.

Göz ucuyla bir kıpırtı yakaladım ve sıçrayan suların sesini duydum.

Nihayet onlara doğru döndüm. Gregor suya atlanmış ve bataklık otlarının arasından Kari’nin daha küçük olan teknesine doğru yürüyordu. Elinde bir kürek vardı. Kari’nin de vardı. Onları silah olarak kullanacaklarını fark etmiştim.

Diğer iki tekne sessizce ve yavaşça geri kalanımızdan uzaklaşıyordu. İkisi de diğerleri dönene kadar onları görüş alanından

saklayacak bir ot kümesinin arkasına süzülüyordu. Akıllıca bir hareketti. Öte yandan ben, eğer salın üzerine çıkarsam bunun bir patlamaya sebep olacağını biliyordum. Gregor, Kari'ye doğru ilerlerken bile bir gözünün bende olduğuna yemin edebilirdim.

“Geri çekil Gregor,” dedi Kari. “Seninle dövüşmek istemiyorum. Hiç dövüşmedim.”

“Öyle mi? Kazanırsan adadan sana ne vermesini isteyeceksin?”

Kari cevap vermedi. Sadece suyun sürekli çalkalanması dayanılmaz sessizliğini önlüyordu ama bu çok da uzun sürmeyecekti. Bir iki dakika sonra Gregor, Kari'nin teknesine ulaşacaktı.

“Cevap vermene gerek yok,” diye hırladı Gregor. “Ona benden kurtulmak istediğini söyleyeceğini biliyorum.”

Kari küreğini daha sıkı kavrarken elleri titriyordu. “Bunu yapmam. Başkasına zarar vermek yok, tamam mı? Bu adanın kurallarından biri. Senden kurtulmak istesem bile ki bunu hiçbir zaman söylemedim, ada bana bunu vermez.”

“Kurtulmak.” İleri doğru hareket etti. Sular şıpırdadı. “Öldürmek değil.” Bir şıpırtı daha oldu. “Bahse girerim sana istediğini verirdi. Ada benden nefret ediyor.”

“Bence bir ada birinden nefret edemez.”

“Belki sen ediyorsundur.” Sırıttı. “Kız kardeşini kendime deliler gibi âşık ettiğim için. Kızıl saçlıların tipim olmaması çok kötü.”

Kari homurdandı ve küreğini Gregor'un kafasına doğru salladı. Gregor, sanki hareketi önceden tahmin etmiş gibi kendi darbesiyle karşılık vermek için döndü. Sola doğru kaçtı ve küreği kaldırıp Kari'nin yüzüne çarpmadan önce aşağı ve sağa doğru savurdu. Kari'nin suratından kan fışkırdı ve çığlığı huzurlu sessizliği dağıttı.

Kari düşünce sırtı suya çarptı. Seyircilerin izlediği uzak kıyıdan öfke dolu haykırışlar yankılanıyordu.

Ayağa fırladım. “Ne oluyor? Bunu yapamazsın. Kurallara aykırı.”

“Önce o başlattı. Ben sadece kendimi savunuyordum,” dedi Gregor alaycı bir şekilde. Koluyla yüzüne sıçrayan kanı sildi. “Şimdi yerine otur ork. Yoksa kendimi sana karşı da savunurum.”

“Öyle mi? Hadi o zaman. Gerçekten dövüşmeyi bilen birine karşı nasıl davranacağını görelim.” Dudaklarımı şeytanca bir gülümsemeyle araladım, uzamış köpek dişlerimi gösterdim. Gerçi uzun sivri dişlerim yoktu ama kendi dişlerim de ona yeterince yakındı.

Ayağa kalktığımda gözlerini kıstı, omuzlarımı geriye attım. Sıcak ve nemli bir günde bu deri kumaşı giydiğim için kesinlikle gülünç görüldüğümü biliyordum ama şu anda görünüşe pek önem vermiyordum. Beni hafife almasına izin verecektim çünkü bu yenilgisini daha da tatlı hâle getirirdi.

Gözümdeki ölümcül parıltıyı görmüş ve İsveig’in “kötü şöhretli paraskına” karşı koymanın sadece acıyla sonuçlanacağını anlamış olmalıydı ki çırpınarak teknesine doğru geri dönmeye başladı.

“Hadi gel de saldır istersen,” diye seslendi omzunun üzerinden, “ama sadece Rivelin’in diskalifiye olmasına neden olursun çünkü seni kıskırtmadım. İçimden bir ses bana bunun isteyeceğin son şey olduğunu söylüyor.”

Sırtına doğru fırladım, sonra suya baktım. Kari henüz yüze çıkmamış ve gölün üzeri kanıyla kıpkırmızı olmuştu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

“Bir şey yapmazsan ölecek,” dedim.

Gregor omuz silkti ve kendini teknesine attığında su fışkırdı. İpi bıraktım ve burnumun üst kısmını çimdikledim.

“Tamam. Bunu yapacak başka kimse yok mu?” Otların arkasına saklanan diğerlerine seslendim ama artık hiçbir şey yapamayacak kadar uzaktaydılar.

Hayır, yapamazsın! diye haykırdı zihnim.

Ama kaç tane Draugr'un izini sürmüş, yıllar içinde kaç tane boğaz kesmiş ve imparatorluk için kaç tane canavar öldürmüş olursam olayım, yardıma ihtiyaç duyduklarında asla masum birine zarar vermemiş veya onları geri çevirmemiştim. Bu köydeki bazı insanların ejderha büyüğü yaptığından şüphelense bile kanıtım yoktu. Hepsinin dâhil olduğundan emin olmamın bir yolu da yoktu. Ve Kari ejderha gibi kokmuyordu.

Gözlerimi kapattım. "Kahretsin."

Ve sonra suya atladım.

Hissettiğim ilk şey soğuktu ve sanki göğsümü sıkıca saran bir yumruk gibi ciğerlerimdeki havayı sıkıştırdı. Kısa bir an için gözlerimi açtım ve kristal mavisine, muhteşem sazlıkların ve kamışların yemyeşil rengine, göl yatağı boyunca uzanan yosun tabakasına ve rahatsızlıktan uzaklaşan turuncu balık sürülerine baktım.

Derken onu gördüm. Kari birkaç adım ötede uğursuzca süzülüyordu, gözleri kapalıydı, kanı mavi suyu koyu kırmızıya yani saçlarıyla aynı renge boyuyordu.

Ona doğru ilerlemeye başladım. İşte o zaman acı içime delici bir çubuk gibi çarptı.

Çığlık attım ve yüzüme baloncuklar doldu. Yine de Kari'ye doğru yüzmeye devam ettim, kararlılığım acıyı uyuşturuyordu. Bir an sonra ona ulaştım, kolunu yakaladım ve onu kendime çektim.

Ciğerlerim de tenimin her santimiyle birlikte ağrıyordu. Siyah noktalar görüş alanımı kapladı.

Körlemesine yüzdüm, kalın saz ceplerini bir kenara ittim. Zihnim amansız acı dalgalarıyla bana karşı savaşıyordu. Artık yanıyormuşum gibi hissediyordum.

Botlarım toprağa ve kayaya çarptı. Titreyerek ve sürünerek ilerlerken Kari'yi de arkamdan sürükledim. Gölün derinliklerinden çıktık ve Rivelin'in bayrağı bulmak için ormana daldığı kıyıya ulaştık.

Gözlerime damlayan su, görüşümü bulanıklaştırdı. Kari'yi yanıma çektim ve nefesini kontrol etmek için gücümü toplamaya çalıştım ancak kavurucu acı beni yana savurdu. Vücudum yere çarptı.

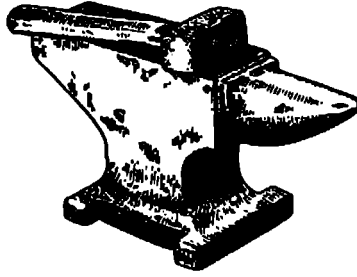
Güçlü bir el yanağımı avuçladığında tıslayarak yükselen buharı gördüm. "Lanet olsun."

Derken karanlık beni ele geçirdi.

15

RIVELIN

Daella'yı eve geri getirdiğimde uyanmaya başlamıştı, bu da beni düşündüğümünden daha fazla rahatlattı. İlk başta hayatta kalamayacağını sanmıştım. Görebildiğim tek çıplak teni alev kırmızı olan yanaklarıydı ve geri kalanının nasıl görüldüğünü hayal bile edemiyordum. Nefes alışsı sığlaşmıştı, göl boyunca uzun ve yavaş adımlarla geri dönerken kollarımda ölü gibi yatıyordu.

Kimse ona hangi ilacı vereceğini bilmiyordu. Adalar'da daha önce hiç ork yaşamamıştı ve yaraları daha önce gördüğümüz hiçbir şeye benzemiyordu.

Kapıyı tekmeleyerek açtım ve onu yatağa yerleştirdim. Islak saç tutamlarını gözlerinden çekerken suyla dolmuş vücudu tısladı. Bana gözlerini kırptıştırırken solgun dudaklarından boğuk bir nefes verdi.

"Bana ne yapacağımı söyle," dedim sessizce.

Yatakta inledi ve kıvrandı, giysilerini tırmaladı.

Başımı aşağı yukarı salladım. "Seni kurutmamız için bunlardan kurtulman lazım."

Öksürürken zayıfça üzerindeki kileri çekti ama sonra başını iki yana salladı.

“Yardım et,” dedi hırıltılı bir sesle.

“Kahrolası Gregor,” diye mırıldandım yanına doğru hareket ederken. Daella’nın bu durumda olmasının sebebi oydu ve eğer o elften daha önceden nefret ediyor olmasaydım, bu yaptığı bardağı taşıran son damla olurdu. Her zaman fazla ileri giderdi ama bu tamamen farklı bir seviyedeydi. Wyndale halkı onu buradan kovmayı kabul etmezse, ondan bizzat kurtulmanın bir yolunu bulacaktım.

Mümkün olduğunca nazik bir şekilde, Daella’nın deri kumaşındaki düğmeleri çözdüm ve sonra kumaşı kollarından çektim. Altındaki kolsuz tişörtü sırlıslılandı ve kollarını şiddetli kırmızı kabarcıklar sarmıştı. Sıkı dişlerinin arasından tısladı, neredeyse bilincini kaybetmişti. Öfke damarlarımı sardı.

“Lütfen geri kalanını da çıkar,” diye fısıldadı bana.

“Emin misin? Gidip Lilia’yı getirebilirim. Bana güvenmediğini biliyo—”

“Vakit yok,” diye soludu. “Sadece hepsini çıkar. Tamamen soy.”

Ben de dediğini yaptım, tişörtü başından geçirirken bakışlarımı kaçırmaya özen gösterdim. Ona bir havlu uzattım, havluyu göğsüne bastırırken ben de botlarına ve pantolonuna geçtim. Titreyen vücudundan çıkardığım ıslak kumaş sıcaktı. Elimden geldiğince bakmamaya devam ediyordum. Ta ki mavi bir parıltı dikkatimi çekene kadar.

Sağ kalçasında kıpkırmızı bir iz vardı. Derinin hemen altında, mavi parıltısı uğursuzca titreşen büyük bir buz parçası duruyordu. Sanki biri derisini kesip o şeyi içeri itmiş gibi görünüyordu. Yara izine bakılırsa yıllar önce olmuştu. Ama asla tam olarak iyileşmemişti.

Doğaüstü bir durgunluk bedenimi ele geçirdi, Wyndale'deki hayatımdan önceki savaş eğitimimin bir kalıntısıydı bu.

“O ne?” diye sordum ölümcül bir sakinlikle.

Gözlerini kapattı ve yara izini gizlemek için havluyu kalçalarının üzerine çekti. “Bu büyülü bir buz parçası.”

“Ne işe yarıyor? Ve onu oraya kim koydu? Seni böyle kim kesti?”

Ama cevabı zaten biliyordum. Gördüğüm anda anlamıştım. Tüm dünyada bunu yapabilecek tek bir varlık vardı.

“Isveig.”

Geriye yaslandım ve o vücudunu havluyla kurularken ben de bakışlarımı kaçırdım. Artık daha az titriyordu ama ara sıra duyulan solukları bana hâlâ çok acı çektiğini söylüyordu. Koridordaki dolaba doğru yürüdüm ve yatak için biraz temiz çarşaf çıkardım. Şu anda yataktakiler sıırsıklam olmuştu ve hâlâ sırtını tahriş ediyor olmalılardı. Ayrıca bir pijama daha çıkardım, sahip olduğum son temiz takımdı. Bu gidişle Tilda'dan biraz daha istemek zorunda kalacaktım.

Yatak odasına döndüğümde Daella, ıslak yerden yatağın daha kuru tarafına doğru ilerlemiş ve önünü havluyla örtmüştü. Temiz çarşafı sandığa koydum ve yutkunarak bacaklarındaki izleri inceledim. Çok canı yanıyor olmalıydı.

“Giyinmene yardım etmemi ister misin?” diye sordum.

“Hayır, bana sadece birkaç dakika ver. O tuzdan biraz daha var mı? Kabarcıklar için.”

“Bulurum.”

“Tamam.” İç çekti. “Bana sadece... Yarım saat verebilir misin? Bu biraz vakit alacak da.”

“Yardım istemediğinden emin misin?”

“Hayır, hayır. Sadece biraz dinlenmem gerek. Çok fazla acı çekiyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Sana tuz getireyim.”

Yarışın ardından herkesin toplandığı köy meydanına daldım. Önceki günlerin aksine bu geceki kutlama sessizdi. Gruplar masalarda toplanmış bira içiyor ve kendi aralarında konuşuyorlardı ancak kahkahaların ve neşeli ozan ezgilerinin eksikliği, Yaz Ortası’nın üzerine uğursuz bir bulut çökmüş gibi hissettiriyordu.

Lilia arabasının yanındaki her zaman durduğu yerden beni görünce koşarak yanıma geldi ve ellerimi tuttu. “Daella iyi mi?”

“Hayır,” dedim titrek bir sesle. “Gregor nerede?”

Başını iki yana salladı. “Onu görmedim.”

“Ya Kari?”

“Burnu kırılmış ama iyileşecek.”

“Güzel.” Uzaklaşmaya başladım.

Lilia arkamdan, “Aptalca bir şey yapma Rivelin,” diye seslendi.

Sadece homurdandım ve meydanda yürümeye devam ettim. Neşeli kâğıt flamalar ve çiçekler ruh hâlimi yansıtmıyordu, özellikle de Odel ve Haldor’u meydanın hemen ötesindeki bir ara sokakta, sandıkların üzerinde gizlice tünemiş, sanki gün biraz dram dolu dedikodu getirmiş gibi heyecanla fısıldaşırken bulduğumda keyfim kaçmıştı.

Onlara yaklaşırken kaşlarımı çattım. “Tadını mı çıkarıyoruz? Belki de kuralları değiştirip her Yaz Ortası Oyunları sırasında saldırıya izin vermeliyiz.”

Odel sustu ve bana samimi bir bakış attı. “Kari’nin burnu kırılmış ama iyi.”

“Gregor ona saldırdı. Oyunlar’dan diskalifiye edilmesi ve ardından Kalp Limanı’ndan atılması gerekiyor.”

“Şey.” Haldor bir an dişlerini sıktı ve gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. “Sorun şu ki önce Kari ona saldırdı ve sen kuralları biliyorsun. Teknik olarak hata yapan Kari. Yarışmadan çekildi.”

“Şaka yapıyor olmalısın,” dedim düz bir sesle.

“Kural kuraldır Riv,” diye iç çekti Odel. “Eğer kuralları eğip bükersek, diğerleri de ne yapıp ne yapamayacakları konusunda sınırları zorlamaya başlar, biliyorsun.”

“Birisi sınırları zorluyor zaten. Ve eğer onun bu işten sıyrılmasına izin verirse, başka bir şey daha yapar. Birinin gerçekten ölmesine yol açabilecek bir şey. Ve bir dahaki sefere, kendisi için gerçek bir ateş gölüne atlamaya gönüllü bir ork bulamayabiliriz.”

“Daella nasıl, peki?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Çok acı çekiyor.”

“Bizim adımıza ona teşekkür et, olur mu?” dedi Haldor araya girerek. “Bunun için çok fazla cesaret gerekiyordu.”

“Ve şefkat,” diye ekledi Odel. “Onun hakkında yanılmış olabilir miyiz?”

Esaret altında olduğu ve Isveig’in kalçasına koyduğu şey hakkında bana anlattıklarını düşündüm. Ama ejderhalardan bahsettiğinde sesindeki nefreti de hatırladım. “Belki.”

“Sanırım bu olay yüzünden bizi çok da sevmemiştir,” dedi kaşlarını çatarak. “Bunu tersine çevirmeyi başarabilir misin? O salda oldukça rahat görünüyordunuz. Onu büyüleme planı iyi ilerliyor olmalı.”

“Bu konuşmayı yapmayacağım. Sana Gregor’u sormaya geldim. Nerede o?”

Birbirlerine baktılar. Haldor boynuzlarını ovuşturdu. “Yarıştan sonra ortadan kayboldu. Kimse nereye gittiğini bilmiyor, annesi bile. En azından öyle diyor. Yalan da olabilir.”

“Ona onu aradığımı söyle. Gördüğün herkese söyle.”

“Aptalca bir şey yapma Rivelin,” dedi Odel kaşlarını çatarak. “Öfkeli olduğunu biliyorum ama teknik olarak yanlış bir şey yapmadı. Ona dokunamazsın.”

Gözlerimi kısıtım. “Neden herkes bana bunu söylüyor?”

“Öfken çabuk alevleniyor ve şiddet dolu bir geçmişin var. Hepimiz bunu biliyoruz.”

“Bu adada hiç kimseye karşı parmağımı bile kaldırmadım.”

“Ve öyle de kal, tamam mı?” Haldor sırtımı sıvazladı.

İkisine de başımı salladım, elini omzumdan çektim ve onları dedikodularıyla baş başa bıraktım. Bu kadar sinirlenmemeliydim. Onlar sadece huzuru korumak istiyorlardı, tıpkı hepimizin yaptığı gibi. Zaten bu yüzden kurallarımız vardı ve bir hapis-haneye ihtiyacımız yoktu. Herkes güvenli limanımızın olduğu gibi kalmasını istiyordu. Grundstoff İmparatorluğu’nun acımasız gerçeklerinden uzakta, sakın bir cennet gibi. Kavganın, kan dökmenin, suç ile cezanın ve bunlarla birlikte gelen tüm kirli işlerin olmadığı bir yer gibi. Ve çoğu zaman, tam olarak böyle bir yerdi.

Eve dönerken biraz daha tuz almak için eczaneye uğradım. Güneşin uzaktaki Demir Dağı’nın arkasına doğru batmasıyla serinleyen hava, akşam olduğunu fark etmemi sağladı. Gökyüzü, mor mavi ve koyu kırmızılarla çizgi çizgi olmuştu ve köyün çoğu bu manzarayı meydandan izliyor olmalıydı.

Eve döndüğünde Daella koltuğa kıvrılmıştı, Skoll yanında volta atıyordu. Yüzü hâlâ kırmızıydı ama gözleri şimdi biraz

daha parlaktı. Yaklaştığımda yüzünü buruşturarak sandalyeden kalktı.

Tuz torbasını kaldırdım. “İlaçlarını aldım.”

Başını salladı ve mutfağı işaret etti. “Sadece bir kâse suya ve biraz çamura ihtiyacım var hatta macun yapmak için toprak bile olur.”

“Ben getiririm.” Torbayı ona uzattım ve mutfağa doğru yürüdüm, dolaptan bir kâse alıp musluktan su doldurdum. Sırada çamur vardı. Arka bahçeden bir avuç aldım ve ikinci kâseye koydum. Oturma odasına döndüğümde Daella’nın pencereden dışarı baktığını gördüm, vücudu yaşadığı çileden dolayı hâlâ titriyordu.

“Gökyüzünüz. Çok güzel.” İçini çekti ve arkasını döndü. Acı, kırmızıya boyanmış yüzünün her santimini kaplamıştı. “Bu kabarıklıklara tuz macunu sürsem iyi olur, yoksa iz kalabilir. Gölde çok uzun süre kaldım.”

Bu düşüncenin neden aklıma geldiğini açıklayamıyordum ama kendimi, “Sence merdiven çıkabilir misin?” derken buldum.

“Ne, şimdi mi?”

“Yaralarını sararken çatıdan gün batımını izleyebiliriz. Tüm bu çile... Daha az korkunç hissettirebilir sanırım. Hiçbir şeyin bunu gerçekten düzeltemeyeceğini biliyorum ama—”

“Hadi yapalım,” dedi kararlı bir şekilde.

Ve işte oradaydı. Gözlerindeki o gerçek kıvılcım. Ork, gün batımlarını seviyordu. Bunu aklımın bir köşesine yazdım.

Evin yanına dayadığım eski bir merdivene kadar beni takip etmesi için işaret ettim. Sarsakça tırmansa da yeterince iyiydi. Elimde malzemelerle Daella’nın dikkatlice yukarı doğru ilerlemesini takip ettim. Canı yanıyorsa başka bir gün de yapabileceğimizi birden fazla kez söylesem de Daella oraya varmak için kader kadar kararlı görünüyordu.

Tepeye ulaştığında kahverengi arduvazların üzerinden tırmandı ve uzaktaki Demir Dağı'na doğru baktı. Tüm vücudu sanki hayatı boyunca tuttuğu nefesi yeni vermiş gibi rahatlamıştı. İçimde küçük bir gurur dalgası kabardı. Bunu beğeneceğini biliyordum.

Kâseleri çatıya koydum ve arkasına geçtim.

"Buraya sık geliyorsun," dedi hâlâ canlı olan gökyüzüne bakarak.

"Çoğu akşam," diye itiraf ettim.

Bana doğru döndü ve birkaç sokak ötedeki köy meydanını işaret etti. Buradan, dolu masaları ve hareketli Gezgin Taverna'yı görmek kolaydı. Şu an bir ozan sahneye çıkmıştı ve rüzgârla bize doğru hafif bir müzik sesi geliyordu.

"Peki ya onlar? Her gece orada oturup gökyüzünü mü izlerler?"

"Hava güzel olduğunda çoğu bunu yapar."

"Ama sen burada kalıyor ve onlara katılmıyorsun. Neden?"

"Yaralarının tedavisine odaklanalım," dedim konuyu değiştirerek. "Ne yapmamız gerekiyor?"

İç çekti ve çatıya yerleşip bacaklarını eğimli taraftan aşağı sarkıttı. "Sen sadece kâseleri ver, macunu ben hazırlarım."

Dediğini yaptığımda hemen işe koyuldu. Önce suya biraz tuz atıp karışmasını bekledi ve sonra tuzlu suyun bir kısmını toprağa ekledi. Korkakça bir dokunuşla test ettikten sonra memnun bir şekilde başını salladı ve sonra hepsini karıştırdı.

Macunun bir kısmını kolundaki kabarcıklara sürerken ben de konuya girmenin tam vakti olduğuna karar verdim. "Peki, orada neler oldu Daella?"

Kasıldı ve bir kabarcığı daha macunla kapladı. "Gregor, Kari'ye saldırdı ve sonra onu boğulmaya terk etti. Diğerleri ondan saklanıyordu sanırım. Kari'yi kurtaracak başka kimse yoktu."

"Onun hayatını kurtardın."

“Kim olsa aynısını yapardı,” dedi yaralarına tuzlu su çamurunu sürerken.

“Bunun doğru olduğundan emin değilim.”

“Hımm. Gitti mi?”

“Gregor mu? Bilmiyorum. Bazıları gittiğini umuyor ama Oyunlar’dan atılmamış. Kurallara göre sadece kendini koruyormuş. Bundan nefret etsem de durum bu.”

İç çekti ve bacaklarına doğru ilerledi, yumuşak keten pantolonunu kıvırdı. Yeşil teninde en az on tane kabarcık vardı ama kollarındakiler kadar şiddetli değillerdi. “Gitmedi çünkü kazanmaya kararlı. Adadan ne istiyorsa, büyük bir şey olmalı. Ne olduğunu biliyor musun?”

“Hayır, kurallara aykırı. Kimse ne isteyeceğini paylaşmaz. Seyircilerin oylarını kullanırken etkilenmelerini istemeyiz.”

“Yani korkunç bir şey isteyebilir.”

“Onu tanıyorsam, kesinlikle ister.”

Macunu sürmeye devam ederken bir sessizlik oldu ancak bu hafif bir sessizlikti, güneşin altında uzun bir şekerleme gibi hissettiren türden. Çatıya yaslandım ve ellerimi başımın arkasında birleştirdim, gökyüzünün pembe ve kırmızı renklerinin gecenin koyu mavisine yenik düşmesini izledim. Daella ilacı bitirene kadar uzun bir süre öylece oturduk. Ateş böcekleri oynamaya çıkmıştı, ayın gümüş ışığının altında başımızın üstünden hızla geçiyorlardı. Pazar meydanındaki ozan hâlâ şarkı söylüyordu. Bu seferki Cam Zirveler’in derinliklerindeki cüce şehriyle ilgili bir şarkıydı.

Daella yanıma yaklaştı. “Bunu bana yaşattığın için teşekkürler.”

“Gün batımını mı? Bunu benim yaşattığımı söyleyemem ama bugünkü... Boktan olayları biraz olsun hafiflettiği için mutluyum.”

“Gün batımını, evet. Ama diğer her şeyi de. Kötü durumdaydım.”

“Üzgünüm Daella. Eğer kazanırsam Gregor’un gitmesini sağlayacağım. Tabii bu noktaya gelmeden önce ondan kurtulmanın bir yolunu bulamazsam. O burayı hak etmiyor.”

Gözlerini bana doğru çevirdi. “Kazanırsan tam olarak ne isteyeceksin? Yarışlar bitmeden bunu kimseyle paylaşmayacağını biliyorum ama... Ben senin asistanınım ve sanırım bugün bunu hak ettim.”

Kıkırdadım. “Hak ettin.”

“Yani?” Kaşlarını kaldırdı. Ay ışığının gözlerinin parıltısını nasıl artırdığını fark etmemek elde değildi. “Ne isteyeceksin?”

“Sana söylemiştim. İmparator İsveig’in bu yerin bir parçası olan hiç kimseye zarar veremeyeceğinden emin olacağım.”

“Ve öylece isteyecek misin? ‘Sevgili Büyülü Adalar, lütfen İmparator İsveig’in burada yaşayan hiç kimseye zarar vermemesini sağlayın.’”

“Hayır, geçmişte başkaları da bu tür şeyler denedi,” diye itiraf ettim. “Daha spesifik kelimeler seçmelisin.”

“Bana söylemeyeceksin, değil mi?” Doğruldu ve kıvrılmış pantolon paçalarını tutarak Wyndale’in ışıldayan fenerlerine baktı. Buradan bakınca tepelere yayılmış hâlinin yukarıdaki yıldız ışığının yansıması gibi görüldüğünü düşünürdüm. Uzak bir mucize gibi, inceleyebildiğim ama asla tam olarak bilemediğim bir şey, her zaman erişebileceğim uzaklıkta olan bir şey.

Yanına oturdum. “Bu adaları bulanlara karşı çığnenmesi mümkün olmayan bir kural koymasını isteyeceğim. Bunu yaparsa buraya bize zarar verecek kimse gelip gidemez. Bu şekilde İsveig de Wyndale’e asla adım atamaz ve burada ne olduğunu bilemez.”

Daella kaskatı kesilmişti.

Kaşlarımı çattım. “Bu seni rahatsız mı etti? Bana söylediklerin doğruysa, bize zarar vermeyeceksin.”

Aceleyle ayağa kalkarken çıplak ayaklarının altındaki çatı kiremitleri sallandı. “Neden burada olduğumu biliyorsun. Cam Zirveler’deki Draugrları bulup Isveig’e götürmem gerekiyor. Bunu yapmam *emredildi*, bu da yapmam gerektiği anlamına geliyor. Sence bu *zarar* değil mi?”

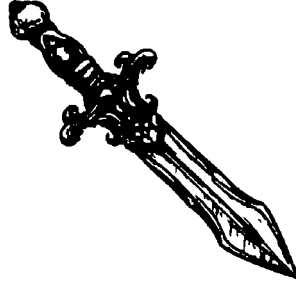
İşkence çeker gibi görüldüğünü fark ederek ben de ayağa kalktım. “O hâlde ben kazanırsam gidemeyeceksin. Bu gerçekten o kadar korkunç mu? Kalırsan ondan kurtulmuş olacaksın.”

Gözleri yaşlarla doldu. Tenine gömülü buz parçasını göstermek için tişörtünü yukarı sıyırdı.

“Bana bunun ne olduğunu ve ne işe yaradığını sormuştun,” diye fısıldadı öfkeyle. “Şu anda, imparatorun emrettiğini yaptığım sürece hiçbir işe yaramıyor. Ama yapmazsam...” Gözlerini kapattı ve kızarmış yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü. “Altı hafta içinde ona dönmezsem ki sanırım beş haftam kaldı, işte o zaman parçanın gücünü bana karşı kullanacak. Ona fısıldadığı tek bir kelime beni bir buza dönüştürerek öldürecek.”

16

DAELLA

Rivelin'in acıyarak bakan gözleri, yanık izlerinden daha çok acıtıyordu. Fiziksel acıyı anlıyordum ama bu... Kalbimi saran bu acıyı anlamlandıramıyordum. İsveig gibilerin bana karşı kullanmamaları için, *beni* kullanmamaları için hayatımın büyük bir kısmını tüm duygularımı, zihnimdeki sonsuza dek kilitli kalacak sandıklara sığdırmaya çalışarak geçirmiştım. Fafnir Kalesi'ndeki saray halkı bana sık sık alaycı veya apaçık meraklı bakışlar atardı. İzini sürdüğüm Draugr bana korkuyla bakakalmıştı. Ama kimse bana daha önce acır gibi bakmamıştı, özellikle de beni burada ölüme seve seve mahkûm edecek biri. Bu durum zihnimdeki özenle kilitlenmiş sandıklara zarar vermiş ve duygularım dışarı taşmıştı.

Rivelin'i iterek yanından geçtim. Ağladığımı görmesine izin veremezdim. Ama daha merdivene varamadan nazikçe elimi tuttu.

"Daella bekle," diye mırıldandı aramızdan buhar yükselirken.

Gözlerimi kırıştıtarak gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. "Seninle bu konuşmayı yapamam."

"İsveig düşmanın. Ben değilim."

“Değil misin?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Olmak zorunda değilim.”

“O zaman adadan, buradakilerin gitmesini engellemesi için istekte bulunma. Kazanırsan beni burada kalmaya zorlama.”

“Isveig bizim hakkımızda şu anda olduğundan daha fazla bir şey öğrenmemeli.”

“Ama neden?” diye sordum. “Buraya gelemiyorsa, ne önemi var?”

“Söyleyemem.”

Bana daha da yaklaşıncaya yutkundum ve gözlerinin içine bakmak için başımı geriye doğru eğdim. “Bu adaları Isveig’in ordusundan korumak istediğini biliyorum ama bundan daha fazlası var. Burada ondan saklamak istediğin bir şey var. Ben Isveig’den nefret etsem, her emrine karşı olsam bile Draugr konusunda ona katılıyorum. Ejderha büyüsü kullananlar dengesiz ve tehlikelidir. Biri onları durdurmazsa tüm dünyayı yakıp yıkarlar. Sadece Grundstoff İmparatorluğu’nu değil. Adalar’ı da. Ve bunu engellemeye çalışırsam önüme geçersin.”

Kolumu bıraktı ama geri adım atmadı. “Adalar’da hiç Draugr yok.”

“Buna inanmamı mı bekliyorsun?”

“İster inan ister inanma ama onları burada bulamazsın.”

“Cüceler dedi ki—”

“Cüceler yalan söylüyordu. Muhtemelen Isveig’i dağ şehirlerine çekmeye çalışıyorlardı. Çoğu kişi bunu bilmez ama bir zamanlar orkların büyük müttefikleriydiler. Eski kralının. O, hayattayken Cam Zirveler’i biliyordu.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Onu buraya *çekmek* derken? Öldürmek için mi?”

“Belki.”

“Adalar’da şiddete ve kan dökülmesine karşı bir yasanız olduğunu sanıyordum.”

“*Kalp Limanı’nda* evet ama Cam Zirveler’deki cücelerin işleyişi farklıdır.”

Gümüşü ay ışığı, köşeli çene hattına yansırken kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. İçimden bir ses ona inanmak istiyordu, hem de çok. Wyndale halkını yakıp yıkmak istemiyordum.

Ama Rivelin’in yalan söylediğini biliyordum. Yalan söylemek zorundaydı. Aksi takdirde ejderhaların kokusu neden bu kadar güçlü olacaktı ki?

Sanki düşüncelerime cevap verircesine tenimdeki buz parçası zonkladı ama onun acısı, yanık izlerine kıyasla hiçbir şeydi.

“Yorgunum. Yatmaya gidiyorum,” dedim.

Rivelin ışıldayan gözleriyle yüzümü inceledi. “Kalçandaki şu şey. Bir çözüm bulmana yardım edeceğim.”

Sadece başımı iki yana sallayıp acı acı gülebildim. “Yıllardır bir çözüm bulmaya çalışıyorum. Ama yok.”

Yorgun bir şekilde merdiveninden inerken beni izledi. Yalan söylememiştim. Her bir zerrem yatağa gitmek için yanıp tutuşuyordu. Ve aklımdan geçen tüm düşüncelere ve çatışan duygularıma rağmen başım yastığa değdiği anda uykuya daldım.

Ertesi sabah, Vatnor Yarışı’nın sonuçlarını görmek için pazar meydanına gitmeden önce gergin bir sessizlik içinde kahvaltımızı yaptık. Rivelin’in ön kapısı ile ana cadde arasındaki mesafe, yavaş yürümeme rağmen benim için fazlasıyla kısaydı. Hâlâ bir önceki günün etkisinden kurtulmaya çalışıyordum.

Anladığım kadarıyla şu anki durumda kazanma şansım yoktu. Sonuncu olsaydık ki olabilirdik, adadan özgürlük isteme umudum rüzgârdaki duman gibi uçup giderdi. Ama bir şekilde yarışmanın ilk yarısına girmek için yeterli oyu alırsak Rivelin hedefine yaklaşacaktı ve hedefi benim geleceğimle çelişiyordu. Rivelin bir çözüm bulabileceğini sansa da ben ikna olmamıştım.

Meydana girdiğimizde sahnenin ortasında toplanmış, baktıkları şeyi görmemizi engelleyen bir kalabalıkla karşılaştık. Lilia parlak sarı gözlerinde fırtına bulutları ile bize doğru geldi. “Gregor geri döndü,” diye fısıldadı sertçe ve bembeyaz olmuş parmaklarıyla Rivelin’in koluna yapıştı.

Rivelin kalabalığı tararken çenesindeki bir kas seğirdi. “Nerede?”

“Birkaç dakika önce oyları kontrol etmek için geldi. Sonra annesi onu evine doğru sürükledi. Sanırım herkes öfkesini unuttana kadar onu saklıyor.”

Rivelin sadece, “Hımm,” dedi.

“Bugün nasıl hissediyorsun?” diye sordu Lilia açıkta kalan tenime bakmaktan özellikle kaçınarak. Rivelin yine kıyafetlerimi değiştirtmişti. Bu sefer bana seçenekler sunmuştu. Kollarımı örtmeyi tercih etmek yerine sade kahverengi pantolon ve tenimi açıkta bırakan kolsuz siyah bir tişört tercih etmiştim. Şişlikler güzel görünmüyordu ama kumaşın onlara sürtünmesi çok acı veriyordu.

“Gregor yarışmadan elenirse kendimi çok daha iyi hissederim,” dedim.

“O zaman oyları görmelisin.” Lilia sırtıttı.

Bunun üzerine biraz heyecanlanmıştım ancak durumun hangi yöne gitmesini istediğimden hâlâ emin değildim. Lilia sahneye doğru koştu ve peşinden gitmem için Rivelin sırtıma do-

kundu. Temasıyla oluşan tıslamayla buhar çıktı ve onun güçlü, nasırlı avucunun her bir santimini tenimde hissettim. Rivelin boğazını temizledi ve elini indirdi.

Ondan uzaklaşırken yanaklarım sımsıcacık olmuştu, o tarafa bakmadan ilerledim. O lanet buhar beni germeye devam ediyordu ama bunun için hiçbir sebep yoktu. Çünkü bir önemi yoktu.

Başımı iki yana salladım ve sahneye odaklandım. Şu anda önemli olan oylardı.

Önümüzdeki kalabalık açıldı, mırıldanmaları ve fısıltılı konuşmaları gelgit gibi bir yükselip bir alçalıyordu. Lilia beni hevesle öne doğru çekti ve sahneye dizilmiş cam kavanozları işaret etti. Toplamda yedi tane vardı ve her biri mavi çakıl taşlarıyla doluydu. Her birinin önüne yarışmacının adının kıvrımlı, sanatsal harflerle yazıldığı bir plaket yerleştirilmişti.

Rivelin'in kavanozu en uzak uçtaydı. Hepsinin arasında en dolu olan ikinci kavanozdu.

Midem kasıldı.

"Gördün mü?" Lilia sahnenin diğer ucunu işaret etti. Gregor'un cam kavanozu neredeyse boştu ve eğer iki tanesi tamamen boş olmasaydı, bu durum onu sonuncu yapardı. Kari dövüşten sonra yarışmadan çekilmiş ve Nina gölün karşısına bile geçememişti, bu da onun elendiği anlamına geliyordu.

"Yani ikinciyiz," dedim yavaşça. Kalbim acı bir ritimle çarpıyor, tenimdeki kabarcıklarım da sanki onunla aynı ritimde zonkluyordu.

"Senin ve cesaretin sayesinde," dedi Rivelin sessizce.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Hissettiğim karmaşık duygular katlanamayacağım kadar yoğundu. Yutkunarak sahneden uzaklaştım, sokakta yürürken otlarla kaplı kuyunun yanında otur-

mak için bir sandık buldum. Skoll dilini sarkıtarak bana doğru koştu. Beni takip ettiğini bile fark etmemiştim.

Çömeldi ve bana göz kırptı. İç çekerek elimi tüylerinin üzerinde gezdirdim ve düşünmeye çalıştım. Belki de kazanmak gerçekten de bunu çözmenin tek yoluydu. Rivelin isteğini adaya arz etmeden önce zaferi kapmam gerekecekti.

Rivelin beni bulduğunda sandığın üzerine, yanıma oturdu. “Bu sefer yalandan mutluymuşsun gibi yapmayacaksın demek?”

“Bu konuda neden karmaşık duygular beslediğimi biliyorsun.”

“Sanırım bu Draugr konusunda bana inanmadığın anlamına geliyor.”

Kelimeler boğazımda düğümlenirken kalbim küt küt atıyordu. Eğer itiraf edersem bu beni mahvedebilirdi, *gerçekten* mahvedebilirdi. Rivelin beni bir tehdit olarak algılar ve hayatım için ne anlama geldiğine bakmaksızın beni buraya seve seve hapsederdi.

“Rivelin.” İç çektim ve taş kuyuya yaslandım, ayaklarımı başka bir sandığın üzerine koydum. Ona düz bir bakış attım. “Orkların ne yapabileceğini, *benim* ne yapabileceğimi anladığını sanıyordum. Hatta bana kötü şöhretli biri olduğumu söylemiştin.”

“Kaderin lanetlediği dünyadaki herkes adını biliyor. Sence kötü bir şöhretin yok mu?”

“Bunun biraz endişe verici olduğunu söyleyebilirim ama benim demek istediğim bu değil. Biliyor musun...” Burnumun kenarına dokundum. “Ejderhaların kokusunu alabiliyorum. Büyülerinin de.”

Kollarını kavuşturdu ve kuyuya yaslandı, omzu benimkine değiyordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Rivelin, dükkânın kokuyor. İlk geldiğimde senin yatak odan da öyleydi. Arada sırada havada da bu kokuyu alıyorum. Yakınlarda bir yerlerde ejderhalar var ve sen onlarla temas hâlindesin. Ya da sen bir Draugr’sun.”

“Anlıyorum,” dedi sessizce.

“Rivelin!” Pembe saçlı bir cin kanatlarını çırparak önümüze kondu. Parlak bir gülümsemesi ve ilginç bir kıyafet seçimi yapmıştı. Bacaklarının etrafında bulutlar gibi hareket eden havadar bir gömlek, güneş ışığı renginde kısa bir bluz giymişti ve her bir kulağında en az bir düzine çok renkli değerli taş vardı. Özellikle gösterişli bir etki yaratıyordu. “İkinci olduğun için tebrik ederim. Çok heyecanlanmış olmalısın.” Bana baktı ve elini uzattı. “Merhaba, ben Odel. Rivelin ile birlikte Köy Konseyi’ndeyim.”

Elini sıktım. “Ben Daella.”

Şingirdayan bir kahkaha attı. “Ah tatlım, kim olduğunu biliyorum. Wyndale’i nasıl buldun? Bunun için üzgünüm...” Yüzünü buruşturarak kollarımı işaret etti.

“Güzel bir köye benziyor. Çoğunlukla.”

“Evet, öyledir.” Odel iç çekti. “Bütün bu olanlarla başa çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışıyoruz. Bu arada...” En yakın binanın köşesine doğru dönüp gölgelere doğru el salladı. “Hadi, çık. Seni ısırılmaz.”

Beyaz, kıvrık saçlı yaşlı bir kadın köşeden topallayarak yürürken doğruldum. Kadının bir elinde tahta bir baston, diğerinde parşömene sarılı bir şey vardı. Solgun bir gülümsemeyle yaklaşıp paketi kucağıma bıraktı. Sıcaklığı pantolonumdan içeri yaz güneşinin ışınları gibi sızdı.

Kadın eğilerek bana selam verdi ve geri çekildi.

“Şimdi Mabel,” dedi Odel cesaret verici bir gülümsemeyle. “Orada öylece durup bakma. Bana anlattıklarını ona da anlat.”

Mabel ayaklarını sürüdü. Sonra bileğimin kenarındaki karcığa dokunmamaya dikkat ederek elimi okşadı. “Köyüme on dört yıl önce gelmiştin. Muhtemelen beni hatırlamıyorsundur, çok gençtin. Ben bir kilerde saklanıyordum ve Isveig’in sana ve diğer parasklarına bizi öldürmeniz için emir verdiğini duymuştum. Üzerimizden ejderha büyüğü kokusu almanız bile.”

Midem bulanmaya başlamıştı. Onu hatırlıyordum, yüzündeki çizgiler yıllar içinde çoğalıp derinleşmiş, siyah saçları bembeyaz olmuştu. Bu anlattığı, yeni imparatorun aldığı ilk “görevlerden” biriydi.

Yaşlı kadın burnunu çekti ve yanaklarından iri damlalar hâlinde yaşlar süzüldü. “Hayatımı bağışlamıştın. Doğrudan gözlerimin içine bakmıştın ve evime dalan parasklara içeride hiç kimsenin olmadığını söylemiştin.”

Boğazım yanmaya, kaşınmaya başlamıştı ve gözlerim de. Bunca yıl boyunca kilerdeki o kadını, kaçıp kaçmadığımı, nereye gittiğini ve imparatorun bir şekilde onu bulup bulmadığımı merak etmiştim. Ama tüm olasılıklara rağmen buraya gelmeyi başarmıştı.

“O piçten kurtulduğuna sevindim.” Mabel kucağımdaki paketi işaret etti. “Şimdi bunu ye, duydun mu? Rivelin’e de verme. Bunu senin için yaptım.”

Topallayarak uzaklaşmak için arkasını döndüğünde, “Teşekkür ederim. Seni tekrar görmek güzeldi, Mabel. Seni hiç unutmadım,” dedim.

“Ben de seni,” diye seslendi omzunun üzerinden. Sonra her zorlu adımda bastonunu yere vurarak yoluna devam etti.

Gidişini izlerken Rivelin’in bakışlarının kavurucu sıcaklığını hissedebiliyordum.

“Sanırım bunun ne olduğunu görmeliyim,” diye mırıldandım yüksek sesle. Ama asıl amacım bakışlarının yoğunluğun-

dan kurtulmaktı. Paketi açtım. İçinde küçük, kare bir hamur işi vardı; üstü kızartılmıştı ve çıtır çıtırdı. Beklenmedik bir şekilde peynir ve kızarmış mantarın nefis kokusu burnuma geldi. Merakla başımı eğdim.

Rivelin inler gibi bir ses çıkardı ve bu ses heyecanla ürpermeme neden oldu. “Mabel’in meşhur mantarlı böreklerinden biri. Bunları herkes için yapmaz. Ye yoksa bütün köy üzerine çullanır.”

“*O kadar iyi olamaz herhâlde.*”

Bir ısırık aldım. Kremalı peynir ve tuzlu mantar dilimleri ağızımda baş döndürücü bir tat patlaması yaşattı. Hamur işi ağızımda ufanınca iç harcı tamamlayan mükemmel doku ortaya çıktı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Lanet olsun. Bu, hayatımda yediğim en güzel şeylerden biriydi.

Rivelin orada oturmuş bana sırtıyordu. “Sana söylemiştim. Muhteşem, değil mi?”

Cevap vermek için yutkunana kadar bekledim. “Daha önce hiç böyle bir şey yememişim.”

“İnsan tarifi,” diye cevapladı. “Mabel, bir orka âşık olup Fafnir’in eteklerindeki bir köye taşınmadan önce insan krallıklarında büyümüş. Kocası İsveig’e isyan ederken ölünce bir gemiye binip buraya kaçmış.”

Boğazımdaki o korkunç, kaşıntılı yumruyu tekrar hissettim. O gün olanların suçluluğu neredeyse dayanılmazdı. Ne kadar uğraşsam da o köydeki tüm masumları öldüren paraskları durduramamıştım. İsveig, evlerinde saklanan düzinelerce Draugr ve ork olduğunu düşünüyordu. O gün çok can kaybı olmuştu. Mabel beni kurtarıcısı olarak görüyordu ama hiç de öyle değildim.

Beklenmedik nezaketi, kaçamayacağımı düşündüğüm zorluklar ve gelecekle birleşince... Çok fazla geldi.

Pantolonumdaki kırıntıları silkeledim ve boğazım düğüm-
lenmiş bir şekilde ayağa kalktım. “Bir şeyler yapmam gerek. Bir
sonraki yarış ne? Ne zaman başlıyor?”

Rivelin sandıktan kalktı, gözleri yüzüme kilitlenmişti. Ona
bakmaktan kaçınmaya çalıştım çünkü gözlerindeki acıma duy-
gusunu hissediyordum. Söylediği ve yaptığı her şeyden sonra
benim için üzülmeye düşüncesine dayanamıyordum. Skoll ve
kız kardeşi dışında hiç kimseyi sevmeyen bu huysuz demirci elf,
eğer herkesten çok benim için üzülüyorsa o zaman gerçekten
boku yemiştin.

Sonunda konuştu. “Bugün başlıyor ancak asıl yarışa hazır-
lanmak için bir haftadan fazla vaktimiz var. Ama önce sana bir
şey göstermek istiyorum.”

DAELLA

“Al.” Rivelin ıslattıklarımın yerine sağlam bir çift bot uzattı. Sonra kapının yanındaki askıdan deri bir çanta alıp içini bir pusula, birkaç matara ve bir acil durum çantasıyla doldurmaya başladı.

Onu merakla izledim. “Birkaç sorum var. Birincisi, üzerime tam oturan sınırsız sayıda kadın kıyafetin var gibi görünüyor. İkincisi, tam olarak ne kadar uzağa gidiyoruz? Eğer uzağa gidiyorsak, tuz ve eğer bulabilirsen su geçirmez bir çadır almamız gerekecek.”

“Söylemiştim. Kıyafetlerin hepsi, senin beden ölçülerinde olan Tilda’dan. Bir daha gördüğümde seni tanıştıırırım. Birkaç yıl önce Yaz Ortası Oyunları’nı kazandı ve adadan sınırsız bir gardırop istedi. Ama sadece yarısını saklayabildi.”

Eh, bu kesinlikle bazı şeyleri açıklıyordu. “Akan suyla kıyaslandığında bu üzerimdeki pek kullanışlı sayılmaz.”

“Çıplak kalmanı engelliyor ama değil mi?”

“Haklısın.”

Rivelin mutfağa doğru giderek gözden kayboldu.

Ardından çarpma ve gümlleme sesleri duydum. Geri döndüğünde bir kese tuz, biraz bayat ekmek ve kuru et getirip bunları diğer malzemelerle birlikte çantaya doldurdu.

“İkinci sorumu cevaplamadın,” dedim.

“Demir Dağı’nın eteğine gidiyoruz. Koşmadan oraya gidip gelmem bir günden az sürer ama hazırlıksız dışarı çıkmaktan hoşlanmam. Kötü şeyler olabilir.”

“Bu botları açıklıyor.”

“Bunu yapmaya var mısınız?”

Kollarımdaki kabarcıklara baktım. Hâlâ iltihaplılardı ve yorgundum ama merakım bana fazladan bir doz enerji pompalamıştı. “Baş edebilirim.”

Elf sırt çantasına bir de uyku tulumu bağladı, sonra bana hiç de su geçirmez gibi gelmeyen küçük bir çadırı birlikte taşımam için ikinci bir uyku tulumu verdi. Daha fazla açıklama yapmadan kapıya doğru hareket edip dışarıyı işaret etti. Tüm bunları giderek daha tuhaf bulmama rağmen ona ayak uydurdum.

Basamaklardan koşarak indim ve omzumun üzerinden, “Fildur Yarışı bugün başlıyor, değil mi? Gerçekten tüm gün sürebilecek bir dağ yürüyüşüne çıkmalı mıyız?” diye seslendim.

“Bu önemli.” Toprakla kaplı yolda bana katıldı. “Geri döndüğümüzde yarışmaya odaklanırsınız.”

“Burayı İsveig’den korumak için Oyunlar’ı kazanmaktan daha mı önemli?”

Cevap vermeden önce birkaç saniye geçti. “Hayır ama bağlantılı. Sadece benimle gel, Daella. Bunu görmek isteyeceğine yemin edebilirim.”

Son derece meraklanmıştım. Bu her neyse, gerçekten büyük yük olmalıydı. Önceki geceki ortadan kayboluşunu düşündüm. Üzerinde ejderha büyüğü kokusuyla geri dönmüştü, ger-

çekten *buram buram* kokuyordu. Bana göstermek istediği bu muydu? O gün Demir Dağı'na mı gitmişti? Kabul etmeliyim ki onu köyün çıkışına doğru takip ederken titrek adımlarla yürüdüm, ilk geldiğim yerin tersine doğru gidiyordum. Önümde ne olduğunu bilmiyordum. O dağda herhangi bir Draugr varsa, kendilerini Isveig'e bildirmemi engellemek isterlerdi. Bu muydu? Rivelin beni onlara teslim etmesi gerektiğini mi fark etmişti?

Keşke annemin hançeri yanımda olsaydı.

Köyden çıkıp ormanın derinliklerine doğru giden patikayı takip ederken Skoll yanımda koşturuyordu. Ağaçlar cıvılda-yan kuşlarla doluydu ve beni yumuşak bir kucaklama gibi saran yoğun, nemli bir hava vardı. Tavşanlar ve geyikler ormanın derinliklerine doğru ilerlerken çalılar hışırdıyordu. Sadece arada sırada sırtıma çarpan çantanın sesiyle bölünen yoğun bir sessizliğe gömüldük. Önümde ne olduğunu bilmesem de taze ve hoş kokulu hava ile sadece dışarıda olmak bile sinirlerimi yatıştırmıştı. Yara izlerimden kalan acının bir kısmı geçmişti.

Birkaç saat sonra bir nehrin üzerindeki küçük bir tahta köprüden geçtik ve dağın eteklerine ulaştık. Yakından bakıldığında dağlar nefes kesiciydi. Alçak bulutlar; yoğun, yemyeşil yosunların öğleden sonra güneşiyle aydınlandığı engebeli zirvelerde hızla ilerliyordu. Görünürde tek bir kar tanesi bile yoktu.

En yüksek dağın zirvesi dümdüzdü ve içinden bir duman yükseliyordu. Bir ejderha büyü dalgası üzerime çarptığında bunun bir yanardağ olduğunu fark ettim: kükürt, tuz, deri ve toz. Gözlerim baş dönmesiyle bulanırken karşımdaki görüntü bulanıklaştı.

“Hayır,” dedim boğuk bir sesle ve sendeleyerek uzaklaşmaya başladım. “Beni neden buraya getirdin?”

Bu kadar güçlü bir kokunun oluşması için bu dağlarda yüzlerce Draugr olmalıydı. Belki de binlerce. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Kokularının Wyndale'e kadar gelmesine şaşmamalıydı. Kaçmaya çalışırken dizlerim korkuyla büküldü. Korkaklıktan nefret ederdim ama aptal değildim. Bu kadar çok kişiyle savaşıyordum, hele ki silahsızken ve özellikle de kokuları kadar güçlülerse.

"Hey, hey." Rivelin belime kolunu doladı ve beni kendine çekti. Kurtulmaya çalıştım ama beni çok sıkı tutuyordu. "Sakin ol. Buradaki hiçbir şey sana zarar vermez."

Titreyerek gözlerimi kapattım. Anılar beni ağırlıklarının altında boğmakla tehdit ediyordu. "Bırak beni. Kalbinde biraz olsun iyilik varsa beni bütün bu Draugrlarla yüzleştirme. Onlar da senin gibi benim kim olduğumu bilecekler. Ve beni öldürecekler."

"Burada Draugr yok, Daella," dedi yumuşak bir sesle. "Sana gerçeği söylüyordum. Korkulacak bir şey yok."

Gözlerimi açıp elinden kurtulmaya çalıştım ama beni hâlâ sıkıca tutuyordu. Aramızda buhar tıslıyordu ama bu sefer hiç hoşuma gitmiyordu. Sadece ondan olabildiğince uzaklaşmak istiyordum.

"Burnum beni hiç yanıltmadı. Yakınlarda yüzlerce var," dedim, bir kez daha koklarken geriye doğru birkaç adım attım. Ve evet, koku tam oradan geliyordu. En büyük dağın eteğinin yakınından, dağın eteklerinin ötesinden geliyordu. Rivelin'in gittiğimizi söylediği yerden.

Beni sakinleştirdi. "Ejderha kokusu alıyorsun, Daella. Büyü kullanıcıları değil. *Ejderhalar*."

Tüm vücudum gerilmişti. İleriye, yükselen dağa ve yanardağın zirvesinden yükselen dumana baktım. Sıcaklık, canlı bir

varlık gibi titriyordu. Bu adaya ilk vardığımda ve ejderha büyü-sünün kokusunu aldığımda, yakınlarda ejderhalar olabileceğini düşünmüş ama buna *gerçekten* inanmamıştım. İçten içe buradaki varlıklarından şüphe etmiştim. İsveig yıllar önce hepsini paralı askerlerine öldürtmüştü. Ve bana yüzleşmememi emreden tek şey ejderhalardı.

“Bu nasıl mümkün olabilir?” diye fısıldadım Rivelin sonunda elini gevşetirken.

“Tıpkı yüzlerce elf, cüce, peri ve insanın Grundstoffs İmparatorluğu’ndan kaçtığı gibi ejderhalar da kaçtı ve burayı yuvaları yaptılar.”

“*Yüzlerce mi?*” diye sordum hayretle.

“Hayır. Sadece dört tane.”

“Ve hepsi de o yanardağın içinde.”

“Demir Dağı’nın eteğinde uyudukları bir mağara var. Sıcağı severler.”

Bir adım geri çekildim. “Güçleri tehlikeli.”

“Başkalarının onlarla bağ kurup güçlerini kendilerininmiş gibi kullanmaya çalışması tehlikeli ama burada kimse bunu yapmaz. Onları rahat bırakırız.”

“Hayır, bırakmıyorsunuz.” Bakışlarımı kısarak aramıza biraz mesafe koydum. “Demirci dükkânındaki o güçlü kokular bunun aksini kanıtlıyor. Buraya sürekli geliyorsun. Geçen gün geldiğin yer de burası olmalı, değil mi?”

Bekledim, nefesim boğazımda düğümlenmişti. Rivelin bana bakarken elleri gerildi ve hafif esinti omuzlarına kadar inen gümüş renkli saçlarını hışırdattı. Karşımda duran elf tüm sorunlarımın cevabıydı. Buraya ejderha büyüüne kapılmış birini bulmak için gönderilmiştim ve o kişi tam karşımdaydı. Yaz Ortası’nın sonunda Fafnir’e dönebilir ve onun özgürlüğünü

benimkiyle takas edebilirdim. Aradığım düşman oydu ve bunu onu gördüğüm an anlamıştım. Nihayet kanıtım da vardı.

Öyleyse neden her şey bu kadar... Yanlış geliyordu? Ne mutluluk hissediyordum, ne de rahatlama. Sadece kalbimi saran kasvetli bir teslimiyet vardı içimde.

“Evet, onları ziyarete gelirim. En az haftada bir,” dedi sonunda. “Onlar benim arkadaşlarım ve onları korumaya yemin ettim.” Yutkundum.

“Mağaraları buradan sadece yarım saatlik yürüme mesafesinde. Benimle gel. Seni onlarla tanıştırayım.”

Skoll bana doğru koştu ve sızlanarak bacağımı dürttü. Ona kaşlarımı çattım. “Sen de mi? Oysa benim tarafımda olduğunu sanıyordum.”

“Bak, Skoll da ejderhalara güveniyor. Seni tehlikeye atacağını düşünseydi benimle gelmeni istemezdi.”

Kendi içgüdülerim yerine bir *fenrire* güvendiğime inanamıyordum.

“Bu bir çeşit tuzak olabilir,” dedim.

“Tuzak olsaydı, çoktan düşmüş olurdun. Ejderhalar hızlı uçar.”

Kaşlarımı çattım ama itiraz etmeye çalışmadım.

“Yani gelecek misin?” diye sordu Rivelin.

Öne doğru işaret ettim. “Yaklaşacağım. Dikkatlice. Ama herhangi bir sorun belirtisi görürsem giderim.”

Söz verdiği gibi köprüyü geçtikten kısa bir süre sonra mağaranın girişine ulaştık. Ejderhaların keskin kokusu, fırtınalı bir günde-

ki vahşi dalgalar gibi gölgeli derinliklerden bana doğru yayılıyordu. Bu güçlü koku karşısında çenemi sıktım, kemiklerime kadar işlediğini ve beni nasıl çağırdığını görmezden gelmeye çalışıyordum. Daha fazla yaklaşmak istemiyordum ama yine de Rivelin'i takip ederek içeri girdim, bir yandan da kaçma içgüdüleriyle savaşıyordum. Mağaranın derinliklerinden bir yerden su damlıyor ve duvarlara gürleyen bir sıcaklık yüzüme çarpıyordu. Mağaranın uzak tarafında, kayalık bir çıkıntının barınak görevi gördüğü yerde kıvrılmış dört silüet görünce durdum. Atlardan biraz daha irilerdi. Sırtüstü yatarken yuvarlak pullu karınları yukarıya bakıyordu, her birinin kendine özgü rengi olan şık, parlak değerli taşları vardı. Nefes alırken havaya kıvılcımlar saçılıyor ve yağan kar gibi etraflarına geri savruluyordu.

“Çok... Küçükler,” diye fısıldadım sesim yankılanarak. “Ejderhalar için yani.”

“Daha gençler ve hâlâ vakitlerinin çoğunu uyuyarak geçiriyorlar,” dedi Rivelin yumuşak bir sesle. “Onları yumurtadan çıktuktan hemen sonra buldum. On dört yıl önce. Otuz yaşına gelene kadar tam olgunluğa erişmeyecekler.”

Elfler ve orklar gibi ejderhalar da yüzyıllarca yaşayabilirdi. Ya da İsveig hepsini öldürmeden önce yaşamışlardı. Onları öldürüyordu çünkü *tehlikeliydiler* ve muhteşem güçleri, onlarla bağ kuranların ruhları üzerindeki hâkimiyetlerini kaybetmelerine neden oluyordu. Büyü, etraflarındaki herkesle birlikte onları da yakıp kül ediyordu.

Arkamı döndüm. “Böyle bir şey yaptığımı biliyordum. Asil ve koruyucu bir adam gibi davranıyorsun ama ejderhaların var ve onları imparatorluktan saklıyorsun.”

“Çünkü İsveig onları öldürür,” dedi yüzünde alaycı bir ifadeyle. “Ve *sen* bana neyin ahlaki olup olmadığını söyleyecek son kişisin.”

İrkildim. “Bana yine parask mı diyeceksin?”

“Öyle davranırsan evet.”

“Ejderhalar tehlikelidir.”

Uyuyan yaratıklara doğru parmağını salladı. “Tehlikeli görünüyorlar mı?”

“Şey *henüz değil* ama—”

“Elinde olsa hemen gidip imparatoruna bundan bahsederdin, değil mi?”

Ağzımı açtım ama hemen kapattım.

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Hayatım boyunca görüp duyduğum her şey bana bunun yanlış olduğunu, durdurulması gerektiğini haykırıyordu. Ama tüm bunları Kalp Limanı’na geldiğimden beri gördüklerimle bağdaştırmak o kadar imkânsızdı ki. Ve Gregor hariç Wyndale’de tanıştığım insanlarla. Bu insanlar vahşi ve tehlikeli değillerdi. Bu ejderhalar huzur içinde uyuyan gençlerdi. Hiç kimse kontrol edilemez bir öfkeyle hiç kimseyi yakıp yıkmıyordu. *Henüz.*

İç çektim. Neden bu kadar zor olmak zorundaydı?

“Bilmiyorum. Belki,” dedim sonunda.

Rivelin’in boğazının arkasından alçak bir hırıltı yükseldi. Bir adım öne çıktı, ben de bir adım geri çekildim ama mağaranın pürüzsüz taş duvarına çarptım. Eğilip başımın yanındaki kayaya avucunu koydu, kısılmış gözleri öfkeyle dönüyordu.

“Sana ulaşmanın bir yolu olmadığını biliyordum.” Sıcak nefesi boynumu okşamıştı. “Ejderhaları kendi gözleriyle görürsen, o buz gibi kalbinde bir şeylerin çözüleceğini ummuştum. Ama hayır. Bunun için fazla inatçısın.”

Çenemi kaldırdım. “Neler yaşadığımı biliyormuşsun gibi davranma.”

“Gerçeklerini sahte bir gülümsemenin ardına sakladığını biliyorum. Ve yanıldığını kabul etmektense susmayı tercih edeceğini de biliyorum.”

“Eh, ben de senin çekilmez bir piç olduğunu biliyorum.”

“Ne yazık ki bu çekilmez piç buradan çıkış biletin. Ve şu anda, pek de cömert hissetmiyorum.”

Göğsünden ittim ama kıınıldamadı. “Çekil.”

“Masum bebek ejderhaları öldürebilmen için mi?”

“Defol git.”

Ona dik dik baktım. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve gözlerindeki altın rengi noktaların her birini görebiliyordum. Göğsü göğsüme sıkıca bastırılmışken gidebileceğim hiçbir yer yoktu. Çenemi sessiz bir meydan okumayla kaldırmaktan başka yapabileceğim bir şey de yoktu. Bana doğru yaklaştı, yumuşak göğüslerime değen kaslı göğsü sert ve boyun eğmezdi. Bunu fark etmiş olmaktan ve özellikle de dudaklarının benimkine bu kadar yakın olmasından ve aramızda yükselen buharın içimde kıvılcımlar yaratmasından nefret ediyordum.

Bir öfke kıvılcımıydı bu elbette. Başka bir şey değildi.

Gözleri dudaklarıma sabitlenince kalbim küt küt atmaya başladı. Tüm vücudu gerilmişti. Ben ise nefes almayı bırakmıştım. Yüzü biraz daha bana doğru yaklaştı. Burunlarımız birbirine değiyordu.

Aramızda bir buhar fırtınası koptu.

Rivelin kocaman bir adım atıp geri çekildi. “Bu bir hataydı.”

Birçok şeyden bahsediyor olabilirdi ama hangisini kastettiğini söylemesine gerek yoktu. Haklıydı. Bu adada geçirdiğim her saniye bir hataydı. Buradan kaçıp bir daha asla geri dönmemem gerekiyordu.

18

DAELLA

Rivelin'i mağarada bırakıp Wyndale'e kendim döndüm. Ama binaların arasından kıvrılan patıkaya geldiğimde durmadım. Fenerlerin sıcak parıltısına ve akşam rüzgârında savrulan hamur işlerinin tatlı kokusuna rağmen şirin köyün yanından geçip bu kâbusa ilk adım attığım sahile geri döndüm.

Peki... Gerçekten burası bir kâbus muydu?

İç çekerek botlarımı çıkarıp pantolonumu sıvadım. Onları dalgalardan birkaç adım ötedeki çantamın yanına bıraktım ve denize girdim. Su, ayak bileklerimdeki ve ayak parmaklarımdaki çiğ deriyi yalayıp geçiyor, bir davulun sabit ritmi gibi tenime çarpıp geri çekiliyordu. Başımı geriye atıp simsiyah gökyüzüne baktım. Çok fazla parlak yıldız vardı. Sanki bir ateş böceği tarlasına bakıyormuşum gibi hissediyordum.

Burası çok güzeldi, çok sakindi, çok dingindi. Fafnir de bir zamanlar muhteşem bir şehirdi ama gecenin karanlığında bile hareketli, canlı bir enerjisi vardı. Günlerimi bir kulede kapana kısılmış hâlde geçirene kadar kendime ayıracak pek vaktim ol-

mamıştı. Oturup dünyanın güzelliğini seyrederek onları takdir edecek vaktim olmamıştı.

Serin akşam rüzgârı yüzüme çarparken düşünmeye çalıştım. Şimdi ne yapacaktım? Yüzmeden adadan ayrılamazdım ve kesinlikle ana karaya geri dönebilecek kadar güçlü bir yüzücü değildim. Ayrıca Elding'e tekrar rastlayabilirdim. Yakınlarda bir yerde pusuda bekliyor olacaktı.

Bu adada başka köyler de vardı. Rivelin'in onlardan bahsettiğini duymuştum. Ama parası olmayan bir yarı orku kabul ederler miydi? Rivelin bana kalacak bir yer teklif ettiği için şanslıydım ama içten içe bunun şansla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum. Ejderhaları keşfetmemem için elinin altında olmamı istemişti.

Gitsem bile sonra ne olacaktı? Gemiler geldiğinde, gerçekten Isveig'in yanına geri dönüp ona bu yerden ve bu insanlardan bahsedebilir miydim? Rivelin'den? Buz parçası kalçamda acı verici bir şekilde zonkluyordu. Isveig bulduğum kimseyi öldürmeyeceğine yemin etmişti ve yeminini bozan biri değildi ama...

"Daella," diye seslendi tanıdık gelen bir ses arkamdan.

Gözlerimi kapattım. Beni takip edeceğini bilmeliydim. Bu adayı korumak için her şeyi yapardı, bu da beni asla yalnız bırakmayacağı anlamına geliyordu.

"Daella," diye tekrarladı yanıma geldiğinde.

Ateşe karşı benim kadar yatkınlığı olmasa da bir şekilde duyularımı istila eden sıcaklığını hissedebiliyordum. "Dinle, durumu çok da iyi idare edemedim. Nedense ejderhalara bakar bakmaz onlara âşık olursun sanmıştım. Ve öyle olmayınca... Kötü bir tepki verdim. Neden tekrar denemiyoruz?"

"Neyi Rivelin?" diye sordum yorgun bir şekilde.

"Burayı yok etme," dedi kalbime saplanan bir bıçak gibi acı dolu bir sesle. "Lütfen."

Lütfen. Bu kelime içimi burkmuştu.

“Isveig bu adayı bulursa ne olacağını biliyorsun,” diye devam etti konuşmaya.

“Gayet farkındayım.”

“Öyleyse yapma. Benim için değilse bile Lilia için. Odel için. Isveig *her şeyini* aldıktan sonra nihayet güvenli bir liman bulan zavallı Mabel için.” Duygu yüklü sesi yüreğimi parçalamıştı. “Elimizde kalan tek şey burası.”

Bakışlarımı yüzüne çevirdim. “Peki ya ejderhalar? Çatıdayken bana söylemediğin şey bu muydu? Isveig’in burayı öğrenmesini onlar yüzünden istemiyorsun.”

İç çekerek başını aşağı yukarı salladı. “Ejderhalar, bu adanın halkı gibi korunamaz. Büyüdükçe dünyayı keşfederek daha da uzağa uçmaya başlayacaklar. Benim onlar üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Hiçbirimizin yok. Isveig var olduklarını öğrenirse ortalıkta dolaşmalarını bekleyip hepsini öldürmenin bir yolunu bulacaktır.”

Başımı eğdim. “Draugrlar annemle babamı öldürdü.”

Uzun bir sessizlik oldu, duyulan tek ses dalgaların düzenli akışıydı.

Rivelin sonunda, “Nasıl oldu?” diye sordu.

Sorma zahmetine girmesine şaşırımtım. “Isveig işgal etmeden önce Fafnir henüz onun imparatorluğunun bir parçası değildi. Annemle babam pazara gitmişlerdi. Onlar oradayken...” Boğazımdaki yumruyu yuttum. “Draugr saldırısıydı. Ejderhalarla bağ kurmuş ve kendilerini ejderha güçleriyle donatan üç elf. Tüm pazarı yaktılar. Yüzlerce kişi öldü.”

“Bunu duymuştum. Olanlar korkunçtu. Çok...”

“Altı yaşındaydım. Kral daha sonra beni yanına aldı, kalesinde bir yer verdi. Ne kadar hayal etmeye çalışsam da Kral’ın yüzünü annemle babamınkinden çok daha iyi hatırlıyorum.”

“Seni, sandığından çok daha iyi anlıyorum.”

Kaşlarımı çattım ve dalgın gözlerine baktım. “Ne demek istiyorsun?”

“Ben de ailemi daha on beş yaşındayken kaybettim.”

“Sen ve Lilia...”

“Üç kardeşimiz daha vardı ve tabii ki anne babamız. Ayrıca kuzenlerimiz, teyzelerimiz ve amcalarımız. Büyükanne ve büyükbabalarımız da. Hepsi öldü. Sadece Lilia ve ben kurtulduk.”

“Üzgünüm. Isveig ve paralı askerlerinden daha önce bahsetmiştin. Ne oldu?”

Gözlerinin etrafındaki kaslar gerildi. “Isveig, Edda Krallığı’nın savaş planladığını duyduğunda şehrimize parasklarını gönderdi. Daha fazla toprak fethetmesini engellemek istedik. Ama daha biz bir şey yapamadan o bize saldırdı.”

Planlarını duymuştum. Dünya, Isveig’in benim krallığıma yaptıklarını öğrendiğinde Elf Direnişi başlamıştı. Ama elfler, Isveig misilleme olarak onların topraklarını da işgal ettiğinde, çabucak dağılmıştı.

Rivelin bir iç çekti. “Ve üç yıl sonra intikam almaya çalıştım. Sınırı gizlice geçtim ve bulabildiğim her buz devini, olaya dâhil olmayanları bile öldürmeye başladım. Öfkemin beni ele geçirmesine izin verdim ta ki bir zamanlar olduğum kişi sadece bir kabuğa dönüşene kadar.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Bunları tek başına mı yaptın?”

“Çok uzun zamandır tek başımayım. Lilia bilseydi beni durdurmaya çalışırdı. Gerçi onu dinlemezdim. Eğer yanlış zamanda yanlış köye yani Draugr’un bilincini yitirmiş bir insanın içine saklandığı yere gitmeseydim ölene dek devam ederdim. Kendini ve her yeri yaktı. Canımı zor kurtardım.”

Başımı iki yana salladım. “Söylediklerin doğruysa, bu ejderhalara karşı nasıl bu kadar kayıtsızsın? Neler yapabileceklerini bizzat gördün, tıpkı benim gibi.”

“Çünkü ejderhalar zararsız, Daella,” dedi aniden yanağıma dokunmak için uzanarak. Buhar aramızda dans ederken güçlü elinin tenimde bıraktığı hissiyatla ürperdim. “Sadece barış içinde yaşamak istiyorlar ve kimsenin güçlerini kullanmasını istemiyorlar. Zaten kimse gerçekten kullanamaz. Henüz çok sıcaklar. Onlara çok yaklaşan yanar.”

“Bunu daha önce yapanlar oldu,” diye karşı çıktım. “Onlarla bağ kurdular.”

“Fildur kumunu kullanarak. Adalar’da hiç kimsede bu kumdan yok.”

“Emin misin? Kum olmadan onlarla bağ kurmayı denedin mi?”

Elini indirdi. “Denedim ama sadece onları buraya ilk getirdiğimde. Sanırım beni... Seçtiler. Isılarına karşı bana bir tür koruma verdiler. Onları yanmadan taşıyabiliyordum ama şimdi onlara dokunamıyorum. Çok büyüdüler. Mağaralarına girebiliyorum ama mesafemi korumalıyım.”

Ejderhalar ve Draugrlar hakkında bildiğim her şeyi düşündüm ve bunlar çok da iyi şeyler değildi. Bildiklerimin çoğunu İmparator’dan duymuştum. Onlarca yıl önce orklar, ejderhalarla uyum içinde ancak mesafelerini koruyarak medeniyetten uzak, kırsal dağlarda yaşamayı seçmişlerdi. Ateşlerini asla halkımıza, topraklarımıza saçmadılar. Ta ki bir gün elfler ve insanlar onlarla bağ kurmaya başlayana kadar. İsveig bana bunu anlatmıştı.

“Hiç ejderhayla bağ kuran birini gördün mü?” diye sordum Rivelin’e. Hâlâ alnındaki minik su damlacıklarını görebileceğim kadar yakınımdaydı ve bu beni rahatsız ediyordu. Bunun ter

olmadığını fark etmiştim. Bana çok yakın durduğu için çıkan buhardı. Kalbim neredeyse acıyla çarpıyordu.

“Hayır,” diye mırıldandı.

“O zaman buradan birinin bunu yapmayacağından nasıl emin olabiliriz?”

Kaşını kaldırdı. “Biz mi? Demek bizim tarafımızda olmaya karar verdin?”

“Ben... Bilmiyorum.” Arkamı döndüm. Tatlı gece meltemi dalgalarla birlikte eserek boynumu ve yanaklarımı serinletti. Aniden, çok fazla sıcakladığımı hissettim.

Rivelin hayal kırıklığıyla bir iç çekti. “Sana anlattığım her şeyden sonra imparatoruna *hâlâ* bizden bahsetmeyi nasıl isteyebilirsin? Senin çok farklı olduğunu sanmıştım, Daella.”

Uzaklaştı. Ayak sesleri kaybolurken beni sahilde harap kalbimle baş başa bırakmıştı.

“Bekle,” diye seslendim ellerimi yumruk yaparak.

Ağaçların kenarında durdu.

“İmparator’a anlatmak istemiyorum ama geri döndüğümde bunu ondan nasıl saklayacağımı da bilmiyorum. Ve geri dönüyorum çünkü gitmek zorundayım yoksa ölürüm,” dedim kendi kendime. “Bu bilgiyi ağzımdan almanın bir yolunu bulacaktır, Rivelin. Güçlüyüm ama o beni nasıl yıkacağını iyi bilir. Ve dayanmayı başarsam bile bu kadar uzun süre nereye kaybolduğumu ve neden ona fazla bir şey anlatmak istemediğimi merak edecektir. Buraya başkalarını gönderir.” Derin bir nefes alıp devam ettim. “İlerlemenin tek bir yolu var. O lanet olası Oyunlar’ı kazanmalısın ve adadan burayı korumasını istemeden önce gitmeme izin vermelisin. O zaman ne yaparsa yapsın veya bana ne söyletirse söyletsin size asla ulaşamaz.”

Rivelin sahile geri dönerken tişörtü rüzgârda dalgalanıyordu. “Oraya geri dönmek zorunda değilsin.”

“Hayır, değilim,” dedim. “Ama bu parçayı nasıl çıkaracağını bilmiyorsan, o zaman hayatımın geri kalanında ona bağlı kalacağım demektir.”

“Hiç denedin mi?”

“Çıkartmayı mı? Hem de çok kez ama imkânsız.”

Ağzını açtı fakat başının üzerinden gelen gök gürültüsünün çatırtısı onu böldü. Aniden dalgalardan sert bir rüzgâr esti, önceki esintiden daha şiddetliydi. Başımı geriye attığımda şimşeklerin çaktığı karanlık, öfkeli bulutları gördüm. Rivelin’e ve konuşmamıza o kadar odaklanmıştım ki yaklaşan fırtınayı fark etmemiştim.

“Hayır,” diye mırıldandım, midem bulanıyordu. “Kader aşkına, daha fazla su olmasın. Geçen seferden beri henüz iyileşmedim bile. Hemen çadırı kurmam gerek.”

“Hadi. İzin ver de seni taşıyayım.” Elini uzattı. Gözleri sözlerinden çok daha fazla anlam taşıyordu. Bu bir zeytin dalıydı. “Elfler hızlı koşar. Yağmur başlamadan seni Wyndale’e geri götürebilirim.”

“Ciddi olamazsın, Rivelin. Beni taşımana izin veremem. Fırtına geçene kadar çadırda beklerim. Bunu daha önce onlarca kez yaptım.”

“Sana yardım etmek istiyorum.” Bakışlarının yoğunluğundan, sadece bu fırtınadan değil, daha fazlasından bahsediyormuş gibi hissediyordum.

Ama ne yapabilirdi ki? *Kim* ne yapabilirdi?

“Zamanında geri dönemeyiz. Bu imkânsız,” dedim sadece.

İtiraz etmeme fırsat tanımadan beni kollarına aldı. Gözleri parlıyordu. “Bütün o gülümseyen iyimserlik nereye gitti, ha?” dedi.

“Sahte olduğunu çok açık bir şekilde söylemiştin.”

“Belki de öyle olmak zorunda değildir.”

Ben uygun bir cevap bulamadan Rivelin ormana doğru fırladı. Ağaçların arasından zarif bir hızla koşarken tüm elf yeteneklerini sergiliyordu. Yemyeşil yapraklar ve kırsal kahverengi bitki örtüsü şu an sadece bir bulanıklıktan ibaretti ve koyu saçlarımın dağınık tutamları yüzümün etrafında uçuşuyordu. Boynuna tutunurken kararlı çenesine bir bakış attım. Önündeki yola odaklanan gözlerini kısmıştı. Onda şimdiye kadar görmeme izin vermediği istikrarlı bir güç ve kudret vardı. İnatçı biri olan demirci Rivelin, hesaba katılması gereken bir güçtü.

Bunun tamamen çirkin bir özellik olmadığını itiraf etmeliydim.

Köye ve evinin merdivenlerine hiç vakit kaybetmeden ulaştık. Bulutlar gürleyip yağmur yağarken Rivelin kapıyı açıp beni içeri soktu. Evinin sıcaklığı her yerimi sarmıştı ve çatıya vuran yağmur damlalarının sesi duyuluyordu. Üzerimde tek bir su lekesi bile yoktu.

“Gördün mü?” Rivelin kapıyı tekmeleyerek kapattı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. O kadar hızlı koşmuş olmasına rağmen nefes nefese değildi. Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. “Sana söylemiştim.”

“Bunu hep söyleyeceksin, değil mi?”

Rüzgâr köy sokaklarında estikçe kapı gıcırdıyordu. Rivelin bir adım daha yaklaştı, karanlık evin içindeki gölgeler çenesinin etrafında kıvrılıyordu. Kalbim hızla çarparken bir an için ona ne sorduğumu unuttum.

“Şey artık dayanılmaz bir piç olarak ünümü korumam gerek, değil mi?” diye mırıldandı.

Ağzımdan bir kahkaha kaçtı ve gülümsedim.

Vücudu doğaüstü bir şekilde hareketsizleşmişti. “Ah. Demek böyle görünüyormuş.”

“Ne böyle görünüyormuş?” diye sordum.

Gülümsedi. “Hiçbir şey. Artık yatsak iyi olur. Yarın, bir sonrakı yarışa hazırlanacağımız uzun bir gün olacak.”

Konuşmadaki ani değişiklik üzerine yüzüm kızararak ayağa kalktım ve o an botları sahilde bıraktığımı fark ettim. Bir haftada kaybettiğim ikinci çiftti ve benim bile değillerdi. “Peki. İyi geceler o zaman.”

“İyi geceler.”

Oturma odasına, yastığı ve battaniyesinin onu beklediği kanepeye doğru yürüyüşünü izledim. Bir an ona yatağı teklif etsem mi diye düşünerek tereddüt ettim. Ama kelimeler aklıma gelene kadar o çoktan soyunmaya başlamıştı bile. Tunüğünü çıkarınca pencereden içeri sızan ayın soluk ışığı, sert ve pürüzlü göğsünü aydınlatıyordu.

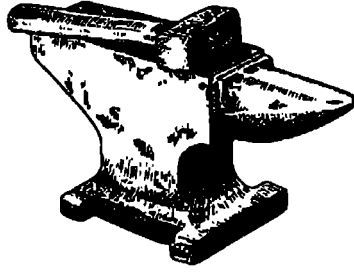
Kalbim güm güm atmaya başlamıştı.

Başımı iki yana sallayıp koridorun sonundaki yatak odasına koştum. Ona aptal gibi bakakaldığımı fark etmemiş olmasını umdum. Ama... Vücudu etkileyiciydi. Kim olsa bunu fark ederdi.

Çok telaşlı bir şekilde kapıyı kapattım, kıyafetlerimi çıkardım ve yatağa girdim. Uykuya dalmak üzereyken Rivelin’in az önce gülümsememden bahsettiğini fark ettim.

19

RIVELIN

Bütün gece dönüp durmuştum. Daella'nın bana geçmişi ve geleceği hakkında anlattıklarını düşünmeden edemiyordum. O piç onu kendisine bağlamıştı ve Daella'nın hiçbir kaçış yolu yoktu. Bu birçok şeyi açıklıyordu. Onu bu karmaşadan kurtarmanın bir yolu olmalıydı ama kalçasındaki o lanet olası parçayı bir şekilde çıkarmak dışında nasıl bir yol olabileceğini bilmiyordum.

Kesin olarak bildiğim tek bir şey vardı. O hayata geri dönmeydi.

Skoll, gece aralık bıraktığım arka kapıdan sessizce içeri girdi ve elimi yaladı. Bir iç çekip kanepede doğruldum ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Neredeyse hiç uyumamıştım ve elfler olarak fazla dinlenmeye ihtiyacımız olmasa da kafamın içi yünle doldurulmuş gibi hissediyordum.

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime. Son birkaç gündür yarı orka karşı yumuşamıştım ve bu pek hoşuma gitmiyordu. Çünkü her seferinde mutlaka canımı sıkacak bir şey yapıyordu.

"Günaydın," dedi Daella tereddütle.

Başımı kaldırıncı kapıda durduğunu ve hâlâ geceliğiyle olduğunu gördüm. Hemen bakışlarımı kaçırdım. İnce kumaş hayal gücüne pek yer bırakmıyordu ve kıvrımları daha önce hiç görmediğim kadar çekiciydi. Yine de bacaklarının şekli ve diğer her şeyi dikkatimden kaçmamıştı.

Boğazımı temizledim. “Günaydın. Acıktın mı?”

“Açlıktan ölüyorum. Bize bir şeyler hazırlayayım mı?”

Kaşımı kaldırdım.

“Yemek yapmayı bildiğimi biliyorsun.”

Teklifi çok tatlıydı ve onun böyle bir teklifte bulunması hiç beklenmedikti. “Hayır, hayır. Sen giyin. Kahvaltımızı Hayalperest Ejderha Hanı’nda yaparız. Fildur Yarışı’nın ayrıntılarını orada öğrenebiliriz. Dün biz dağdayken duyurmuşlardır.”

“Ah, şu han. Hatırlatayım, buraya geldiğim ilk gece oradan kovulmuştum.”

Kendimi ona bakarken buldum, tüm iyi niyetime rağmen bu gecelik, onun upuzun bacaklarının her santimini ortaya çıkarıyordu.

Yanakları kızardı. “Doğru ya senin paran var, o hâlde sorun yok. Sanırım şimdi gidip giyinmeliyim. Banyo yapacak mısın yoksa sonra mı yaparsın? Skoll ne olacak? Aç mı? O da bizimle gelmeli, yoksa içeriye fenrir almıyorlar mı?”

Sözleri ağzından telaşla çıkıyordu ve beklenmedik bir tatmin duygusu içimi kapladı. Dikkatimi çektiğini fark etmiş ve telaşlanmıştı. Bakışları aşağılara kayd ve sonra tekrar yukarı çıktı. İşte o zaman ben de yarı giyinik olduğumu hatırladım. O da beni inceliyordu. Sırıttım.

“Gidip giyineyim.” Ve gitti.

Skoll dizlerinin üzerine çöktü ve bana baktı. Sarı gözlerinde yargılayıcı bir ifade vardı. Yoksa cesaretlendirici miydi?

Kahretsin, odaklanmam gerekiyordu. Bu, Daella'nın vücudunu ilk görüşüm değildi ama yaralandığında bakışlarımı kaçırmaya dikkat etmiştim. Ve o gece ona bakarken o lanet olasıca parçaya o kadar odaklanmışım ki...

Önemli değildi. Bugünkü görev, bu tür şeylerle dikkatimi dağıtamayacağım kadar büyüktü. Gregor'un sabotajına rağmen ilk yarışta iyi iş çıkarmıştık ama bir sonrakini kazanmamız gerekiyordu. Isveig'in dev pençelerini buraya saptırmasını engellemenin tek yolu buydu.

Hayalperest Ejderha Hanı'nda sabahlar, gürültülü akşam eğlencelerinden daha sakin geçerdi. Yılın büyük bir bölümünde küçük bir köy olan Wyndale'de çok fazla şarküteri, restoran ve meyhane yoktu. Dolayısıyla yemeğini, ev dışında bir yerde yemek isteyen biri için Hayalperest Ejderha Hanı doğru adrestti.

Kapıyı ittiğimde üzerindeki minik çan çaldı, Daella tam arkamdaydı. Masalarda oturan yaklaşık bir düzine müşteri vardı ve her biri sessizce dolu dolu kahvaltılarının tadını çıkarıyordu. Kahvaltı, bir gölge iblisi olan Elma'nın spesiyali olan *khlea* denilen kurutulmuş bir et ve sahanda yumurtanın yanı sıra zeytin, yumuşak peynir ve ekmekten oluşuyordu. Kalp Limanı'nda bunu servis eden tek yer burasıydı. Elma birkaç yıl önce Yaz Ortası Oyunları'nı kazanmıştı ve buralarda hiç doğal yollarla zeytin yetişmediği için Elma, adadan sürekli malzeme tedariki istemişti. Yiyecek her zaman hazırды, hatta ekmemiz gerekse bile.

Daella ve ben arka duvardaki bir masaya karşılıklı oturduk. Elma solmuş kahverengi önlüğüne ellerini silerek hemen yanı-

mıza geldi. Bana gülümsedi ama Daella'yı bilerek görmezden geldi. Tenindeki gölgeler nabız gibi atıyordu.

“Günaydın Rivelin. Seni burada nadiren görüyorum. Ne istersin?”

“Elma, bu Oyunlar'daki asistanım Daella.”

Elma kırmızıya boyanmış dudaklarını büzdü ve Daella'ya baktı. “Evet. Fafnirli parask.”

“Kari'nin hayatını kurtaran kişi,” dedim ve Kari'nin sessizce tek başına yemeğini yediği köşeye doğru başımı salladım. Kızıl saçlı elf ara sıra bize doğru hızlıca bir bakış atıyordu.

“Ah, evet. Bu doğru.” Elma'nın yüzü biraz yumuşamıştı. “Sanırım seninle tanıştığımıza memnun oldum, Daella ama umarım imparatoruna bizden bahsetmeyi düşünmüyorsundur. Yoksa seni yine kovmak zorunda kalırım. Bu sefer paran ve en sevdiğim müşterilerden biri yanında olsa bile.”

Daella gülünce çok şaşırdım. “Çok açık sözlüsün.”

Elma sırtıttı. “Böyle bir yeri işletmek için öyle olmalıyım. Akşamları gürültücü cücelerin neler yapmaya çalıştığını bir bilsen. Bazen oldukça cilveli olabiliyorlar, ne demek istediğimi anlarsın.”

“İçimden bir ses onları kolayca yerlerine oturttuğunu söylüyor.”

“Aynen öyle yapıyorum. Sana ne getireyim? Geleneksel bir Ork kahvaltısı yapmayı bildiğimi söyleyemem ama insanların sevdiği yumurta ve pastırmadan yapabilirim. Ya da kendi geleneksel kahvaltımı. Demonika Kahvaltısı.”

“Ben Demonika Kahvaltısı alayım, teşekkürler.”

“Ben de aynısından istiyorum,” dedim.

Elma telaşla uzaklaştıktan sonra sesimi alçalttım. “Bu nereden çıktı?”

“Ne nereden çıktı?”

“Elma'yı büyüledin.”

“Pekâlâ.” Sırıttı, kollarını kavuşturdu ve sandalyesine yaslandı. “Bazen oldukça çekici olabiliyorum. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmediğin için üzgünüm.”

“Seni büyüleyebileceğime bahse girerim.”

Daella’nın gözleri hafifçe açıldı. “Komik. Ben de çoktan denediğini sanıyordum. Ve feci şekilde başarısız oldun.”

Gülmemek elde değildi. Daella gülümsedi, bu seferki gözlerinin etrafım kırıştıran gerçek bir gülümsemeydi ve yüzüne bir parlaklık gelmişti. Bunun farkında olduğunu bile sanmıyordum. Ve çok iyi biliyordum ki Fafnir’e dönerse bir daha asla böyle gülümseyemeyecekti.

Bir anda moralim bozulmuştu ama neden buraya geldiğimizi hatırladım. Elma’ya geri dönmesini işaret ettim. Siparişimizi ne zaman getireceğini sormayı unutmuştum.

“Başka bir şey daha mı istiyorsun Riv?” diye sordu geçen seferkinden daha tatlı bir şekilde.

“Dün Daella’ya dağları gösteriyordum ve Fildur Yarışı’nın ayrıntılarını duymak için Wyndale’e vaktinde dönemedik. Bize anlatabilir misin?”

“Ah, doğru.” Başını aşağı yukarı salladı. “Orada olmadığını duydum. Gregor vazgeçtiğini düşünerek heyecanlandı.”

“Kesinlikle hayır,” dedi Daella sandalyesinde doğrularak.

Elma onaylar gibi başını salladı. “Aferin kızıma.” Bana döndü. “Şey, çoğu gibi pek bir şey yok. Sadece ateş kullanarak bir şeyler yapman gerekiyor ve bir haftadan biraz fazla bir süre sonra törende sunacaksın. Sanırım bu işi gayet iyi halledersin.”

“Mükemmel,” dedim. “Teşekkürler Elma.”

“O piçi yenin, duydunuz mu? İkiniz de.”

Elma tekrar telaşla uzaklaştı ve mutfağa açılan ahşap kapılardan geçerek gözden kayboldu. Daella tişörtünün alt kısmıyla

oynuyordu ve ona gösterip anlatmama rağmen ejderha meselesi hakkında hâlâ huzursuz olduğunu anlayabiliyordum. Gerçi onu anlıyordum. Tüm hayatını bir şeyden korkarak geçirdiğinde o korkuyu yenmek zordu.

“Endişelenme. Bahsettiği şey normal ateş, ejderha ateşi veya gerçek Fildur alevi değil.”

“Biliyor musun, hiç Fildur alevi görmedim,” dedi sessizce. “Ork olduğum için nasıl olduklarını hep merak etmişimdir.”

“Hiç görmedin mi?”

“Isveig ateşten nefret eder. Fafnir’i ele geçirdikten sonra normal alevleri bile yasakladı. Paralı askerleri veya savaşçılarıyla görevlere gittiğimde kamp yaparken asla ateş kullanmazdık. Bazen çok üşürlerdi, hepsi buz devi değildi, bilirsin. Yine de ateş yasaktı. Sanki *hepsi* lanetliymiş de bir şekilde ejderhalardan gelmiş gibi fısıldaşırlardı.” Bana baktı. “Ama sen bunun doğru olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?”

“Bütün ateşin ejderhalardan geldiğinin mi?”

Başıyla onayladı.

“Hımm.” Soruyu düşündüm. “Sanırım en azından büyülü olanlar konusunda haklılarmış.”

Elma hemen iki tabak ve iki fincan çayla masaya koştu. Yemekleri önümüze koyup Daella’ya zeytin, ekmek ve peynirin mükemmel bileşimini anlattı. Rahat bir sessizlik içinde yemeğimizi yedik, ara sıra hanın pencerelerinden içeri süzülen pembe ve turuncu ışığın oluşturduğu parlak gün doğumu hakkında konuştuk.

Sonunda Kari yanımıza yaklaştı. İyileştiği için yüzünde kavga ettiğine dair hiçbir iz yoktu. Bilmesem, birkaç gün önce durumunun kötü olduğunu asla tahmin edemezdim. Yanımıza gelip masaya küçük bir deri kese bıraktı ve Daella’ya çekingen bir şekilde gülümsedi.

“Beni sudan çıkardığın için teşekkür etmek istedim,” dedi kızıl saçlarını sivri kulağının arkasına iterek.

“Bana teşekkür etmene gerek yok,” dedi Daella. “Nasılsın? İyileşmiş gibisin.”

Kari gülümsedi. “Senin sayende. Sana borçluyum.”

“Ben—” demeye çalıştı Daella ama Kari sözünü kesti.

“Sana borçlandım ve bu kese şimdilik aklıma gelenin en iyisi.”

“Bana gerçekten hiçbir şey vermene gerek yok,” dedi Daella gözleri çok iyi anladığım bir karanlıkla çalkalanırken. Bunu hak etmediğini düşünüyordu.

“Biliyorum. Ama yine de vermek istiyorum. Oyunlar’ı kazanmak için kullan, olur mu? Birinin Gregor’u yenmesi gerek.”

Sonra Daella’nın omzuna hafifçe vurdu ve masasına geri döndü.

Daella başını iki yana salladı ve keseyi masadan alıp ellerinde tarttı. “Bu Vindur kumu gibi kokuyor.”

“Öyle,” dedim. “Kari buraya geldiğinde yanında bir miktar getirmişti. Eskiden kâtipti, bu da dünyadaki tüm farklı Galdur kumlarına erişebildiği anlamına geliyordu. Vindur ve Jordur’u da yanında getirmişti ama artık pek fazla kalmamış. Olağanüstü bir hediye.”

Daella kahvaltısını bitirince sessizliğe gömüldü. Ara sıra keseye bakıp sanki geri vermeyi düşünüyormuş gibi başını iki yana sallıyordu. Neyse ki Kari handan çıkmıştı.

Yemeğimizi bitirdiğimizde masaya biraz bozuk para bıraktım ve çıkarken Elma’ya teşekkür ettim. Kısa bir yürüyüşten sonra eve döndük. Daella dükkânımın geniş kapılarını açmama yardım etti. Dükkânı açalı birkaç gün olmuştu ve tanıdık odun, demir ve ateş kokusu sokağa yayılıyordu. Çoğu hafta, istisnasız

her gün açtım ama Wyndale halkı bu yıl Yaz Ortası için işlerin farklı olduğunu biliyordu.

Yine de yetiştirmem gereken birkaç siparişim vardı.

Ben kapıdan içeri girerken Daella da peşimden geldi. Dükkânıma daha önce iki kez girmiş olmasına rağmen hayranlıkla tuğla ocağına bakıyordu. Gururlanmışım. Wyndale'e geldiğimde burayı düzene sokmak için aylarımı harcamışım. O zamanlar sadece on sekiz yaşındaydım ve bu, sahip olduğum ilk eşyamdı.

"Planın nedir?" diye sordu örsün düz yüzeyinde elini gezdirerek.

"Güzel ve göz alıcı bir şey yapmamız gerekiyor." Sanki burası onunmuş gibi dükkânda dolaşüyor, çekiçleri ve maşaları büyük bir ilgiyle tutuyordu. "Başkalarının başaramayacağı bir şey. Kazanmayı garantileyecek bir şey."

"Öyleyse bir kılıç."

Kollarımı kavuşturdum. "İlk önerinin bu olacağını tahmin etmişim."

"Yanılıyorsam söyle." Ocağa ulaştı ve etrafa bakmak için başını içeri soktu. Geri çekildiğinde bakışlarımı yakaladı ve kızardı. "Etkileyici bir ocak etkileyici kılıçlar yapabilir."

"Burada kimse kılıç yaptığımı bilmiyor," diye karşılık verdim. "Senden başka."

"Öğrenirlerse sana kızacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, sadece kimsenin parlak fikirler edinmesini istemiyorum. O kılıçlar birilerini öldürmek için değil."

"Ne için?"

"Ben sadece..." Omuz silktim. "Onları yapmayı seviyorum. Odaklanmamı sağlıyor ve hiç kullanılması bile faydalı bir şey yapıyormuşum gibi hissettiriyor. Ama şu an konudan sapıyoruz." Boğazımı temizledim. Normalde bu tür ayrıntıları Skoll

dışında kimseyle paylaşmazdım, özellikle de bana hâlâ çok yabancı olan biriyle.

Ancak Daella artık bana yabancı gibi gelmiyordu. Onun geçmişi hakkında bildiklerim, Wyndale’de yaşayan ve on dört yılımın büyük bir kısmını her gün yan yana geçirdiğim insanlarınkinden çok daha fazlaydı. Bunu fark etsem de bununla ne yapacağımı bilmiyordum.

Kendimi gerçekten de bu kadar kapatmalı mıydım?

Arka duvarın orada duran ahşap masaya gittim ve metal bir bilezik alıp havaya kaldırdım.

Daella kaşlarını çatı. “Bir bilezik mi? Güzel. Ama *etkileyici* diyemem. Gizli kılıç zulanı gördüm. Bundan çok daha iyisini yapabilirsin.”

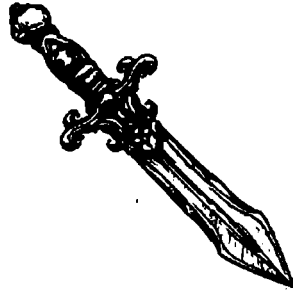
“Bu yarışma için değil.” Gülümsedim. “Sana demircilik öğreteceğim ve acemi birinin yapabileceği bir şeyle başlayacağız. Bununla.”

Gözleri hevesle bilezikten yüzüme kaydı. “Benden yardım almadan bir şeyler yapman gerekmez mi? Son denemede harika bir iş çıkaramamıştım.”

Kıkırdadım. “Zaten o yüzden bu bilezikle başlıyoruz.”

20

DAELLA

Rivelin ateşi harlayınca tuğla fırını alevler sardı. Kıvılcımlar havada ateş böcekleri gibi dans ediyor, duman bulutları bacadan yukarı doğru kıvrılıyordu. Turuncu renkli ısıнын dükkâna yayılışını büyülenmiş gibi izledim. Hayatımda bundan daha güzel bir şey görmemiştim. Dumanın ve çeliğin kokusu beni âdeta yere sermişti.

Rivelin'in bana bilezik yapmayı öğretmesi bütün günümü almıştı. Demircilik, tahmin ettiğimden çok daha karmaşıktı ama iyi ve sıkı çalışma gerektiren bir işti. Dakikalar saatlere dönerken tişörtüm ve saçlarım ter içinde kalmıştı, vücudumdaki her kas ağrıyordu.

Ama sonunda basit bir bilezik yaparak Rivelin'in onayını almıştım.

"Al bakalım." Bileziği ona uzattım. Her iki ucu düz, demirden yapılmış bilezik C şeklinde kıvrılıyordu. Orta kısmı dört kez bükerek sade takıya dekoratif bir dokunuş katmıştım.

Doğrusu pek bir şeye benzemiyordu ama çabamla gurur duyduğumu itiraf etmeliydim.

“Hayır.” Rivelin nazikçe elimi geri itince aramızdan bir buhar kümesi fişkırdı. “Bunun için çok çalıştın. Senin olsun. İstersen tak.”

Gülümsedim ve bileziği bileğime taktım. Ağır ve sıcaktı. Hissi hoşuma gitmişti. Tekrar yukarı baktığımda, ruhumu ocak kadar ısıtan bir yoğunlukla bana bakan Rivelin’i yakaladım. Büyüleyici bir gülümseme yakışıklı yüzünü aydınlatıyordu.

“Ah, şimdi ne demek istediğini anlıyorum,” dedim. “Gerçekten iyi bir taktik. Çoğu zaman işe yarayacağına bahse girerim.”

Başını yana eğdi. “Ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum.”

“Geçen gece dans ederken birinin sana çapkın dediğini duydum ve şaka yaptığını sandım. Ama şimdi anlıyorum. Potansiyel sevgililerini ocağına getirip onlara bilezik yapmayı öğretiyorsun. Bu basit bir iş, böylece çabaları için kendilerini iyi hissediyorlar ve sonra seni hatırlatacak güzel bir takıları oluyor. Çok zekice.”

“Daha önce başka bir kadına bilezik yapmayı öğretmedim, Daella. Başkalarının ocağımda dolanmasından hoşlanmam.”

Nefesim sığlaşmıştı. “Ne?”

“Ben çapkın değilim,” dedi gözlerini yüzümden ayırmadan, maşayı örse indirdi. “Bunu kimden duydun?”

“Geçen gün tanıştığım güzel kanatlı cinden?”

“Odel. Bunu sadece yakışıklı olduğumu düşündüğü için söylemiş.”

İstemsizce surat astım, sonra da ifademi örtbas etmeyi umarak hemen öksürdüm.

“Aslında bu cümleden almak istediğim tepki bu değildi,” dedi. Gerçi eğleniyor gibi konuşuyor ve gözleri midemde garip bir his uyandıran bir ışıltı yayıyordu.

“*O kadar da yakışıklı değilsin,*” diye itiraf ettim.

“Ne büyük övgü.”

“Sen bir elfsin ve bir demircisin. Bazı... Çekici özelliklerin olduğu kesin.”

“Öyle mi?” Yavaşça yaklaştığında bir adım geriye doğru sendeledim ama sırtım örsün kenarına çarpınca durdum. “Neymiş bu çekici özellikler?”

Gülümsedim. “Yanlış duydun. *Sıkıcı* dedim, *çekici* değil,” dedim.

Yaklaştı ve ellerini kalçalarımın iki yanına doğru örsün üzerine koydu. “İstedğin kadar geri adım atmaya çalış ama seni duydum. İlk gece ne demiştin? Ellerimi kendime saklamam gerektiğini mi?”

Yutkundum. “Evet, aynen öyle dedim.”

“Hımm.” Gözleriyle yüzümü süzdü ve dudaklarımda biraz oyalandı. Aniden dudaklarımın kuruduğunu hissettim ve dilimi üzerlerinde gezdirmemek için büyük bir güç sarf etmem gerekti.

An uzadıkça uzadı, oda ocakta çıtırdayan alevler dışında sessizdi. Beni öpecek miydi? Ne çılgın, ne saçma bir fikirdi. Yine de aramızdaki çekim o kadar fazlaydı ki bir buhar bulutu gibi yükseliyordu.

Sonra aniden örsü itip geri çekildi. Neredeyse öne doğru düşecektim ama rahatladığım için miydi yoksa hayal kırıklığından mı emin olamamıştım. Belki de hiçbirinden. Belki de ikisinden birden. Lanet olsun, beni öpmesini *istemiyordum*. Sadece... Bu tür düşüncelerden kurtulmak için başımı iki yana salladım.

“Bir sorun mu var?” diye sordu her zamankinden biraz daha alçak bir sesle.

“Hayır.” Ondan uzaklaşıp kendimi meşgul edecek bir şeyler aradım. Ocağın kenarında metal bir maşa vardı. Eve girmeden önce malzemeleri temizlememiz gerekiyordu. Maşaya uzandığımda Rivelin boğuk bir çığlık attı.

Kaşlarımı çatarak maşayı kaldırdım ve ona baktım. “Ne var?”

Gözleri kocaman açılmış bir şekilde bana bakıyordu. “Şöminenin yanında duruyor. Eldivensiz tutulamayacak kadar sıcaktır. İndir onu Daella.”

“Ah.” Maşayı bırakıp elime baktım. Avucum gayet iyiydi. “Bak, yanmadım. Maşalar sıcak ama dokunabileceğim kadar soğumuş olmalılar.”

Rivelin başını iki yana sallayıp maşayı dürtmeden önce yanıma geçti. “Hayır, hâlâ çok sıcak.” Yavaşça parmaklarımı kaldırdı ve cildimi inceledi. Ama aramızda yükselen buhar yüzünden ne kadar iyi görüp göremediğini bilmiyordum. Hava çatırdıyor gibiydi ya da belki de sadece midem kasılıyordu. Uzun bir süre elimi inceledikten sonra beni bıraktı. Elim ağır ağır yanıma düştü.

“İyisin,” diye mırıldandı. “Orklar ateşe bağışık mıdır?”

“Hayır,” dedim sessizce, kalbim küt küt atıyordu. O an, buhar aniden dağıldı. “Annem bir yangında öldü demiştin, hatırlıyor musun? Draugrların çıkarttığı bir yangında.”

“Doğru.” Yüzü yumuşadı. “Belki de sadece ısıya karşı bağıştır o zaman.”

“Belki de.”

Daha demin aramızda baş döndürücü bir gerginlik varken şu an kendimi garip hissediyordum. Hiçbir şeye dokunmamalıydım. Bu ikimize de buraya nereden ve ne için geldiğimi hatırlatıyordu. Ve beni bekleyen geleceği.

Sessizce eşyaları topladık. Sıcak maşayı eldiveniyle tutsun diye ona bıraktım. Gecenin geri kalanında pek konuşmamıştık, hatta akşam yemeği için mutfakta oturup Skoll’a elimizle artıkları yedirirken bile. Sabahleyin, yarışmaya katılacağımız eşya üzerinde çalışmaya başlayacaktık. Kılıç olmaz demişti ama aynı derecede muhteşem bir şey yapmalıydık. Zihnimde ateş ve gü-

neş tarafından aydınlatılan gözlerin görüntüleri ile yatağa girdim ve demir dövmekten bitkin düştüğüm için ölü gibi uyudum.

Şafak sökerken Rivelin'i yolun ortasında, dükkân kapılarının kırık menteşelerine bakarken buldum. Kapılar yarı açıktı ve içerdeki katliamı gözler önüne seriyordu. Bir zamanlar cilalı olan zeminin her bir santiminde tahta sandık ve fiçilerin parçalanmış kalıntıları vardı. Rivelin'in çekiçlerinin ve maşalarının durduğu raflar artık boştu. Süslü at nalları bile yoktu. Metal tabelası rüzgârda uğursuz bir şekilde gıcırđıyordu.

Birisi her yeri talan etmişti.

Rivelin parmaklarını gümüş saçlarına geçirdi ve dizlerinin üzerine çöktü. Yüzündeki ıstırap kalbimi koruyan duvarlardan bazılarını, özellikle de dün geceki o... Aramızda yaşananlardan sonra ördüğüm yeni duvarları parçalamıştı. Yavaşça yaklaşıp toprak yolda yanına diz çöktüm.

“Ne oldu?” diye sessizce sordum.

Çenesindeki bir kas seğırdi, sert bakışlarını ocağın üzerinden hiç ayırmıyordu. “Ne olmuşa benziyor?”

Sesindeki sertliğı duymazdan geldim. Ben de olsam ben de öfkelenirdim.

Ayağı kalkıp elimi uzattım. “Hadi. İçeri girip ne kurtarabileceğimize bakalım.”

Bana baktı, gözleri karanlık ve boştu. Bir an sonra elimi tuttu ve onu kırık kapılara doğru çekmeme izin verdi. İçerisi, dışarıdan görüldüğü kadar hasarlıydı. Aletlerinin çoğı kayıptı ve ortalığı temizlemek saatler, hatta günler alacaktı. Yine de bu

düşünceleri kendime sakladım. Onu olduğundan daha kötü hissettirmeye gerek yoktu.

Rivelin molozların arasından arkadaki dolaba doğru ilerledi. Mandalından ağır bir kilit sarktığını fark ettim. Dükkânı talan eden kişi onu kırmayı başaramamıştı. Yine de tahtada birkaç ezik vardı.

“Kilit olmasaydı kılıçları da alırdı,” dedi yorgun bir şekilde. “Sakin, ‘Ben söylemiştim,’ deme.”

Örsün üzerinde elimi gezdirdim. Kalın bir talaş tabakasıyla kaplıydı ama yeni gibi olması için iyice temizlenmesi yeterliydi. Aynı şey ocak için de geçerliydi. Hırsız, at nalları gibi sadece buradan kolayca çıkarabileceği küçük şeyleri almıştı. Diğerlerini ya paramparça etmiş ya da öylece bırakmıştı.

“Hiçbir şey duymamana şaşırdım,” dedim. “Uyuduğun kanepede hemen şu kapının diğer tarafında.”

“Lanet olası kanepede değildim.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “O zaman neredeydin?”

Aklıma istemsizce Rivelin’in, Odel’in evine gizlice girip geceyi onun yatağında geçirdiği geldi. Odel onu yakışıklı bulduğunu söylemişti. Ya bunca zamandır birliktelerse? Ya *paraska* göz kulak olabilsin diye evinde kalma teklifini kabul etmem için bunu saklamayı seçmişlerse? Ve şimdi benim hakkımda daha fazla şey bildiği için birbirlerini görme konusunda biraz daha rahatlamış olabilirlerdi.

Ocağına asla kadın getirmediğini söylemişti. Zaten bir sevgilisi olduğu için miydi?

Ve ben neden şu anda bunu düşünüyordum?

“Sahilde devriye geziyordum.”

“Devriye mi? Ne için?”

“İstenmeyen ziyaretçiler için.”

“Ah.” Rahatlayarak örse yaslandım. “Beni de sahilde karaya vurduğumda böyle mi buldun? Sürekli orada devriye mi gezersin?”

“Elding yaz ortası boyunca kıyının hemen açıklarında öfkeyle eser. Gemiler de bu fırtınaya yakalanır. Bazen hayatta kalmayı başaranlar olur ve bizim sahile gelirler. Böyle şeyler olduğunda sahilde bulunmak isterim.”

“Çoğu gemi Elding’den geçmemenin daha iyi olacağını bilir. Özellikle de içinde bulunduğum gemiye olanlardan sonra kimsenin bir süre bu riske girmek isteyeceğini sanmıyorum.”

Bana uzun ve sert bir bakış attı. “İmparator için değerlisin ve epeydir kayıpsın.”

“Ardımdan bir gemi göndereceğini düşünmüyorsun herhâlde.”

“Göndermez mi?”

“Beni Büyülü Adalar’a gönderirken denizde ölme ihtimalimin yüksek olduğunu biliyordu. Elding’in gemiyi parçalara ayırdığını çoktan duymuştur. Hayatta kaldığımı düşünmesi için hiçbir sebep yok. Neden başka bir gemiyi daha riske atsın ki?

“Peki ya o buz parçası?” diye sordu.

Parça cevap olarak öfkeyle zonklayınca kalçam ağrıdı.

“Ah, vaktinde dönmezsem bir yerlerde hâlâ hayattaysam diye kullanacaktır. Tehdidinden dönecek tiplerden değildir.”

“Hımm.” Etrafa bakındı. “Şey, bir konuda rahatlayabilirsin. Oyunlar’ı kazanamayacağım, artık değil. İhtiyacım olan aletler gitti.”

“Hiç de rahatlamadım. Wyndale’i korumanı istiyorum,” derken buldum kendimi. Kelimeler ağzımdan çıktığı anda kaşlarımı çattım ve sonra ciddi olduğumu fark ettim. Geçen hafta ile sonraki hafta arasında bir yerde, bu insanların ilk başta inandığım o derin, karanlık sırrı saklamadıklarını anlamıştım. Evet,

etrafta ejderhalar vardı ama şu anda zararsızlardı. Ve eğer İsveig burayı istila ederse, herkesin sağlamak için çok çalıştığı o huzuru yok edecekti.

Rivelin kazanırsa bunun benim için ne anlama geleceğini bilmiyordum ama onlar için ne anlama geleceğini biliyordum. Hayatta kalmak için başka bir yol bulmam gerekecekti.

“Gerçekten ciddi misin?” diye sordu.

“Ciddiyim.” Yıkılmış dükkâna baktım. “Ve bunu düzeltebiliriz. Hâlâ kazanabilirsin.”

Ellerini iki yana uzattı. “Dinliyorum.”

“Sabotajcı Gregor. Bunu onun yaptığı çok açık.”

“Elbette o yaptı. Kari’nin hayatını kurtarıp tüm köyü ona karşı kıskırtmanın intikamı. Muhtemelen kazanmanın tek yolunun bizi yarışmadan çıkarmak olduğunu düşünüyor.”

“Kesinlikle. Peki, sence aletlerinle ne yaptı? Onlardan kurtulacak kadar akıllı değil. Hatta kendi ateşten eşyasını yapmak için kullanabileceğini bile düşünüyordur.” Kayıp alet rafını işaret ettim. “Onları saklıyor olmalı. Eminim evindedir. Bence geri getirelim.”

Rivelin başını iki yana salladı. “Gün ortasında evine öylece dalamayız. Bunu bekliyor olacaktır.”

“Kesinlikle. O yüzden bu gece gideceğiz.”

Kahvaltıdan sonra kapıları menteşelerinden söküp atölye zeminindeki molozları topladık ve tahta parçalarını ön tarafa yığdık. Birkaç komşu yardım etmek için uğradı. Yolun aşağısında yaşayan cüce Milka, çok sevilen taze pişmiş ekmekleriyle yanımıza geldi. Mabel bize mantarlı börek getirdi ve sonunda Tilda ile de tanıştım.

Otuz yaşlarında, koyu kahverengi tenli ve parlak siyah saçlı bir insandı ve Rivelin'in dediği gibi benim boylarımdaydı. Sürekli kıyafet tedarik ettiği için ona teşekkür ettim ama beni elini sallayarak geçiştirerek kırık kasalardan bazılarını onarmak üzere götürdü. Haber yayıldığında Odel ve Haldor da katıldı. Bunu kimin yaptığını söylemeseler de yüzlerindeki ifadeden onların da aynı kişiden şüphelendiğini anlayabiliyordum.

Öğleden sonra Lilia, elinde güneşin tadını andıran bir sürahi dolusu limonlu tatlı bir karışımla yanımıza geldi. Yerleri süpürüşümü izlerken yüzündeki endişeyle kollarını kavuşturdu.

“Bunu Gregor yaptı, değil mi?” diye sordu.

Süpürmeyi bıraktım ve başımla onayladım. “Ama elimizde hiçbir kanıt yok.”

Lilia başını iki yana salladı ve yola yığıldığımız molozları ayıklayan köylülere baktı. “Yaz Ortası’nın geri kalanında Wyndale’den ayrılmalıyım. Her şey benim yüzümden başladı ve sırf Gregor’u reddettiğim için hâlâ öfkeli, bu yüzden Rivelin’in yarışmayı kaybetmesini istemiyorum.”

“Gitmek mi? Nereye gideceksin?”

“Milford’a geri dönerim, sonra da Nehir Ormanı’na. O köyler de çok güzel. Elding gittikten sonra da bir süreliğine Meşe Nehri’ne yelken açabilirim. Adalar’da en sevdiğim yerlerden biridir.”

“Ama Lilia... Wyndale’deki herkes hem sana hem de Gezgin Taverna’ya bayılıyor. Gördüğüm kadarıyla taverna, Yaz Ortası Oyunları’nın ayrılmaz bir parçası.”

“Varlığım Gregor’u rahatsız ediyor.”

“Gregor’u boş ver,” dedim kararlı bir şekilde. “Burayı yağmalayan ve Rivelin’in aletlerini çalan kişinin o olduğunu kanıtlayacağım. Bu, kanunu çiğnediği ve yarışmadan eleneceği anlamına gelir. Hiçbir yere gitmek zorunda değilsin.”

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. “Ciddi misin?”

“Kesinlikle.”

Başını aşağı yukarı salladı. “Pekâlâ. Eğer peşine düşeceksen ben de yardım etmek istiyorum.”

Göz ucuyla, örsü parlatan Rivelin’in bakışlarını yakaladım. Gülümsediğinde kalbim hafifçe titredi. Ben de kendimi ona gülümserken buldum.

Günün sonunda dükkânın yarısını boşaltmıştık. Yorgunluk üzerime bir sis gibi çökmüştü. Bitkinlikten vücudum hâlâ tam iyileşmemişti ve tek istediğim banyo yapıp doğruca yatağa girerek uzun, upuzun bir uyku çekmekti. Ama karanlığın kalan son güneş kırıntılarını da yutmasını beklerken Gregor'dan intikam alma düşüncesi, beni uyuyakalmaktan alıkoyacak kadar canlandırmıştı.

İki hafta öncesine kadar tanımadığım ama şimdi kendimi ekibimin bir parçası gibi hissettiğim gümüş saçlı iki elfin, Rivelin ve Lilia'nın arasında çatıda oturuyordum. Birlikte bu Gregor meselesini kesin olarak çözecektik.

“Bunu yapmana gerek olmadığını biliyorsun, Lil,” dedi Rivelin, üzeri elf desenleriyle kaplı bir kupadan kardeşinin meşhur içkisini yudumlarken. “Daella ve ben bu işi hallederiz.”

Daella ve ben. Bu sözleri duyunca kalbim biraz daha hızlı çarpmaya başlamıştı.

“İkiniz de çok yeteneklisiniz,” diye cevapladı elf net bir şekilde.

“Ancak görünmez değilsiniz. Evinde dolaşırken dikkatini dağıtacak birine ihtiyacınız var. O kişi de benim.”

“Bu hiç hoşuma gitmedi,” diye yanıtladı Rivelin.

“Merak etme. Hemen girip çıkacağız,” dedim uzatılan kupayı memnuniyetle alırken. İçki sert ama tatlıydı. “Onunla uzun süre konuşmak zorunda kalmayacak.”

“Onunla *hiç* konuşmasını istemiyorum. Yoksa kardeşimi ikna ettiğini düşünüp tekrar taciz etmeye başlayacak.”

“Doğru.” Kaşlarımı çattım ve Lilia'ya döndüm. “Bunu yapmak istediğinden emin misin?”

Eğildi ve kupasını benimkine vurdu. “Riske değer.”

Rivelin ve ben Gregor'un evinin arkasındaki karanlık sokakta gizleniyorduk. Gregor, köyün doğu tarafında, tek katlı ahşap evlerin düzenli küçük sıralar hâlinde yan yana dizildiği yerde yaşıyordu. Sarmaşıklar arka duvardan yukarı tırmanıyor ve bu geç saatte bile dumanını göğe doğru üfleyen bir bacanın etrafında dönüyordu.

Hâlâ uyanıktı ve görünüşe bakılırsa Fildur Yarışı'na hazırlanmaya başlamıştı.

Rivelin'le sessizce bakışırken gözlerindeki kıvılcımdan düşüncelerini okuduğuma yemin edebilirdim.

Hadi şu piçi yakalayalım.

Şingirtıları ve çekiç seslerinin ardından uzaktan kapının çalındığını duyduk. Bu, Gregor'un işini bölen Lilia'ydı. Onu evinden yeterince uzağa çekerse biz de etrafa iyice bakabilirdik.

İkisinin boğuk sesleri duvarlardan sızıyordu. Bir süre sonra sesler azalmaya başlamıştı çünkü Lilia onu pazar meydanındaki meyhanesine götürüyordu. Meyhanede en az yarım düzine eğlence düşkününü, hâlâ masaların etrafında oturmuş, hikâyeler anlatıyor ve biralarını içiyor olmalıydı. Eğer keyifleri yerindeyse onlardan pek yardım göremeyebilirdi ama en azından karanlıkta Gregor'la yalnız olmak zorunda kalmayacaktı.

"Hadi." Rivelin parmaklarını pencere çerçevesinin altına sıkıştırıp camı açtı. Gıcirtısı bir çığlık gibi yankılandı ama o yavaşlamadı. Bacaklarını çıkıntının üzerinden atıp evin içine girdi. Beklerken kalbim güm güm atıyordu. Bir an sonra pencerede tekrar belirdi ve bana da girmemi işaret etti.

İçeri girince etrafa bakındım. Gregor'un evi her nasılsa hem dağınık hem de boştu. Tek odalı evinde köşeye sıkıştırılmış tek bir karyola, küçük bir masa, sandalyeler ve çıtırdayan ateşin yanında bir leğen dışında bir şey yoktu. Turuncu ışık, ocağın yanındaki tanıdık aletler yığını aydınlatıyordu. Giysiler, haritalar ve boş şişeler neredeyse alanın her santimini kaplıyordu.

"Görünüşe göre cevabımızı aldık," dedim.

"Çok tuhaf," dedi Rivelin kaşlarını çatarak. "Bunun çok daha tatmin edici olacağını sanmıştım. Çaldığım aletleri evinin dört bir yanına saçacak kadar aptal olduğu için mi Oyunlar'dan elenecek? Onu yenme zamanı geldiğinde gerçek bir kavgayla karşı karşıya kalacağımı düşünmüştüm hep. Tercihen silahlı olarak."

"Nasıl hissettiğini anlıyorum. Fafnir'deyken İsveig'in kız kardeşi Thuri'ye de destek artıyordu. O iyi biridir ve gemi kazasından sağ kurtulursa Grundstoffs İmparatorluğu'nu ayağa kaldırır. İmparatorun desteği azalıyor. Ve bu iyi bir şey. Ben... İsveig'i kalbine bir kılıç saplanmış olarak görmeyi çok isterim."

"Acımasızsın," dedi Rivelin ama sesi yargılar gibi değildi. Aletlere doğru ilerledi ve onları yerden toplamaya başladı.

"Sen de biraz acımasız değil misin?" diye sordum yanına giderken.

"Evet ama geçmişteki gibi düşüncesiz değilim. Şimdi öfkem Gregor'a ve burayı tehdit edebilecek kişilere odaklandı."

"Ve tüm o kılıçlar bunun için var." Çekicini yerden alıp ucunu omzuma dayadım. "Kalp Limanı'nın kurallarına uyuyorsun ama bir parçan kavgaya etmek için can atıyor. Ve bu yüzden, eğer iş oraya gelirse diye hazır olmak istedin."

"Sen de—"

Kapı menteşeleri gıcırdadı. Rivelin kolumu tutup beni yere çekti. Tüm bu karmaşa karşısında sendeledim, yana doğru dön-

düm ve Rivelin'in geniş, heykel gibi göğsüne yüzüstü düşerek kendimi zar zor kurtardım. Homurdandı ve altımda kıpırdandı. Kalbim gümbürderken başımı kaldırıp gözlerine baktım. Yüzüm onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı, dudaklarım neredeyse çenesinin altına sıyrılıyordu. Buhar etrafımızı bir bulut gibi sarmıştı.

Bir an için ne yaptığımızı ve neden burada olduğumuzu unutmuştum. Düşüşün etkisiyle aklım başımdan gitmişti, kıpırdamaya bile çalışmadım. Bir kez daha altımda kıpırdandı, vücudunun her bir noktası, göğsünden bacaklarına kadar *her yeri* vücuduma değiyordu. Çelik kadar sert olduğuna yemin edebilirdim.

Bir nefes verdim.

"Gregor nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Lilia hemen dışarıdaki sokaktan.

"Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum Lilia ama artık bana sunacaklarınla ilgilenmiyorum ve bana sunabileceğin şeyler..." Her kelimesi tiksinti doluydu. "O kadar küçük ki artık ne düşündüğümü bile bilmiyorum."

Rivelin'in boğazının arkasından alçak bir hırıltı yükselince parmaklarımı aceleyle dudaklarına bastırdım. O tek dokunuş beni baş döndürücü bir sıcaklıkla kavurmuştu. Bir elf olmasına rağmen dudakları çok yumuşak, çok... *Sıcaktı*. Vücudum bir yay gibi gerildi.

"Sadece... Bekle!" diye bağırdı Lilia.

Tek bir akıcı hareketle Rivelin ayağa kalktı ve beni de bir şekilde ayağa kaldırıp ocağın yanında duran son birkaç aleti aldı. Beş adım sonra pencerenin yanındaydık. Önce ben çıktım, Rivelin hemen arkamdaydı. Gregor'un ayak sesleri evin içinde yankılanırken yanıma indi.

İkimiz de kıpırdamadık. Ona baktım, o da bana bakıyordu, ay ışığı çenesindeki keskin hat boyunca yansıyordu.

“Hemen demirhaneye geri dönmeliyiz,” diye mırıldandı.

Yutkunarak başımı aşağı yukarı salladım. “Elbette.”

“Sabahleyin bu hırsızlığı Köy Konseyi’ndeki diğerlerine bildireceğim,” dedi henüz ara sokaktan ayrılmadan. “Yarışmadan elenmesi için yeterli olmalı.”

“Evet, olacak.”

Gözleri yüzümde gezindi. “Teşekkür ederim, Daella. Ben—”

Tam o anda Lilia köşeden koşarak döndü. Lilia bize hararetle el sallarken Rivelin’in söylemek üzere olduğu her neyse, o ara sokakın gölgelerine gömüldü. Demirhaneye dönüş yolunda Lilia ganimeti almış olmamıza rağmen Gregor’un dikkatini dağıtmadığı için bol bol özür diledi. Her birkaç adımda bir Rivelin’e gizlice bakış atıyordum. O da yerde yatarken benim hissettiklerimi hissetmiş miydi? Peki, ben ne hissetmiştim?

Belki de o ânın heyecanından başka bir şey değildi. Neredeyse yakalanıyorduk ve ikimizin de kalbi küt küt atıyordu. Elbette bu hislerde kaybolmak normaldi. Başka bir şey değildi.

Ve asla da olamazdı.

22

DAELLA

“Sana aletlerini ben çalmadım diyorum, Rivelin!” Gregor ellerini havaya kaldırdı ve yüzünde çok sert bir ifade olan annesinin de dâhil olduğu küçük kalabalığın önünde volta atmaya başladı. Başparmağını Rivelin’e doğru salladı. “Bunu yapan o. Yaz Ortası Oyunları’ndan elenmem için bana tuzak kuruyor. En büyük rakibi benim ve gitmediğim sürece bunu başaramayacağını biliyor.”

Odel, altın saçlı elfe kaşlarını çatarak bakarken kanatları seğirdi. “Rivelin asla kendi ocağını mahvetmez. Orayı çok sever.”

Hofsa bir iç çekti. “Korkarım Odel’e katılmam gerekiyor. Hepimiz Kari’ye yaptıklarına tanık olduk ve bunu yaparken yarışma kurallarına uymaya özen gösterdin ama bu sefer kurallarımızı açıkça çiğnedin. Artık Yaz Ortası Oyunları’nda yarışmacı değilsin ve ek bir cezaya ihtiyacın olup olmadığını düşünmemiz gerekecek. Biz burada başkasının malını *çalıp evini yerle bir etmeyiz*, evlat. Böyle bir davranış ancak Grundstoff İmparatorluğu’nda olur ama biz buna izin vermeyeceğiz.”

Şaşkınlığımı gizleyememiştim. Bunca zaman, Oyunlar'ı kazanma planlarına annesinin de dâhil olduğunu ve üç ayrı seferde de hile yaparak yarışmaya katıldığını varsaymışım. Peki annesi değilse, ona yardım eden kimdi? Kalabalığa baktım. Kim onu bu işe bulaştırmak isterdi ve neden?

Annesi kararlı adımlarla üzerinde hâlâ beş kavanozun durduğu sahneye doğru yürüdü. Gregor'un kavanozunu alıp içindeki çakıl taşlarını dökerken gözlerini oğlunun öfkeli yüzünden bir an olsun ayırmadı.

“Bunu ben yapmadım,” dedi Gregor dişlerini sıkarak. “Ve bir gün gerçeği öğrendiğinde aptal gibi görüneceksin. Kıymetli Rivelin'iniz söylendiği gibi bir aziz değil.”

Bana sert bir bakış attıktan sonra meydandan fırladı. Gregor diskalifiye edilmişti. Ama Rivelin haklıydı. ben de olması gerektiği kadar tatmin olmuş hissetmiyordum.

Rivelin ve ben sonraki hafta boyunca keyifli bir rutin oluşturmuştuk. Dükkânını temizlemeyi bitirdikten sonra Fildur Yarışı için eşyamızı yapmak üzere ocağı çalıştırır ve her sabah şafak vakti, işe başlamadan önce mutfak masasında, Skoll'la birlikte kahvaltı ederdik. Alevler etrafımızda gürlerken keyifli bir sohbetin tadını çıkarır, ardından öğle yemeği için ara verirdik ve ardından da meydanda sık sık Lilia, Odel ve Haldor'la buluşurduk. Ara sıra, Hayalperest Ejderha Hanı'nda Elma'yı ziyaret ederdik, o da tabağımıza hep fazladan zeytin koyardı. Öğleden sonraları daha çok demir döverdik. Bunlardan bazıları Rivelin'in köylüler için hazırladığı uzun sipariş listesini içeriyordu: at nal-

ları, şamdanlar ve yerel çiftçilerden biri için yeni bir saban. Her günün sonunda o kadar bitkin oluyordum ki akşam yemeğinden sonra çoğu zaman doğruca yatmaya gidiyordum.

Birkaç kez yatak yerine kanepede yatmayı teklif etsem de Rivelin kesin bir dille bunu reddetmişti.

Tüm gün demircilik yaptığım altıncı gecede, çatıya oturdum ve başımı arkaya yaslayıp yıldızlara baktım. Bu akşam hafif bir esinti ile gelen hafif bir serinlik vardı. Derin bir iç çektim. Sıkı çalışmak iyi hissettiriyordu. İsveig için birçok göreve çıkmıştım ama hiç böyle fiziksel bir iş yapmamıştım.

Gökyüzü yağmurun gelmekte olduğunu işaret eder gibi gürledi. Kollarımı göğsüme bastırdım ve kaşlarımı çatarak dışarıda birkaç dakika daha geçirebilmeyi diledim. Ama kısa süre sonra bir başka gürleme daha oldu. İç çekerek merdivene doğru yürüdüm. Daha içeriye geri dönmeden yukarıdan büyük yağmur damlaları inmeye başladı.

Su kollarıma ve yanaklarıma değdiğinde irkildim. Gölden kalma yaralar daha yeni iyileşmişti. Dişlerimi sıkarak merdivenden indim. Rivelin, hâlâ çalıştığı dükkânın arka kapısından fırladı ve beni içeri çekti, yüzü endişeyle doluydu.

Beni tepeden tırnağa süzdü, bakışları yanaklarımdan yağmur saldırısından dolayı kızardığı yerde oyalandı. “Çok mu kötü? Biraz tuz almam gerekir mi?”

Parmaklarımı yanağıma bastırdım ve irkildim. “Sadece birkaç dakika kaldım. Çok daha kötülerini yaşadım, biliyorsun.”

“Hımm.” Çalışma masasına doğru yürüdü ve küçük bir sandığı açtı. Bir an sonra elinde bir torba tuz, bir kâse ve biraz çamurla yanıma geri döndü. “Otur. Ben hallederim.”

Örsün üzerine oturdum ve bir kâseye biraz tuz dökmesini izledim. “O torba nereden çıktı? Ve çamur?”

“Dün sen banyodayken simyacıya uğradım. Tuz stoklayıp ne olur ne olmaz diye biraz da burada tutmam gerektiğini düşündüm. Anlaşılan haklıymışım.”

Parmaklarını karışıma batırıp merhemi yanağıma sürdüğünde kalbim eridi. Artık canım yanmıyordu bile ama bunu ona söylemeyecektim, özellikle de bu kadar nazikken.

“Evinde benim için özel bir tuz torbası mı bulunduruyorsun?”

Kâseyi yanıma koydu. “Asistanımın incinmesini istemem.”

Gülümsedim. “Dikkat et. Bu gidişle, huysuz ve çekilmez bir piç olduğun yönündeki ününe ters düşeceksin.”

“Öyleyse bu hâlimi kendine saklasan iyi olur,” diye mırıldandı alçak sesle. “Yanağın şimdi nasıl?”

“Daha iyi.”

“Başka tedavi gerektiren yaran var mı?”

Parmaklarını merheme batırıp karışımı kulağımın hemen altındaki bir noktaya sürdüğünde ürperdim.

Dokunuşu yumuşak ve nazikti ve temasımızdan çıkan buhar, kalan tüm acıyı silip atmıştı. Gerçi vücudunun benimkine yakınlığından başka bir şey düşünemiyordum.

Bacaklarım içgüdüsel olarak açıldığında tek kelime etmeden vücudunu bacaklarımın arasına soktu. Başını eğerek tuzu boynumun yan tarafına sürmeye devam etti ve ancak köprücük kemiğime ulaştığında durdu. Kıpırdamadan durdum, nefes almaya bile cesaret edemiyordum. Kalbim göğsümde coşkulu bir gümbürtüyle çarpıyordu.

“Bu nasıl oldu?” diye sordu.

“Sanırım...” Yanaklarım öfkeyle karışık bir sıcaklıkla kızarmıştı. “Sanırım gömleğime biraz yağmur sıçramış olabilir.”

Kader aşkına, ben ne yapıyordum böyle? Rivelin *düşmanı* ama... Değildi de. Artık değildi. Hiç olmamıştı. Öfkeli, huysuz bir herifti ama aynı zamanda açıklanamaz bir şekilde nazik, cesur ve halkına karşı koruyucuydu. Üstelik yalnızca çok *çok* yakışıklı değil ayrıca burada her gün gördüğüm diğer tüm elflerden bile daha çekiciydi.

Elini gömleğime götürdü ve düğmelerden birini açtı. Parmakları diğerine geçerken vücudum titredi. Avucumu örsün pürüzsüz çeliğine bastırdım ve sanki bir uçurumdan aşağı düşmeme saniyeler kalmış gibi oraya sıkıca tutundum. Düşersen, asla toparlanamazdım.

En alttaki düğmeye uzandığında gözlerimin içine o kadar dikkatle bakıyordu ki nefes alabilmem için birkaç saniye geçmesi gerekti. O bakışta sessiz bir soru, bir onay arayışı vardı. Yutkunarak başımla onayladım.

Gözlerinde neredeyse vahşi bir parıltıyla son düğmeyi de açtı. Gömlek açıldığında ateşten yükselen sıcak hava çıplak meme uçlarımı okşuyordu. Rivelin bana bakarken çenesi gerildi, dudakları şeytani bir memnuniyetle kıvrıldı.

“İyileştirilmesi gereken bir yer görüyorum,” diye mırıldandı.

Elini tekrar merheme batırdıktan sonra parmağını dekoltemin kıvrımında gezdirdi. Örsü daha sıkı kavradım ve o yavaşça göğsümü okşarken kıpırdamamaya çalıştım, dokunuşu öncekinden de baştan çıkarıcıydı. Kararan gözlerle, yağmurun beni yaktığı yeri ovmaya devam etti ve sonra başparmağını meme uçlarımda gezdirdi.

İçimde bir haz fırtınası hissettim ve inlememek için dudağımı ısırdım.

“Ah, doğru yer *burası mı?*” diye sordu daha önce hiç duymadığım, nefis ve şehvetli bir sesle.

“Hı hı. Evet, bir de burası,” demeyi başardım.

Başparmağını kabaran meme ucumda gezdirirken kıpırdamamak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen ona doğru eğildim. Ani bir ihtiyaçla beline doladığım bacaklarımı sıktım. Bana biraz daha yaklaştı ve sert bir şeyi gövdeme bastırdı.

“Sanırım daha yakından bakmam gerek,” dedi sertçe.

Göğsümü avuçladı, eğildi ve dilini meme uçlarımda gezdirdi. İnememi tutamadım. Uzanıp tırnaklarımı koluna geçirdiğimde dudaklarımdan bir inilti döküldü. Buhar şimdi puslu bir sis gibiydi, o kadar yoğunlu ki Rivelin’in suratından ve karanlığı aydınlatan o parlak, ıslıl ıslıl gözlerinden başka bir şey göremiyordum.

Diliyle göğsümü okşamaya, beni tahrik etmeye, tadıma bakmaya devam ederken daha önce hiç hissetmediğim bir ihtiyaç hissettim.

Geri çekildiğinde orada duracağını ya da sözde yara bakımına geri döneceğini düşündüm. Bir çizgiyi aşmıştık ama hâlâ hiçbir şey yokmuş gibi davranabilirdik. Sadece acıyan tenimi rahatlatıyordu. Kazara yanlış noktada birkaç dakika fazla zaman geçirmişti, hepsi bu.

Ama sonra yanaklarımı avuçlarının içine aldı, eğildi ve beni öptü. Dudakları dudaklarıma değdiğinde baş döndürücü bir sıcaklık son çekingenliğimi de yakıp yok etti. İşte buradaydı, gündür gizlice istediğim her şey. Rivelin’in dudakları benimkilere değerken aramızda buharlaşan temasın sıcaklığı ve iki yanımda duran koruyucu ve güçlü kolları. Uzanıp tişörtünü kavrayarak onu kendime doğru çektim. Uzun sertliğini vücuduma bastırdığında içimde ilkel bir şey uyandı.

Ona doğru eğildim, uyluklarımı onunkilere sürttüm. Boğazının arkasından yükselen alçak hırıltı, her yerimi tutuş-

turmuştu. Geri çekildi ve gömleğimi çıkartmaya koyuldu, nefes nefese kalmıştım. Ocağın sıcak havası çıplak tenimi okşuyordu ama Rivelin'in altın gözlerindeki sıcaklıkla kıyaslanamazdı. Bana daha önce hiç kimse böyle bakmamıştı. Kalp atışlarım kullaklarımda gümbürdüyordu. Örsün üzerinden kalkıp Rivelin'in tişörtünün yumuşak kumaşını kavradım ve yavaşça, kademeli bir şekilde tişörtünü kaldırarak boynundaki zincirden sarkan bir anahtarın olduğu kaslı göğsünün cömert hatlarını ortaya çıkardım. Eğilip sayısız çıkıntıdan birini öptüm, etrafımızı saran buharın ve pürüzsüz teninin dudaklarımda bıraktığı hissin tadını çıkarıyordum. Parmaklarını saçlarıma daldırdı ve sıkıca kavrayarak beni tuttu. İçimden lezzetli bir heyecan geçti. Onu tekrar tekrar öptüm, bir zirveden diğerine geçtim, kaslı dağ zirveleri beklediğim kadar nefes kesiciydi. Ama daha fazlasını istiyordum. Çok daha *fazlasını*. Ellerimi kemerine doğru kaldırdım ve çözdüm, sonra gözlerinin içine baktım.

Bakışlarındaki yoğunluk dünyayı yerle bir edebilirdi ve önemli olan tek şey de buydu.

"Önce hanımlar," diye mırıldandı ellerini kalçalarıma koyup pantolonumu aşağı doğru çekerken. Pantolonu çıkardığımda artık karşısında çırlıçıplaktım. Ardından o da pantolonunu çıkarıp benimkinin yanına attı. Gölgele gözleriyle vücudumu inceledi. "Şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem yaratıksın."

Gözlerimin aşağıya kaymasına izin verdim. Sertleşmiş aleti beklediğimden daha büyüktü ve bana doğru uzanma şekline bakılırsa benim hissettiğim aynı çılgın sıcaklığı hissediyordu. Yutkunarak örsün üzerinde geriye doğru oturdum ve bacaklarımı ona doğru açarak saçlarımı omuzlarımdan geriye attım.

"Lanet olsun," diye mırıldandı bana yaklaşarak. Aletinin ucu, ağrıyan gövdeme değecek kadar bana yakındı. "Çoktan

sırılsıklam olmuşsun, Daella. Ama tadının nasıl olduğunu bilmem gerek.”

Bacaklarımın arasına diz çöktü ve kalçalarımı kavradı. Derin bir nefes aldım, tüm vücudum o kadar gerilmişti ki tenime birazcık bile nefes verse milyonlarca parçaya ayrılacakmışım gibi hissediyordum. Ama Rivelin hiç vakit kaybetmedi. Eğilip dudaklarıyla bacaklarımın içini okşadı. Arkamdaki örsün yan tarafını kavrayarak geriye yaslandım. Gözlerim zevk kıvılcımlarıyla dolmuştu.

“Aferin,” diye mırıldandı tenime doğru. “Uslu bir kız gibi bacaklarım aç.”

Emrine hevesle itaat ederek bacaklarımı daha da açtım, sırtıma değen metalin tadını çıkarıyordum. Rivelin parmaklarını içime soktu ve sonra diliyle klitorisimde daireler çizmeye başladı. Boğazımdan bir inilti çıktı. O küçük dokunuşla neredeyse parçalanacaktım. Titriyor ve dili bir kez daha üzerimde gezinirken nefes alamıyordum.

Kaderin canı cehenneme. Hayatım boyunca özlediğim şey bu muydu?

“Tadın baş döndürücü,” dedi neredeyse homurdanarak. Rivelin sanki zincirlerinden kurtulmuş gibi dilini üzerimde gezdirdi ve sanki onun için oluşan ıslaklığımı son damlasına kadar yalamak istercesine beni yaladı.

İçimdeki baskı artmıştı. Her zerrem, Rivelin’in beni tükettiği o noktaya odaklanmıştı. Ruhum alevler gibi çatırdarken nefesim kesildi. Sonra aniden gelen bir dalga beni tüketti, içimden geçti ve beni parçaladı. İnilti her dudaklarımdan dökülüyordu, Rivelin’in dudaklarına sertçe boşalırken ürperdim.

Titremelerim yavaşladı ve nefesimi tutmaya çalışırken sonunda dükkânın içinde dönen yoğun sisi fark ettim. Fırtınalı

bir gündeki bulutlar kadar yoğundu artık ve Rivelin ayağa kalkarken yüzünü zar zor görebiliyordum.

“Rivelin,” diye mırıldandım orgazmdan sersemlemiş bir hâlde.

Elimi alıp aletinin etrafına doladı. Parmaklarımı sertliğinin üzerinde gezdirirken ürperdim ancak başparmağım bana duyduğu ihtiyaçla ıslanmış ucuna değdiğinde durdum.

“Arkanı dön,” dedi sertçe. “Ve örse tutun.”

Yutkundum ve dediğini yapmak için örsün soğuk çelik yüzeyini kavrarken arkamı ona döndüm. Bir an sonra aletinin şişmiş ucunu bana sürttüğünde sarsıntılar neredeyse yeniden başlayacaktı. Kalçalarımı kavradı ve yavaşça içime girdi, beni iliklerime dek doldurana kadar durmadı. Duvarlarım onun için genişledi ve onu hevesle içime aldım. Hafif bir iniltiyle geri çekildikten sonra bir kez daha içime girdi. Kalçalarımı kaldırdım ve daha fazlasını arzulayarak ona sürtündüm.

Kalbimin etrafındaki duvarları bir şekilde aşan bu adamı içimde hissetmek beni mahvetmişti. En azından bu gece için onundum ve beni dilediği gibi tüketebilirdi. İçime daha da sert girerken iniltilerim yoğunlaşan sise karıştı. Uyluklarım çeliğe çarpıyordu.

Rivelin’in hamleleri hızlandı, ilkel iniltisi nefesimi kesmişti. O enfes zevk içimde bir kez daha yoğunlaşırken parmaklarımı örse bastırdım, tırnaklarım çeliğe sürttü. Öylece kalmak ve aletini saatlerce içimde hissetmek istiyordum ama bu da çok iyiydi. Her bir hamle beni yanmanın eşiğine biraz daha yaklaştırıyordu.

“Bırak kendini, Daella,” dedi Rivelin parmakları tenime gömülürken. “Benim için boşal.”

Aleti bir kez daha içime girdiğinde hazzını serbest bıraktı. İnlemeleri kulaklarımı doldururken içimdeki her şey parampar-

ça olmuştu. Daha önce olduğundan daha sert boşaldım ve içimde baş döndürücü bir sıcaklık dalgası hissettim. Nefes alamıyor, düşünemiyordum, hatta Rivelin ve ona yaslanırken beni nasıl kavradığı dışında hiçbir şey hissedemiyordum.

İçimdeki alevler sonunda söndüğünde, yavaşça nefes aldım ve çeliği bıraktım. Örsün üzerinde ellerimin şeklinde bir iz oluşmuştu.

23

DAELLA

“Günaydın.” Rivelin’in sesi rüyasız uykumu böldü ve uyandığımda kendimi onun göğsüne kıvrılmış bir şekilde buldum, atölye zemininde uyuyakaldığımda orada olmayan bir battaniyeyle üzerim örtülüydü ve battaniyenin yumuşaklığını çıplak tenimde hissediyordum.

Bir önceki gece yaşananlar zihnimden hızla geçerken yanaklarım kızardı. Tek bir anından bile pişman değildim ama... Şimdi ne yapacaktık? Aramızda olanları mı tartışacaktık? Yoksa görmezden gelip eskisi gibi mi davranacaktık? Draugrlara karşı savaşmış, benden iki kat büyük canavar trolleri alt etmiştim ama bu durumu nasıl idare edeceğimi bilmiyordum.

Bu kesinlikle sadece puslu bir şehvet gecesi idi, başka bir şey değil.

Rivelin sessizliğimi fark etmiş gibiydi ve yavaşça yerdeki derme çatma yatağımdan kalktı. Parmaklarını dağınık saçlarının arasından geçirdi, çenesi kasılmıştı. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştım.

“Sayende güzel vakit geçirdim, teşekkür ederim. Ben... Şey... Giyinmeliyim.” Bunları söyler söylemez pişman olmuş-tum. Çok samimiyetsiz ve boş, içtenlikten yoksundu. Ama baş-ka ne diyebilirdim ki?

“Elbette.” Battaniyeyi beline doladı ve gözlerini kaçırarak kı-yafetlerini topladı. “O zaman kalksan iyi olur. Fildur Yarışı bu gece sona ermeden önce bitirmemiz gereken birkaç parça var.”

Ve konu böylece kapanmış oldu.

Son birkaç günün keyifli rutininin yerini garip bir sessizlik almıştı. Rivelin ve ben, iki tarafın da birbirine dokunmadan ettikleri bir tür dans gibi birbirimizin yanında dikkatlice hareket ediyorduk. Ne zaman yaklaşısam, çalışma masasının üzerindeki kâğıtları hışırdatmak bile olsa meşgul olacak başka bir şey buluyordu. Hazırlıklarımızı neredeyse tamamladığımız ve artık yardımımıza ihtiyacı olmadığı belli olunca bu geceki etkinlikten önce banyo yapmak için izin istedim.

Kendimi başı, sonu olmayan ve iç içe geçmiş iplere dolanmış gibi hissetmekten nefret ediyordum. Gerçekten de kendimi to-parlamam gerekiyordu. Eğer burada sonsuza dek kalmanın bir yolunu bulamazsam, hâlâ birkaç haftam vardı. Wyndale'deki vaktimin geri kalanını, beni çıplak gören bir adamın yanında nasıl davranacağımı bilmediğim için sürekli gergin bir şekilde geçirmek istemiyordum.

Söylemesi yapmaktan daha kolaydı.

Tuzlu su küvetinde uzun süre kaldıktan sonra kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Durumu kafamda evirip çevirdim ve sa-

dece biraz fazla ileri gitmiş arkadaşlarımız gibi davranmaya karar verdim. *İyi* arkadaşlarımız gibi. Sevgi dolu arkadaşlar. Ama yine de arkadaş olan iki kişi. Ve eğer onu sadece bir arkadaş olarak düşünürsem, kendisine her baktığımda kekeleyip kızarmazdım.

Saçlarımı taradım, derin yırtmaçlı mor ipek bir elbise giyip oturma odasına gittim ama onu gördüğümde neredeyse nutkum tutulmuştu. V yakası boyunca karmaşık bir elf deseni oluşturan kıvrımlı gümüş ipliklerle incecik dikilmiş bir gömlek giymişti, gömleği aynı zamanda keskin hatlı fiziğini ortaya çıkarıyordu, çok etkilenmiştim. Islak saçları sivri kulaklarının etrafına kıvrılmış, tenine su damlaları yapışmıştı. Ben giyinirken o da benden sonra banyo yapmış olmalıydı. Benden sadece birkaç dakika sonra küvette çıplak olduğunu düşünmek...

Bana bakarken gözleri alev alevdi. “Çok güzel görünüyorsun.”

“Ben...” Yere baktım.

“Pekâlâ. Gitmeye hazır mısınız? Bu özel sıkıcı akşamı bir an önce bitirmek istiyorum,” dedi toparlanabileceğimize dair umudumu söndürerek.

“Rivelin.”

“Daella.”

Bir nefes verdim. “Tekrar... Normal davranmaya başlayabilir miyiz?”

“Normal davranmıyor muyuz?”

“Biraz somurtuyorsun.”

Bunu söylememem gerekiyordu. İfadesi neredeyse anında kararmıştı. “Ben buyum. Bir sorun mu var?”

İç çektim. “İltifat için teşekkür ederim. Sen de hoş görünüyorsun.”

“Rica ederim. Ben de iltifat ve seks için teşekkür ederim. Gerçi benden bunların hiçbirini istemiyor gibisin.”

“O yüzden mi? Dün gecedен pişman mısınız?”

Kaşlarını kaldırdı. “Sen söyle.”

“*Hayır.*” Karşısına geçip durdum ve neredeyse anında sözümü geri almak istedim. Ondan kaçmak istemiyordum ya da herhangi bir şeyden pişman değildim. Ama onun yanında olmak sinirlerimi altüst ediyordu. Onun yanında doğru düzgün düşünmek zordu. “Bunu daha önce hiç yapmadım. Dün gece fark edemedin mi?”

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. “Bana o olağanüstü kıvrımları keşfeden tek erkeğin ben olduğumu mu söylüyorsunuz?”

Gergin bir kahkaha attım. “Küstahlaşma.”

“Hayır, fark edemedim.” Asi bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. “Muhteşemdin.” Gömleğini ellerimle kavrayıp onu kendime doğru çektim, teninin tenime değmesinin ve aramızda her seferinde yükselen buharın tadını çıkardım. O öpücüğün içinde kaybolabilir, Yaz Ortası Oyunları’nı unutabilir ve gecenin geri kalanını teninin her santimini keşfederek geçirebilirdim.

Ama şimdi değildi. Bu geceki şenlikler kaçırılmayacak kadar önemliydi.

Geri çekilirken inledi, omurgamdan aşağı lezzetli bir ürperti gönderen bir sestti bu. “Bu ânı aklında tut. Bu gece eve dönünce bunu tekrar yaşarız.”

Kalbim küt küt atıyordu. “Umarım bu bir sözdür.”

Çenemin altına parmağını koydu. “Ah, kesinlikle öyle.”

Köyün hemen ötesindeki tepelerde, seyirciler kareli örtüler üzerine oturmuş çimenlere yayılmışlardı ayrıca meydandaki birkaç masa taşınmıştı. Aralarında Lilia'nın Gezgin Tavernası'nın da bulunduğu karavanlar ve tezgâhlar da onları takip etmiş ve atmosfer oldukça coşkulu bir havaya bürünmüştü. Bacaklarımın etrafında uçuşan eteği hışırdatan hafif rüzgârda kahkahalar yükseliyordu. Rivelin son birkaç gündür üzerinde çalıştığı görkemli ejderha heykelini taşıyordu. Yapının kuyruk ve kafası gibi daha büyük parçalarının yapımına elimden geldiğince yardım etmiştim ama narin, sanatsal kanatlar ve dişler için deneyimli bir el gerekiyordu. Sahneye yaklaşırken diğerlerinin çoktan beklediği yerde “ooo” ve “aaa” sesleri duyuluyordu. Gregor ortalıkta görünmüyordu elbette ama bu midemdeki gerginliği yatıştırırmıştı. Şimdi her zamankinden daha öfkeli olacaktı ve misilleme yaparsa şaşırmazdım. Bu gece, bize karşı hamle yapıp Rivelin'in ejderhasım parçalara ayırmak için mükemmel bir andı.

Rivelin ejderhayı sahnenin tepesine nazikçe yerleştirirken Hofsa festivali izlediği yerden başını salladı. Sıranın aşağısında bekleyen diğerler yarışmacıların bu gece için neler tasarladıklarını görebiliyordum. Yanımızda duran Godfrey, çeşitli pastel tonlarda zarif mumlar yapmıştı. Sıranın biraz ilerisindeki cüce Hege'nin ızgara balık tabağı vardı. Ateş temasına ilginç bir yorum getirmişti ama benim seçeceğim bir şey değildi.

Artık sadece dört yarışmacıydık ve en uzak uçta sadece bir kişi kalmıştı ve görebildiğim kadarıyla henüz sahneye hiçbir şey getirmemişti. Önceki mücadelenin galibi olan Viggo, asistanının yanında sessizce duruyordu, kırmızı ellerini önünde kavuşturmuştu.

Eğilip Rivelin'e fısıldadım. “Sence bu ne?”

Rivelin kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı. Ne düşündüğünü biliyordum. Viggo'nun, özellikle de ilkin kazandıktan

sonra Oyunlar'daki yerinden vazgeçmeye karar vermesi neredeyse imkânsızdı. Bu, ancak bir şey sakladığı anlamına gelirdi. Rahat duruşuna ve yüzündeki kibirli ifadeye bakılırsa, elinde ne varsa kazanabileceğini düşünüyordu.

Ve eğer dörtte ikisini kazanırsa... Bu, tüm yarışmayı kesin olarak kazanabileceği anlamına gelirdi.

“Sence—” diye söze başladım ama tam o sırada keskin, tiz bir ıslık sesi geceyi yırttı.

Gökyüzünden parlak turuncu bir ışık geçti ve başımızın üzerinde kıvılcım konfetileri hâlinde patladı. İlk patlamanın ardından bir diğeri geldi, bu seferki parlak kırmızıydı. Sonra bir tane daha, bu da altın sarısıydı. Kıvılcımlar art arda gökyüzünü doldururken saçılan ışık seyircilerin hayret dolu yüzlerine yansırıyordu.

Yarışmacıların sıralandığı yerde dikkatimi bir kıpırtı çekti. Viggo gülümsüyordu ve ellerini iki yanına kaldırıp gösteriyi işaret ederek patlamaların arasında duyamadığım bir şeyler mırıldandı. Ama duymama gerek yoktu. Bunun Fildur Yarışı ile ilgili olduğu belliydi. Göğsümde bir şey kıpırdandı. Gerçekten nefes kesici bir güzellikteydi ve bundan zevk almamak neredeyse imkânsızdı. Rivelin'e baktım, gergin çenesini ve çatık kaşlarını fark ettim. Bu gösteri her neyse, kazanacaktı ve hayal kırıklığını yatıştırmak için ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Gökyüzündeki son kıvılcım da kaybolduğunda kalabalık tezahürata başladı. Ardından geri kalanımız için sunum sırası geldi. Diğerleri önce ızgara balığı ve mumları gösterdi. Sonuç hafif ve dağınık bir alkış oldu.

Sıra bize geldiğinde Rivelin ejderhayı havaya kaldırdı. Bu sefer tezahüratlar daha yüksekti ama Viggo'nun kıvılcım dolu gökyüzüne verilen tepkiyle kıyaslanamazdı.

Bittiğinde sahneden uzaklaştık. Seyirciler teker teker oylarını cam kavanozlara atmak için geldiler. Galibi görmek uzun sürmedi.

“Üzgünüm,” dedim ona pazar tezgâhlarından birinden iki kâse ekmek ve yahni alırken. “O ejderha üzerinde ne kadar çok çalıştığını biliyorum.”

“Birisi benim çabamı alt ederek kazandığında sinirlenmem,” diye yanıtladı.

“Bence o senin çabanı alt etmedi. Sadece... Şey, olağanüstü bir şey yaptı. Neydi o?”

Masalar doluydu, bu yüzden seyyar tezgâhların yakınında istiflenmiş birkaç sandık bulduk ve akşam yemeğimizi yemek için üzerine yerleştik. Rivelin soruma cevap vermeden önce birkaç lokma yedi.

“Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve sanırım başka kimse de görmemiştir. Sadece ateş iblislerinin yapabileceği bir şey olmalı. Bu yüzden o kazanacak.”

“Biz de ikinci olacağız gibi görünüyor.” Uzaktaki sahneye doğru başımı salladım. Seyirciler hâlâ oylarını kullanıyordu ama buradan, ikinci olduğumuz açıkça görülüyordu. Ne yazık ki diğer iki yarışmacı Hege ve Godfrey’ye çok az kişi oy vermişti. Artık hiçbir şansları yoktu.

“Son iki mücadeleyi ezici bir çoğunlukla kazanmadığımız sürece bu oylar yeterli olmaz,” dedi Rivelin.

“Vindur ve Jordur. Hava ve Toprak.”

“Ve Kari’nin sana verdiği Vindur kumunu kullanmadığın sürece, ikisi için de iyi bir planım olduğunu söyleyemem,” dedi. “Hâlâ bile onunla ne yapacağımızı bilmiyorum.”

Akşam yemeğimizi bitirdikten sonra Rivelin kız kardeşine selam vermeye gitti. Tüccara kâselerimizi geri verip işim bitince ona yetişeceğimi söyledim. Tezgâha yaklaşmışım ki yakındaki çalılardan garip bir tıslama sesi geldi.

“Şşş. Daella,” diye fısıldadı sert bir ses.

Kaşlarımı çatarak çalıya yaklaştım. Dallardan bir el fırladı, kolumu yakaladı ve beni dikenli bitkinin arasma çekti. Küfür ederek döndüğümde Gregor’la yüz yüze geldim. Berbat görünüyordu. Kan çanağı gözlerinin etrafı mor lekelerle çevriliydi. Altın rengi saçları aylardır fırça görmemiş gibi dağınıktı ve pantolonunun dizleri çamur olmuştu. Çamurda mı sürünmüştü? Önemli değildi. Ne kadar kötü durumdaysa, onu yenmek o kadar kolaydı. Yumruğumu savururken ellerini kaldırdı. “Dur. Sana zarar vermeye çalışmıyorum.” Donakaldım. “Tabii ya benimle iyi geçinmek istediğin için bana pusu kurdun.”

“Aslında öyle. Rivelin hakkında konuşmamız gerek.”

Gözlerimi kıstım. “Ne olmuş Rivelin’e?”

“Seni kullanıyor.”

“Birkaç hafta geciktin. O bana yardım ediyor. Ben de ona. İkimiz de birbirimizi kullanmıyoruz.” *Artık değil.*

“Öyle mi? Tam olarak neye yardım ediyor?”

“Seni ilgilendirmez,” diye çıkıştım başımı iki yana sallayarak ve gitmek için arkamı döndüm.

“Dükkânını yıkıp aletlerini çalan ben değildim,” diye seslendi Gregor arkamdan.

Donakaldım. “Buna inanmamı beklemiyorsun herhâlde.”

“Düşün biraz,” dedi yanıma gelerek. “Neden bu kadar bariz kanıtlar bırakayım ki? Aletleri çaldıysam, izi sürülemez diye saklamaz mıydım?”

“Kari’yi herkesin önünde kışkırttın,” diye belirttim. “Unutma. Oradaydım. Ben orada olmasam Kari hayatta olmazdı.”

Kollarını kavuşturdu. “Tamam, onu kışkırttım. Ama ona doğrudan saldırmadım. Ta ki o bana saldırana kadar. Çünkü oyunu kuralları dâhilinde oynarım. Çalınan aletleri ortalıkta bırakmak sadece bir aptalın yapacağı şeydir.”

“Demek birisi sana tuzak kurdu, öyle mi diyorsun?” Kolunu okşadım. “İyi denemeydi.”

“Bekle,” dedi hızla cebine uzanıp katlanmış bir parşömen parçası çıkararak. “Bunu görmek isteyebileceğini düşündüm.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Bu ne?”

“Fafnir’de arkadaşlarım var. Buraya ilk geldiğinde Raven aracılığıyla onlara bir mektup gönderip seni sordum.”

“Ne yaptın?” Dehşetle üzerine yürüdüm İsveig burada ve hayatta olduğumu duyarsa...

“Endişelenme. Kız kardeşi Thuri’ye sadıklar. Meğerse o da sağ kurtulmuş.” Parşömeni bana uzattı.

Bakmak istemiyordum, bunun bir tür hile olduğundan korkuyordum. Ama kafamın içindeki uğultu, duymazdan gelemeyeceğim kadar yüksekti. Başka bir şey söylemeden notu açtım.

Varis hayatta.

Sadece bundan bahsediyordu. Kafamı kaldırıp Gregor’a baktım. “Bunun Fanfir’den geldiğine ve Thuri’den bahsettiğine inanmamı mı bekliyorsun?”

Omuz silkti. “Bunu ateşkes olarak kabul et. Bir hata yaptım ama düzeltmeye çalışıyorum, ilk olarak seni Rivelin konusunda uyarmakla başlayacağım.”

Geri çekildim ve başımı iki yana salladım. “Şimdi kutlamaya geri dönüyorum.”

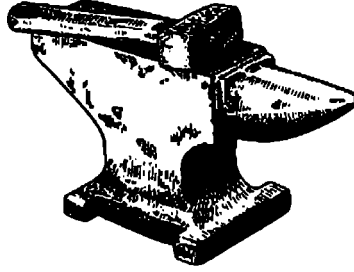
Çalıları araladığımda, “Bir düşün,” dedi. “Rivelin neden aletlerini parçalayan kişiyi duymadı? Bu yarışmayı kazanmayı herkesten çok kim istiyor? Belki de Rivelin bana tuzak kurmak için kendi dükkânını sabote etmiştir. Benden daha önce de kurtulmak istedi, özellikle de kız kardeşiyle flört etmeye çalıştığım için. Bana kin besliyor.”

“Bunu dinlemekten bıktım.” Kolumdaki çizikleri görmezden gelerek çalılardan çıktım. Kutlama alanına sendeleye sendeleye

geri döndüğümde kalabalığın arasında Rivelin'i aradım ve onu sahnenin yanında buldum. Kaşlarını çatmış cam kavanozlara bakıyordu. Herkes oyunu kullanmış gibiydi. Beklendiği gibi Viggo hâlâ öndeydi.

Rivelin bakışlarını kavanozlardan etrafı bir grup periyle çevrili olan Viggo'ya çevirdi. Ateş iblisine öyle bir bakıyordu ki tüylerim diken diken olmuştu. Bu bakışı tanıyordum. Bunu daha önce Isveig'in yüzünde de görmüştüm. Öfkeliydi ve kan dökmek istiyordu.

RIVELIN

Daella gecenin geri kalanında düşünceliydi ve eve döndüğümüzde doğruca yatağa gitti. Kaldığımız yerden devam etmeyi umuyordum ama itiraf etmeliyim ki aklım da başka yerdeydi. Viggo'nun gösterisi tuhaftı. Böyle bir şeyi nereden bulmuştu? Bu işte bir gariplik vardı.

Silah dolabımın kilidini kontrol ettikten sonra kanepeye yerleştım ve bir saat dönüp durduktan sonra pes ederek uyumaktan vazgeçtim. Aklımda çok fazla şey vardı.

Ve bir gömlek giyip kafamı boşaltmak için bir bardak su içtikten sonra avımı bulacağımı bildiğim meydana gitmek için ön kapıdan gizlice çıktım.

“Rivelin seni burada görmek ne güzel,” dedi Haldor yanma yerleştiğimde hafif bir gülümsemeyle. Meydan bu gece diğerlerine

kıyasla daha sakindi. Fildur Yarışı'nı kutlamaya devam edenler, çoğunun şafak vaktine kadar kalacağı çayırdıydı. Ama Haldor yoktu. O her gece, Freya'nın taştan ayaklarının dibine bırakmak için taze çiçekler getirirdi. Ateş iblisleri hâlâ Eski Tanrılar'a tapardı. Haldor, İsveig'e karşı verdiği savaşta sevdiği herkesi kaybetmiş olsa da Eski Tanrılar, Grundstoff İmparatorluğu'nun bir parçası olmamışlardı. Haldor Adalar'a vardığında, Lucien'le tanışana kadar yalnız ve sessiz bir adamdı. Bir yıl sonra evlenmişlerdi. Yine de Haldor yıllar önce kaybettiklerini anmak için her gece buraya gelirdi. Wyndale'deki çoğumuzun benzer hikâyeleri vardı.

“Anılar nasıl?” diye sordum sessizce.

İç çekti. “Her zamanki gibiler. İlk günkü kadar tazeler. Bir iblisin zihni hem bir lütuf hem de bir lanettir. Gördüğüm, duyduğum ve tattığım her şeyi hatırlayabiliyorum. Ama geçmişimin dehşeti neredeyse ezici bir acıyla yankılanıyor.”

“Ve yine de tanıdığım en mutlu insanlardan birisin.”

“Evet, öyle.” Gülümsediğinde gözlerinin kenarları kırıştı. “Aşk her şeyi değiştirir.”

“Hımm. Bunu çok söylerler ama senin için işe yaramasına sevindim, Haldor. Gerçekten,” dedim. “Yürüyüşe çıkmak ister misin?”

“Nereye?”

“Arşivlere.”

Ayağa kalktı ve bana yolu göstermem için işaret etti.

“İşte şimdi dikkatimi çekti.”

Meydandan çıkıp köyün ana caddesine doğru ilerledik, sessiz dükkânlar gün boyunca kapalı kalmıştı. Sadece üstlerindeki odalarda birkaç pencere aydınlıktı ve o nadir sakinliğin ortasında ayak seslerimiz yüksek çıkıyordu. Yaz Ortası'nda Wyndale nadiren uzun süre sessiz kahırdı.

“Ne arıyorsun?” diye sordu Haldor birkaç dakika sonra.

Köy Binası'na doğru köşeyi dönerken dükkân tabelaları g cirdiyordu. "Isveig ve buz üzerindeki gücü hakkında her Şeyi bilmem gerekiyor."

Şaşırmış bir Şekilde bana baktı. "Viggo'nun havai fiőeklerini nasıl yaptığını bilmek isteyeceğini düşünmüştüm. Az önce ona nasıl baktığını gördüm."

"Havai fişek mi? Onlara  yle mi deniyor?"

Başını aşağı yukarı salladı.

"Peki, nasıl yaptı?"

"Ateş iblisinin gizli tarifi." Haldor kıkırdadı. Ah, bu her Şeyi açıklıyordu. "Isveig'in fetihlerini bilmek istediğini sanıyordum."

"Fetihlerini değil. Onu biliyorum. Ne yazık ki oradaydım. Büyüsünü bilmem gerek."

Köy Binası'nın dışında durduk. Gecenin bu saatinde mek n kapalıydı ve kapıları kilitlemek için sürgü kullandığımız nadir yerlerden biriydi. Güven, topluluğumuzun önemli bir bileőeniydi ancak sarhoş bir ziyaretçinin içeri girip arőivlerimizi yanlıőlıkla mahvetmesini istemiyorduk. Anahtarlığını kemerimden çıkarıp kapıyı açtım.

 eri girdiğimde Haldor, kapının yanındaki demir kancaya asılı feneri yaktı, bu benim yaptığım bir fenerdi. Turuncu ışık tepeye doğru uzanan ahşap kirişli, uzun ve dar binayı ortaya çıkar mıőtı. Taş zeminin ortasına yerleőtirilmiş ve ustalıkla yapılmış dört yemek masasının üzerinde asılı duran bir şamdan sallanıyordu ve masaların hepsi boş şömineye dönüktü. Antik kalkanlar, en sol köşedeki bir çatlaktan içeri sızan sarmaőıklarla birlikte duvarları süslüyordu. Kışın burası hayat ve kahkaha doluydu ama çoğu kiőı yaz aylarında dışarıyı tercih ederdi.

Haldor melankolisini unutmuő gibi boş dans pistinde ağır ağır yürüdü ve etrafında bir tur döndü. "Daella'ya bu binayı gösterdin mi? Eminim beğenir."

Ona karanlık bir bakış attım. “Sakin başlama.”

Kıkırdadı ve arka duvardaki bir kapıya ulaşana kadar devam etti. “Seni ne kadar iyi tanıdığımı unutuyorsun, Riv. O orkun yanında gerçekten *mutlu* görünüyorsun.”

Kaşlarımı çattım.

“Evet, işte bu bakış. Bu bakışı son zamanlarda daha az görüyorum.”

“Lütfen arşivlere gidip önemli olana odaklanabilir miyiz?”

“Bence bu da önemli ama olsun.” Haldor kapıyı iterek açtı ve kendisini takip etmemi bekledi. Çok az kullanılan kıvrımlı bir taş merdivenden aşağıya indik. Wyndale’e ilk geldiğimde rafları tarayarak saatler harcamıştım ama kitapların çoğu insan dilinde yazılmıştı ve buradaki insanlarımızdan birinin çevirisini dinleyecek sabrım yoktu.

Ama Grundstoff’tan kalan ve imparatorluk olmadan önce yazılmış birkaç kitap olduğunu hatırlamıştım. İçlerinde Isveig hakkında cevaplar olmasını umuyordum.

Merdiven boşluğunun sonuna ulaştığımızda Haldor, küçük yer altı odasına astığımız birkaç feneri daha yaktı. Yedi sıralık tozlu raflarda eski ciltler, parşömenler ve sicimle bağlanmış dağınık kâğıtlar vardı. Eski Tanrılar’ın dilinde yazılmış bölüme geçtim ve en yakın kitabı karıştırmaya başladım.

Haldor kollarını kavuşturup rafa yaslandı ve beni izledi. “Konu nedir?”

Ona Daella’nın... Hastalığından bahsetmemeyi düşünmüştüm ama bu köyde bu sorunu çözmeme yardım edebilecek biri varsa o da Haldor’du.

“Isveig kalçasına bir buz parçası saplamış.”

Haldor irkildi, sonra alçak bir ıslık çaldı. “Nasıl hayatta kalabiliyor? Genellikle bu anında ölüme neden olur.”

Kitabı hızla kapattım. Etrafımızda bir toz bulutu yükseldi. “Demek Isveig’in gücünü biliyorsun.”

“Onun gücü sayılmaz ama gençliğimde buz devlerinin yanında yeterince zaman geçirdim ve nasıl çalıştıklarını bilirim. Savaş alanında buz parçalarını ölümcül mızraklar gibi kullanmayı severler. Parça birinin derisine saplanırsa, ciğerlerini tıkar ve donarak öldürür. Korkunç bir ölüm şeklidir. Isveig’in fetihlerinde bu kadar başarılı olmasının sebebi de buydu. Fildur gibi bir tür Galdur kumuna sahip değilse, buna karşı savaşması zordur.”

Deri ciltli kitabı daha sıkı kavradığımda kitap gıcırdadı. “Daella’nın dört gözle beklediği şey de bu tabii eğer büyüsünü tersine çevirmenin bir yolunu bulamazsam. Isveig bir şekilde parçanın kontrolünü ele geçirmiş, bu yüzden onu henüz öldürmemiş. Ama Daella’yı gönderirken iki aydan kısa bir süre içinde Fafnir’e dönmezse gücünü serbest bırakmakla tehdit etmiş. Şu anda ne kadar zamanı kaldığından emin değilim fakat birkaç haftadan fazla olamaz.”

“Anlıyorum. Daha önce söylediklerime rağmen şaşırdığımı itiraf etmeliyim,” dedi Haldor sessizce.

“Neye şaşırdın?”

“Orku kurtarmak istiyorsun.”

Sırf dikkatli bakışlarından kaçabilmek için raftan başka bir kitap aldım. “Daella’yı oraya geri göndermek doğru gelmiyor. O parçayı vücudundan çıkarmanın bir yolu olmalı.”

“Araştırmana yardım edeceğim. Sadece bir sorum var.”

Başımı kaldırdım. Karşımda günün çoğu saatinde eğlenceli ve neşeli olan Haldor yerine düşünceli, melankolik Haldor duruyordu. Kitabın kenarına dokundu. “Çare yoksa ne yapacaksın?”

“Bir çare olmalı.”

“Bazılarını kurtaramayız, Rivelin. Herkesi koruyamazsın.”

Onu görmezden gelerek kitabın sayfalarını çevirdim. Grundstoff Krallığı’nın ve Buz Tanrısı Ullr’a olan bağılıklarının hikâyesini anlatan bir kitaptı. Diğerleriyle birlikte Valhalla’ya yükselene kadar bir zamanlar topraklarını yönetmiş ancak devler hiçbirini tanrı olarak tanımamıştı. Buza ve onu ayakta tutan her şeye tapıyorlardı. Onlar için bu, standart dört elementin çok ötesindeydi. Dolayısıyla geri kalan her şey önemsizdi.

Nefret ettikleri ve korktukları ateş dışında her şey. Isveig ateşten o kadar korkuyordu ki onu yok etmek için her fırsatı değerlendirmiş ve Daella’yı elinden geldiğince ondan uzak tutmuştu.

“Ben aptalın tekiyim,” diye mırıldandım.

“Haklısın sevgili Riv. Bana böylesine zekice bir gözlemi neyin tetiklediğini söyler misin?”

Kitabı hızla kapatıp rafa koydum. “Ateş.”

“Su.”

Kaşlarımı çattım.

“Toprak. Hava. İşte, hepsine isim verdik evet.”

“Bazen çok itici bir adam oluyorsun Haldor.”

“Adam değil, *iblis*. Ve teşekkür ederim. Şimdi neden ateşten bahsediyoruz? Ben de çok severim.”

“Daella’nın kalçasında bir buz parçası var. Buzun zıttı nedir?”

“Ah.” Dalgın dalgın sol boynuzunu kaşıdı. “Nereye varmak istediğini anlıyorum. İyi bir fikir ama sence şimdiye kadar bunu denememiş midir?”

“Emin değilim,” dedim. “Isveig’in onu bunca yıldır ateşten uzak tutmaya çalıştığını söyledi. Eminim sebebi budur.”

“Bu onu yakmaz mı?” diye sordu.

Ocakta benimle çalıştığı günleri düşündüm. Birden fazla kez eldivensiz sıcak bir yüzeye dokunmuş ve sadece irkilmmişti. Ork tarihi hakkında yıllar içinde çok fazla bilgi kaybolmuştu ama asla unutulmayan bir gerçek vardı. Orklar çok sıcaklardı.

“Bence hiç yakmaz.”

Haldor’a iyi geceler diledikten sonra artık o kadar da boş gelmeyen sessiz evime döndüm. Yatak odasında uyuyor olmasına rağmen Daella’nın varlığını her yerde görebiliyordum. Odunların hâlâ için için yandığı şömineye doğru çevirdiği koltuğun açısı. Skoll’un, Küllerinden Doğan Orman’daki gece devriyesinden döndüğünde yemesi için battaniyenin yanına bıraktığı artıkların bulunduğu tabak. Ve yıkayıp lavabonun yanında kuruması için ters çevirdiği boş kupa. Hafif bir gülümsemeyle yatak odası kapısına baktım. Onu uyandırmak istemiyordum ama fikrimi anlatmak için sabahı beklemekten de nefret ediyordum. Eğer o parçayı eritebilirsek bunu en kısa sürede yapmak isteyeceğini biliyordum. İsveig’den kurtulabilirdi. Fafnir’e dönmek zorunda kalmayabilirdi. Burada kalıp her gece ateşin yanında çayını içebilir, Skoll’u istediği zaman sevebilir... Ve mutlu olabilirdi.

Onu uyandırmak mı yoksa sabaha kadar beklemek mi gerektiğini düşünürken başka bir tuhaflık dikkatimi çekti. Parşömen, mürekkep ve mühür mumlarını sakladığım masamın çekmecelelerinden birkaçı açıldı. Yaklaşıp inceledim. Birkaç parşömen eksikti ve tüy kalemimin ucu mürekkeple ıslanmıştı.

Kaşlarımı çattım. Daella kime mektup gönderiyor olabilirdi?

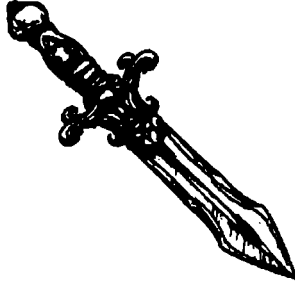
Fafnir'de kimsesi olmadığını açıkça belirtmişti. Isveig'den başka kimsesi yoktu ve ondan hem nefret ediyor, hem de korkuyordu. Öyleyse neden—

Koridorda ayak sesleri yankılandı. Arkamı döndüğümde Daella'nın da benim gibi uyuyamadığı için yanıma geldiğini görmeyi bekliyordum. Ama kafama ağır ve sert bir şey çarptı.

Karanlık beni sararken dizlerimin bağı çözüldü.

25

DAELLA

Skoll ıslak burnuyla kolumu dürtse de beni uyandıran acının keskinliğiydi. Skoll yatağa fırladığı anda gözlerimi açtım. Burnunu dayadığı yer hâlâ yanıyordu ama battaniyeyle hızlıca ovunca her şey yoluna girdi. Gözlerimi kapattım ve tekrar uykuya daldım. Ta ki Skoll sızlanmaya başlayana kadar.

Yorganın üzerinde volta atıyor, koyu gri tüylerinin parçaları havada uçuşuyordu. Sızlanmasının şiddeti, aniden hareketsiz kalıp o parlak gözleriyle bana bakarken artmıştı.

“Skoll, sorun ne?” diye sordum, bacaklarımı yatağın kenarından aşağı sarkıtmadan önce.

Aklıma en büyük korkularım geliyordu. İsveig bir şekilde Wyndale’e varmıştı ve buradaki herkesi zincirliyordu. Onları Fafnir’e götürecek ve kalenin altındaki sıcak, nemli zindanlara atacaktı. Bir daha asla gün ışığı göremeyeceklerdi.

Ama hayır, bu doğru olamazdı. Onun kokusunu da Draugların kokusu kadar iyi tanırdım ve bu adaya adım attığı anda kokusunu alırdım. Havayı kokladım ama sadece duman hissettim.

“Ateş.” Yalınayak kapıya koştum ve kokuyu takip ederek koridora çıktım. Köşede turuncu alevler dans ediyordu. Salona koşarken Skoll’un pençeleri arkamdaki zemini dövüyordu. Alevler masanın üzerindeki parşömeni sarmıştı ve Rivelin yüzüstü yerde yatıyordu, kan izleri vardı.

“Lanet olsun.” Dizlerimin üzerine çöküp titreyen elimi yanağına koydum. Temasımla buhar çıktı ve Rivelin’in göğsünden bir inilti yükseldi.

Rahat bir nefes verdim ve ne olduğunu anlamaya çalışarak topuklarımın üzerine oturdum ancak alevlerin çıtırtısı bir kez daha dikkatimi çekti. Yangın duvara sıçramıştı. Yakında tüm odayı yutabilirdi.

Biraz su almak için mutfığa koştum. Geri döndüğümde Rivelin sırtüstü dönüp kaşlarını çatmış, o çok tanıdık, çok belirgin ifadesiyle tavana bakıyordu. Skoll sızlanmaya devam ederek yanağını yalıyordu.

Alevleri dikkatlice söndürdükten sonra Rivelin’in yanına döndüm ve alnındaki yaraya baktım. Taş gibi bir şişlik vardı ve mor bir çürük oluşmuştu. Ortasında sadece küçük bir yarık vardı ve kan akışı yavaşlamıştı. Rahatlayarak derin bir iç çektim.

“Ağlayacak gibisin,” diye mırıldandı.

“Neden ağlayayım ki? Gecenin bir yarısı bu şekilde uyandırılmak gayet normal bir şey. Bir yangın, biraz kan, baygın bir demirci. Sorun ne ki?”

Rivelin bir kahkaha attıktan sonra inledi. “Benimle dalga geçtiğine inanamıyorum.”

“Bir parşömeni ateşe verip sonra... Tam olarak ne yaptın? Duvara mı çarptın?”

Rivelin yüzünü buruşturdu ve doğrulmaya başladı ama çok erken hareket ettiği için tekrar bayılmadan önce yanına koştum.

Elimi omzunun altından sokup kollarımı sırtına doladım. Yavaşça ayağa kalkarken müthiş ağırlığı üzerime çöktü. Bir an sendeledi, belli ki itiraf etmek istediğinden daha fazla çabalıyordu. İtiraz etmesine fırsat vermeden onu kanepeye götürdüm ve nazıkçe oturtmaya çalıştım. Ancak minderlerin üzerine sertçe düştü.

Bir an için sadece gözlerini kırpıştırarak oturdu. Skoll sızlanmayı bırakıp Rivelin'i bulduğum yeri telaşla koklamaya başlamıştı.

"Boş bakışların beni endişelendirmeye başlıyor. Köyde bir şifacı var mı?" diye sordum sonunda.

"Yolun aşağısında bir eczacı var ama bize yardımcı olacak hiçbir şeyi yok. Sadece sersemledim ve başım dönüyor."

"Ne oldu Rivelin? Hâlâ söylemedin."

"Lanet olası kafama darbe aldım."

Kaşlarımı çatarak kanepeye oturdum ve çıplak bacaklarımı altına aldım. "Neyden bahsediyorsun? Burada biri mi vardı? Evde?"

"Masama bakıyordum ve sonra ayak sesleri duydum. Tabii ki sen olduğunu sandım. Meğerse piçin biri evime girmiş. Çekiçle kafama vurdu."

Derin bir nefes aldım. "Yüzünü görebildin mi?"

"Hayır." Tekrar gözlerini kırpıştırınca kaşlarımı çattım.

"Sırtüstü uzanıp gözlerini kapatman gerek. Sana biraz su ve başına soğuk kompres getireyim."

"Bu cildini yakar," dedi sertçe.

"Hallederim."

Ayağa kalkmak üzereyken uzanıp elimi tuttu.

"Daella, birine mektup yazmak için parşömenimi ve mürekkebi mi kullandın?"

Yanaklarımın içini ısırdım. Demek saldırgan geldiğinde masasına bakınmasının sebebi buydu. Fark etmişti ama her şeyi yerli yerine koyduğuma yemin edebilirdim.

Hemen cevap vermeyince gözlerini kocaman açtı. Bakışları yüzümü taradı ve sonra bir iç çekti. “Kullanmışsın. Kime mektup yazdığını söyleyecek misin? Çünkü bana anlattığın her şeyden sonra hayatın boyunca sıkışıp kaldığın o boktan şehirde bir arkadaşın olduğunu sanmıyorum.”

Etrafımda tanıdık bir duvar yükseldi, ondan ve karşılaştığım herkesten beni koruyan bir duvar. Ona gerçeği söylersem ne yapardı? Bana inanır mıydı?

İç çektim. “Isveig’in kız kardeşi Thuri’ye şifreli bir mektup yazdım.”

“Onun da seninle aynı gemide olduğunu söylediğini sanıyordum.”

“Öyleydi ama iyi bir yüzücüdür. Eğer ben Elding’den sağ çıkabildiysem, belki o da çıkmıştır. Fafnir’e geri dönüp dönmediğini öğrenmek için ona bir not gönderdim.” Ve Gregor’un doğruyu söyleyip söylemediğini anlayabilmek için. “Endişelenme. Mektup Isveig’in eline geçse bile ne anlama geldiğini asla anlayamaz.”

Rivelin bana uzun uzun baktı. Şömineden sönmekte olan közler sırtımı ısıtıyordu ama havada tenimden buhar çıkmasına yol açan bir serinlik vardı. Yazın ortasında bile, gecenin serin öpücüğü içimdeki ateşi uyandırıyordu.

Sonunda, “Sana gerçekten güvenmek istiyorum,” dedi.

“Ben de sana güvenmek istiyorum. Bu gece neredeydin? Mektubumu yazmak için kalktıgımda gitmiştin.”

“Arşivdeydim, kalçana saplanmış o lanet buz parçasını eritmenin bir yolunu arıyordum. Meğer ateşe ihtiyacımız varmış. Bunca zamandır ihtiyacın olan şey buymuş. Ve bu geceye kadar hiç aklıma gelmemişti.”

Aceleyle ayağa kalktım. “Ne?”

Saf umut, kanımda alev alev dolanırken başım uğuldadı. Rivelin yarasına rağmen kendinden çok *emin* görünüyordu. Kaderimi uzun zaman önce kabullenmişim. Farklı bir gelecek ummak, gerçeği sessizce kabullenmekten daha çok canımı acıtmıştı. Kendimi o parçadan asla kurtaramayacağım ve bir gün hayatımı alacağı gerçeğinden. Tek çıkış yolu İsveig'in sunduğu özgürlüktü ve bunu gerçekten kazanabileceğimden içten içe şüphe ediyordum.

Önümde farklı bir yol olabileceğini düşünmek bile sanki bir savaş alanında kilometrelerce koşmuşum gibi hissettiriyordu.

"Ateş Daella," dedi. "O buzu eritmek için kullanacağız."

"Ama buz içimde. Onu yakmak için beni de yakman gerekir," dedim neredeyse fısıltıyla.

"Ateşe karşı bağışksın, bundan eminim."

Başımı iki yana sallayıp geri çekildim ve mutfağa doğru yöneldim. Düşünmem gerekiyordu. Bu geceki olaylar dizisi bir rüya kadar tuhaftı. Gerçekten bundan bir çıkış yolu olabilir miydi? İsveig beni alevlerden bu yüzden mi uzak tutmuştu? Ateşten korktuğu için sanmışım ki büyük ihtimalle öyleydi ama bu çok daha fazlasıydı.

Nasıl bu kadar *aptal* olabilmişim?

Bir bardağı suyla doldurduktan sonra salona döndüm. Rivelin tüm iyileşme girişimlerinden vazgeçmiş, şu an şöminedeki közleri kurcalıyordu. Sonra kıvılcımlara doğru üfledi. Muhteşem alevler canlanırken sert yüzüne alevler yansıyor. Umudumu parçalayan derin korkudan nefret ederek elimi kalbime bastırdım. Ya Rivelin yanılıyorsa? Bunun tenimi yakmayacağından nasıl emin olabilirdik? Ailem bir kez alevlerle yüzleşmiş ve hayatta kalamamıştı.

Ama o, ejderha büyüsünün aleviydi.

Rivelin yüzümdeki ifadeyi görüp yanıma geldi ve ellerimi nazikçe ellerinin arasına aldı. “Seni yakmayacak. Bana bu konuda güvenebilir misin?”

Ona güvenebilir miydim? Güvenmek istiyordum. İçten içe iyi bir fikir olduğunu biliyordum. Ocağındaki birkaç sıcak masha dokunmuştum ve beni yakmamışlardı. Yine de korkumun ağırlığını kemiklerimde hissedebiliyordum. Avuçlarım terliyor, göğsüm sıkışıyordu ve sanki çekiçle kafasına vurulan benmişim gibi başım zonkluyordu.

Ama annem burada olsaydı ne diyeceğini biliyordum.

Ris upp fyrir ofan, Daella.

Güçlü ol, Daella.

Kalbim bir anlık sarsılsa da geceliğimin alt ucunu kaldırıp yara izimi açığa çıkardım. Rivelin’in gözleri buruşmuş tenimdeki hafif mavi parıltıya odaklanmıştı. Çenesi gerildi. “Onun yaptığı bu şeyi her gördüğümde sessiz ada hayatımı terk edip imparatora en keskin bıçağımı tattırmak istiyorum.”

“Bunun yanında hangi şarabı içerdin?” diye sordum.

Güneş sarısı gözlerinde kötücül bir parıltı belirdi. “Damarlarında akan o pislik her neyse, onu.”

“Çıplak tenime meşale değdireceğin gerçeğine odaklanmayayım diye mi böyle konuşuyorsun?”

“Kısmen,” dedi, bir köy demircisinden bekleyebileceğim bir ifadede çok, bir ork savaşçısının vahşi tebessümüne benzeyen bir gülümsemeyle. “İşe yaradı mı?”

“Kısmen.”

Rivelin alevlere döndü ve meşalenin ucunu ocağa dayadı. Havaya kıvılcımlar saçıldı ve alevler yoğunlaştı. Skoll evden çıkmak için o ânı seçmişti. Bunun için onu suçlayamazdım.

Rivelin meşaleyi ocaktan aldığı anda ucu cehennem gibi parlıyordu. Ateş havayı yalayıp dans eden kıvılcımlar derin ve kor-

kunç bir kırmızıya dönüşmüştü. Boğazımdaki acı yumruyu, yutkunarak atlattım.

“Bana güven.” Yaklaştı ve soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

Başımı sallayarak onayladım ve kendimi sabitlemek için bir şeye uzandım. Meşaleyi eline aldı ve diğer elini tutmam için uzattı. Parmaklarımı avucuna kaydırduğımda, sanki bunun benim için ne kadar zor olduğunu gerçekten anlıyormuş gibi kuvvetle sıktı.

Ve sonra hiçbir uyarıda bulunmadan meşalenin ucunu tenime bastırdı.

Kendimi acıya hazırladım ama bunun yerine içime sakinleştirici bir sıcaklık yayılmıştı. Ateş tenimi yaladı, alevlerin açgözlü dilleri tutunacak bir yer arıyordu. Ama vücudum, sanki kalçam koruyucu bir malzemeye kaplanmış gibi ateşi yalıtıyordu. Nehirde giydiğim o deri kumaşa benzer bir şey giymiş gibiydim ama bu kez tatlı su için değil alevler içindi. Rivelin başından beri haklıydı. Ateş beni yakmıyordu.

Tek yaptığı beni ısıtmaktı.

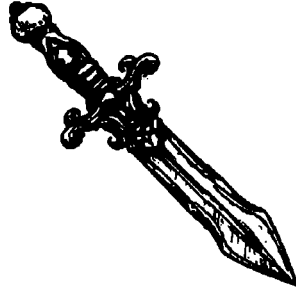
Rivelin hayret dolu bir kahkaha atarak meşaleyi tenimden çekti. Gözleri kalçamda gezindi ve ifadesi donuklaştı. “Ah.”

Aşağı baktım. Yara izi yıllardır olduğu gibi duruyordu. Hafif mavi bir parıltıyı örten, iyileşmiş ama pürüzlü, pembe bir deri parçası. Meşale beni yakmamıştı. Ama buz parçasını da eritmemişti.

Isveig'den kaçış yoktu. Bu kesindi.

26

DAELLA

“İşe yaramadı.” Bir iç çektim ve kanepeye doğru yürüdüm, ip-leri kesilmiş bir kukla gibi kendimi hemen minderlerin üzerine bıraktım. Buz parçası, sanki vücudumu acımasız büyüünden kurtarmaya çalıştığımı biliyormuş gibi zonklamaya başlamıştı.

Rivelin meşaleyi diğer kütüklerle birlikte yanması için ocağa geri attıktan sonra yanıma geldi. Sol omzuyla bacağını benimki- ne bastırdı. Çok sıcak ve güçlüydü. Aniden kanepenin ne kadar küçük olduğunu fark ettim. Aramıza mesafe koymanın bir yolu yoktu. Bunu istemiyor değildim ancak ona bu kadar yakınken odaklanmakta zorlanıyordum.

“Sana umut verdiğim için özür dilerim. Gerçekten işe yara-yacağını sanmıştım,” dedi Rivelin.

“İçten içe ben de öyle sanmıştım.” Ona baktığımda bakışları-nı yakaladım. İçimden bir titreme geçti. “Gerçekten dinlenme-lisin. Kafadaki o yara...”

“Şimdi iyiyim. Ben bir elfim, unuttun mu? Biz çabuk iyile-şiriz.”

“Hangi piç, insana kendi evinde saldırır ki?” Kaşlarımı çat-tım. İkimiz de aynı anda, “Gregor,” dedik. Başımı iki yana sal-ladım. “Nedenini anlamıyorum. Sana saldırmak hiçbir işe yara-maz, intikam istese bile. Bu yaranın ne kadar çabuk iyileştiğini anlayabilecek biri varsa o da Gregor’dur.”

Rivelin yana doğru kaydı ve çenemi parmaklarının arasına alarak gözlerimin içine baktı. “Gregor hakkında konuşmak is-temiyorum.”

Kalbimin bir an duraksadığına yemin edebilirdim. Bu, daha önce hep gözlerimi devirdiğim bir ifadeydi. Ama bu kez nefe-simi kesen ve nabız gibi atan titremeyi gerçekten hissetmişim. “Sanırım sabah bir sonraki yarışa başlamamız gerekiyor. Seni bi-raz dinlenmen için yalnız bırakayım mı?”

“Kesinlikle hayır.”

“Öyle mi?” Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Aklında başka bir şey mi var?”

Elini çenemden kulağıma doğru kaydırды, parmaklarını ya-vaşça saç tellerimin arasından geçirdi, sonra da bir tutamı kav-radı. Beni kendine çekip dudaklarını kulağıma sürttüğünde ne-fesim kesildi.

Tenimi okşayan nefesi içimde bir ürperti yaratmıştı. “Birisi evime girip bana saldırdı. Kendimi daha iyi hissettirebilecek tek bir şey var. Mükemmel dudaklarının aletimi sarmasını istiyorum.”

Omurgamdan aşağı bir ürperti indi. “Hani artık iyi hissediyordun?”

“Ben iyi mi dedim? Seni demir ocağında becerirken sıırılsık-lam ve sımsıcacık olduğunu düşünmeden duramıyorum diye-cektim.”

İrkilerek kemerine uzandım, dizlerim minderlere gömüldü. “Bu durumda hastalığını iyileştirmem gerek.”

Rivelin, kemerini çözüp pantolonunu bacaklarından aşağı doğru çekerken kısık gözlerle beni izledi. Dudaklarımı ıslatıp tüm uzunluğunu ağzıma nasıl sığdıracağımı merak ederek aletine baktım. Midemde kelekler uçuşuyordu.

Yavaşça aletini kavradım ve dudaklarım ucuna gelene kadar kafamı indirdim. Dudaklarımı aletin üzerinde gezdirdim. Tıslayan Rivelin'in saçlarımı kavrayan eli kasıldı. Ondan bu kadar kolay bir tepki alabilmenin verdiği o lezzetli heyecanla midem daha da kasılmıştı.

Dudaklarımı araladım ve aletini ağzıma alırken aynı zamanda elimi de hareket ettiriyordum. Kısık, gırtlaktan bir ses çıkardı. "Lanet olsun, Daella."

"Mmm." Onu derine, daha da derine, ta ki ucu boğazımın arkasına değene kadar içime çekerken sesim teninde gürledi. Sonra elimle birlikte tekrar yukarı doğru çıktım. Saçlarımı daha da sıkı tuttu.

"Çok mükemmel," diye inledi.

Onu daha hızlı ve daha derine aldım, elim ve ağzım uyum içinde çalışıyordu. Her santimini tadarken, emerken ve yalarken gerginliğinin arttığını ve aletin daha da büyüdüğünü hissettim.

Elimle testislerini sıkıduğmda hızla ağzıma boşaldı. Dudaklarından bir inilti döküldü ve sıvısı dilime aktı. Bir şekilde hem tuz tadı, hem de onun tadı vardı. Gülümseyerek yuttum.

Ayağa kalktığımda bana öyle sarhoş edici bir arzu ve sevgi karışımıyla bakıyordu ki kalbim az kalsın oracıkta duracaktı. Eliyle yanağımı okşadıktan sonra tişörtünü çıkarmaya başladı. Ve biliyordum ki benimle işi henüz bitmemişti. Güzel. Ben de bitmesini istemiyordum zaten.

Ama tam soyunurken kaşlarını çattı ve aşağı baktı. Çıplak göğsüne dokundu ve yüzü soldu. Sonra ayağa fırladı. "Lanet olası anahtar gitmiş."

“Ne?” Şaşkın bir şekilde aceleyle giyinmesini ve fırtına gibi ocağına inen kapıya gitmesini izledim. Kanepeden kalktığımda yanıma geri dönmüştü. Dudakları gerilmiş ve kaşları öfkeyle çatılmıştı.

“Neler oluyor Rivelin?”

Ellerini yumruk yaptı. “Silah dolabının kilidi açık. Gregor kılıçlarımı çalmış.”

Rivelin’in peşinden dışarı çıktım. Gece gökyüzünde, puslu bulutların ardından bir tırpan gibi ilerleyen hilalin sadece alt yarısı görünüyordu. Rivelin’in yanında yolda bunu bir alamet olarak algılamamaya çalıştım. Gecenin soğuğu tenime işliyordu. Ona yetişmeye çalışırken nefesim buharlaşıyor, elflere has hızıyla adımları güçleniyordu. Köyün doğu tarafına ulaşmamız uzun sürmemişti. Gregor’un pencereleri karanlıktı ve son ziyaretimizden farklı olarak bacasından duman çıkmıyordu. Rivelin kapıyı çaldı ama cevap beklemeden botuyla kapıyı tekmeleyip içeri daldı.

Hemen arkasından giderken sokağın karşısındaki evlere omzumun üzerinden hızlıca bir göz attım. Böyle bir gürültüye birigelse şaşırmazdım.

“Gregor,” diye seslendi Rivelin dağınık odada ilerlerken. “Çık ortaya. Saklanmanın bir faydası yok.”

Ama ne bir cevap ne de bir hareket vardı.

“Sanırım burada değil Rivelin,” dedim.

Kaşlarını çatarak etrafına son bir kez baktı ve dışarıya çıkıp yola geri döndü. Arkamızdan kapıyı sessizce kapatıp onu takip

ettim, gerçi zahmet etmeme gerek kalmamıştı çünkü birkaç surat çoktan pencerelerinden bize bakıyordu.

“Onu ve kılıçları bulmalıyız,” diye fısıldadı Rivelin. “Eğer öfkelenir de köy halkına misilleme yapmaya kalkarsa, o silahları yaptığım için kendimi asla affetmem. Yasayı çiğnedim ve benim yüzümden hepimizin sonu gelebilir.”

“O tek başına. Köye kılıcıyla dalsa bile biz çok daha fazlayız.”

“Biz mi?”

“Şey... Evet. Isveig bana karşı zalimdi ama bana kız kardeşinin dövüşmeyi öğretmesini sağladı ve kız kardeşi bu konuda en iyilerden biridir.”

“Biliyorum Daella. Ama sanki kendini *bizden* biri olarak görüyormuşsun gibi konuştun.”

“Ah.” Kalbim küt küt atıyordu. “Bir bakıma öyle. En azından Gregor söz konusu olduğunda.”

Rivelin hafifçe gülümsedi ama sonra ellerini saçlarının arasından geçirdi, yüzünde artık acı dolu bir ifade vardı. “Burası, korkunç şeylerin yaşanmadığı huzurlu bir ada olmalı ama biz kılıçlardan ve düşmana direnmekten söz ediyoruz. Yeterince uğraşırsak, burasının o tür bir karanlıktan muaf olabileceğini sanmıştım. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım karanlık beni takip ediyor.”

Önüne geçtim ve yanağına dokunmak için ayak parmaklarımın ucuna kalktım. “Henüz umudunu kaybetme. Kavgaya gerek kalmayabilir. Tek yapmamız gereken Gregor harekete geçmeden önce onu bulmak.”

“Bunu nasıl yapabileceğimize dair bir fikrin var mı?” diye sordu.

Gregor’u en son gördüğüm anı düşündüm. Ağaçların arasında gizleniyordu. “Sanırım Küllerinden Doğan Orman’da saklanıyor.”

Ormana doğru yola koyulmadan önce şafağa kadar bekledik. Onu ve gizli kılıç zulasını karanlıkta bulmak daha zor olacaktı ve eğer hırsızlık faaliyetleri için bütün gece uyanık kalmışsa, sabaha doğru uykuya dalabilirdi.

Çantayı omzuma alıp merdivenlerden aşağı koştum ve köyden yayılan kokuları içime çektim. Yolun aşağısındaki açık penceresinden yayılan topraksı kokuya bakılırsa Milka çoktan ekmek pişirmeye başlamıştı bile. Karşıdaki yaşlı cüce, piposunu almış, mantarın üzerinde oturuyordu. Bize el salladı. Rivelin'in evinin yan tarafına tırmanan sarmaşıklara çiy düşmüştü ve hava kuş cıvıltılarıyla doluydu. Her şeyi içime çekip gülümsedim.

"Günaydın canım," diye seslendi yumuşak bir ses.

Döndüğümde Mabel'in yolda ağır adımlarla yürüdüğünü gördüm, tebessümü sabah güneşi kadar parlaktı. Bugün kenarlarına yalnızca benim anlayabileceğim kadim sözcükler işlenmiş, koyu yeşil bir bluz giymişti. *Ris upp ur oskunni*. Belini sıkıan kemer, bükülmüş zincirlerden oluşuyordu ve tokası kanatlarını açan bir ejderha şeklinde dövülmüştü. Yalnızca Draugrlar, ejderha sembolleriyle işlenmiş kıyafetler giyerdi.

Dünyam altüst olmuş gibi hissediyordum.

"Bu kemeri nereden aldın?" diye sordum sesimdeki suçlayıcı tondan nefret ederek. Ama o gün o köyde Draugrlar da vardı. Mabel'ı dolapta saklanırken bulduğumda masum olduğuna inanmıştım. Yoksa yanılmış mıydım?

Bastonuna yaslandı ve topallayarak yaklaştı. "Kocam verdi. Annesininmiş, ondan önce de onun annesinin. Ailesinde yüzyıl-

lardır kuşaktan kuşağa aktarılmış. Eğer bir kızımız olsaydı ben de ona verecektim.”

“Bu bir ork kemeri mi?” diye sordum gizlice havayı koklayarak. Draugr kokusundan eser yoktu.

“Evet. Tıpkı bu bluz gibi.”

“Ah. Pekâlâ.” Bu mantıklı olabilirdi. Yine de bir şey beni huzursuz ediyordu. Sanki aynaya bakıyormuşum gibi hissediyordum ama karşımda çarpık bir versiyonum vardı ve bir şeytan gibi sırtıyordu.

“Al.” Keten bir torbayı kaldırdı. “Yolculuk için ikinize de börek yaptım.”

Rahatlayarak gülümsedim. “Yolculuğa çıkacağımızı nereden bildin?”

“Gregor’un yan evinde oturuyorum.” Kıkırdadı. “Dün gece ikiniz epey gürültü yaptınız. Söylediğiniz her kelimeyi duydum, muhtemelen duymamı istemediğiniz kısımlar da dâhil. Yine de sevgili demircimizin ne yaptığı benim için hiç önemli değil. Yeter ki onları geri getirip güvenli bir yere koysun.”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Ayrıca yemek için teşekkür ederim.”

“Sadece yuvamın korunmasını istiyorum, duydun mu? Hepimiz aynı şeyi istiyoruz. Sence Oyunlar için neden bu kadar az kişi öne çıktı? Sıra Rivelin’de ve Engin Deniz’in ötesindeki o canavardan bizi korumak için doğru kelimeleri bulacağını biliyoruz. Sen de bulacaksın.”

DAELLA

Mabel'in sözleri ormanın derinliklerine kadar peşimi bırakmadı. Böyle bir ödül varken Yaz Ortası Oyunları'na neden bu kadar az kişinin katıldığını ben de merak etmiştim. Hiçbiri Rivelin'in adadan ne isteyeceğini bilmiyordu. Onlara asla söyleyemezdi ama doğru seçimi yapacağına inanıyorlardı. Onları imparatorluktan koruyacak mükemmel kelimeleri bulacağına inanıyorlardı.

Ve ona güvenmekte haklıydılar. Bunu yapacaktı.

Ben olsam her şeylerini çalardım. Ya da buraya ilk geldiğimde çalardım. Bir daha asla özgürlüğü tadamayacağım anlamına gelse bile artık bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Belki başka bir seçenek vardı ama bir çıkış yolu göremiyordum.

"Sessizsin," dedi Rivelin, Küllerinden Doğan Orman'ın doğusuna doğru kıvrılan patikada yürürken.

Etrafımızda sessiz nöbetçiler gibi duran muhteşem bir ağaç topluluğu vardı. Parlak kabuklu sekoyalar, meşeler ve iri yapraklı akçağaçlar iç içe geçmiş, başımızın üzerinde yemyeşil bir gölge-

lik oluşturunuyordu. Tavşanlar, kızıl karınlı semenderlerle birlikte etrafta koşuşturuyordu. Nereye baksam hayat vardı.

Isveig hayattan, büyüden ve buzlu vahşi doğada gelişenler hariç doğanın kendisinden *nefret ederdi*.

“Sadece düşünüyordum. Fafnir’e dönmeme az kaldı.”

Rivelin bana sertçe baktı. “Daha birkaç hafta var ve bu süre zarfında seni kurtarmanın bir yolunu bulacağız.”

“Ateş işe yaramadıysa hiçbir şey yaramaz.”

“Arşiv’deki tüm kitaplara bakmadım,” dedi.

Ama ben zamanın tükendiğini biliyordum.

Gregor’dan bir iz aramaya devam ederek ormanın derinliklerine doğru ilerledik. Gün hızla geçiyordu ve kısa süre sonra alacakaranlık sık ağaçların arasından sızmaya başlamıştı. Mabel’in ağız sulandıran böreklerinden birini yemek için mola verdikten sonra geri dönmemiz gerektiği fikrini sundum.

“Onu burada bulabileceğimizi sanmıyorum, en azından bugün,” dedim devrilmiş bir kütüğün üzerinden. Pantolonumdaki kırıntıları silkeleyip ayağa kalktım. “Geri döndüğümüzde hava kararmış olacak.”

Rivelin kollarını dizlerine dayayıp kaşlarını çatı. “Öylece ortadan kaybolmuş olamaz.”

“Belki de kılıçları çalıp kuzeydeki diğer köylerden birine gitmiştir. Düşündüğün gibi yapmış ve onları biraz para karşılığında satmıştır. Belki de planı intikam almak değil de sadece buydu.”

“Bu pek olası görünmüyor,” dedi.

“Neyse. Gregor burada değil, o yüzden geri dönmeliyiz. Geceyi ormanda geçirirsek köyü koruyamayız.”

Bir an itiraz edeceğini sandım. Rivelin’in çok inatçı bir elf olduğunu biliyordum. Onun hakkında öğrendiğim her şeyle uyumluydu bu. Hayattaki rolüne karar vermişti ve bundan

vazgeçmeyi reddediyordu. Eğilirse kırılabileceğine inanıyordu ve ben de ona ulaşmak istiyorsam, bunu anlayabileceği şekilde yapmalıydım.

“Yaz Ortası Oyunları için bir sonraki yarışa başlamalıyız,” dedim. “Bunu kazanamazsak, Viggo’nun üstünlüğünü silmek imkânsız olur. Üstelik Isveig, Gregor’dan çok daha büyük bir tehdit.”

Yukarı baktı. “Haklısın.”

Tam gitmek üzere ayağa kalktığı anda gökyüzünde bir çığlık yankılandı. Kısa süre sonra, bir savaş davulunun ağır vuruşları gibi, gürleyen bir patlama sesi duyuldu. Ağaçlar titredi, hışırdayan dallarından etrafımıza yapraklar yağdı.

Kalbim göğsümde sarsıldı. “Bu da ne Rivelin?”

“Bir ejderha,” diye mırıldandı sesinde hafif bir şaşkınlıkla. “Ama neden burada olduklarını bilmiyorum. Mağaralarını sadece geceleri avlanmak için terk eder ve nadiren dağlardan uzaklaşırlar.”

Yine de ejderhalar ya da en azından içlerinden biri kesinlikle buradaydı. Yukarıdaki ağaçlar, yelpaze gibi açılan kitap sayfaları gibi genişçe yayılmıştı. Kızıl pullu bir ejderha alçaktan süzülüp tam önüme kondu. Sıcak hava yüzüme çarpmıştı.

Kükürt, baharat ve tuzlu su kokusu. Deri ve toz izleri.

Ejderhanın kokusu beni tüketmiş, ciğerlerimdeki havayı yok etmişti. Sendeleyerek öne doğru atıldım ve yaratığın önünde tek dizimin üzerine çöktüm. Deri gibi burnunu bana doğru yaklaştırıp kokladı. Toplu olmasına rağmen yüzümü ve boynumu kamçılar gibi savrulan saçlarını canımı yakıyordu.

“Aska,” diye mırıldandı Rivelin yakınlardan bir yerden. “Geri çekil. Bu Daella. Sana zarar vermez.”

Başımı kaldırıp sertçe baktım. Ejderha artık o kadar yakındı ki pullarındaki kırmızının farklı tonlarını ve şişkin turuncu

gözlerinde kendi yüzümün yansımasını, kanatlarındaki her bir dikenin keskin uçlarını ve kafamdan daha büyük olan o şeytani dişlerini görebiliyordum. Dumanı, ateşi ve derisinden nabız gibi atan o karşı konulmaz gücü koklayabiliyordum. İçim titredi.

Yutkundum ve kendimi toparlayıp, “Aska mı? Adı bu mu?” dedim.

“Kendisi dişi ve evet adı bu,” dedi Rivelin ama daha önce hiç duymadığım kadar gergindi, sanki bu ejderhaların bana anlattığı kadar zararsız olduğuna inanmıyormuş gibiydi. “Diğerleri Eldi, Reykur ve Hita.”

Ne kadar tuhaftı. Bunlar ork isimleriydi.

“Peki, neden burada?” diye fısıldadım.

Bir sessizlik oldu. “Bilmiyorum.”

Bu pek de güven verici değildi, ejderha dizlerinin üzerine çöküp deri kanatlarını düzgünce sırtına katladığında bile nefes almadım. Bana göz kırptı, sonra tekrar kokladı ve başını yana eğdi.

Ejderha belli ki bir şeylerin kokusunu alıyordu. Benim ve ork kanımın mı yoksa... Çantama baktım. Yerde hâlâ Mabel’in mantarlı börekleri duruyordu. Saatler geçmiş olsa bile böreklerinin lezzetli kokusu etrafımızda bir bulut gibi asılıydı.

Başımı yana eğdim ve sonuncu böreği çıkardım. “Bu yüzden mi buradasın? Mabel’in ikramlarından ister misin?”

Aska hevesle kuyruğunu yere vurduğunda yüzüme toz ve düşen yapraklar sıçradı.

“Lanet olsun,” dedi Rivelin.

Yiyecekleri ejderhanın önüne, yere koymaya başladım ama Aska, ben daha beceremedi burnunu avucuma koydu. Gerildim ve elimi yavaşça açtım. Kuyruğunu hâlâ yere vururken böreği elimden nazikçe aldı ve tek hamlede yuttu. Sadece

şaşkınlıkla izleyebildim. Bunca yıldır korktuğum şey *bu muydu?* Skoll'dan daha korkutucu değildi.

Aska tekrar elimi dürttü, boğazından derin bir hırıltı yükseldi.

“Üzgünüm,” dedim. “Bu sonuncusuydu.”

Gözlerini kapattı ve burnunu avucuma yaslayarak bir iç çekti. Burnunu okşadım, kalbimde tuhaf bir his alevlendi. Bu, ona doğru çekilme hissiydi; kendimi bu ejderhaya bağlama, büyüsünü kullanma isteği duyuyordum. Bu dürtüyü hayatım boyunca hissetmiştim ama Isveig tüm ejderhaları yok ettiği için bastırmak çok kolay olmuştu.

Ama dördünü yok edememişti.

Ve dikkatli olmazsam bu arzuya teslim olacağımı biliyordum. Sonsuza dek bunu görmezden gelemezdim. Kimse gelemezdi.

Yavaşça geri çekildim.

“Daella,” dedi Rivelin dikkatimi Aska'dan ve onun o içimi, ruhumu görüyormuş gibi görünen, alev alev gözlerinden uzaklaştırarak. “Elin iyi mi?”

“Ne? Tabii ki iyi. Yemeğimi istiyordu, parmaklarımı değil.”

“Tenini kastetmiştim,” deyince çıplak kollarımın ürperdiğini hissettim. “Kimse ejderhalarla temas kuramaz. Yanarlar. Ben de bu yüzden yaklaşmıyorum.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ah. İyiyim. Sanırım bu pek de şaşırtıcı değil çünkü genel olarak ateşe karşı bağışıklığım var gibi görünüyor.”

“Evet ama merak ediyorum...” Ejderhaya uzun süre baktı, sonra Aska aniden yaprakları savurup toprağı hortum gibi havalandırarak göğe döndüğünde gözlerini kırıştırp başını iki yana salladı. “Annenin bir ork olduğunu ve bir Draugr yangınında öldüğünü söylemiştin?” diye devam etti.

Kaşlarımı çattım. “Evet, doğru.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Aska’nın ateşinin, kalçandaki buz parçasını eritebileceğini ummuştum ama denemek çok riskli olur.” İç çekti. “Wyndale’e dönsek iyi olur. İkimizin de iyi bir uykuya ihtiyacı var.”

Sonraki hafta hızla geçmişti. Gregor hiç ortalıkta görünmüyordu ve demirhanedeki siparişler üzerinde çalışmadığımız ve Rivelin de buz parçamı eritmenin bir yolunu bulmak için arşivleri araştırmadığı zamanlarda yarışa odaklanıyorduk.

Jordur Yarışı için gerçekten olağanüstü bir şey yaratmak adına toprak elementlerini kullanacaktık. Ne yazık ki bu görev Rivelin’in güçlü yönleriyle son iki görev kadar örtüşmüyordu. Her sabah onu yemek masasında, etrafı sopa, taş ve çiçek yığınlarıyla çevrili ve tamamen çaresiz bir hâlde yakalıyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse benim de elimden pek bir şey gelmiyordu.

“Belki bir kaya oluşumu yapabiliriz.” Taş yığını kurcaladım. Eserimizi seyircilere sunmamıza bir gün kalmıştı. Şimdiye kadar elimizde herhangi bir şey yoktu.

“Sunabilirdik. Ve kaybederdik,” diye kuru bir şekilde cevapladı Rivelin.

Karşısındaki sandalyeye çöktüm ve yeni yıkanmış saçlarının kulaklarının üzerinden kıvrılışına bakmamaya çalıştım. Son birkaç gündür gergindik. Özel anlarımızdan hiç bahsetmemiştim, o da bahsetmemişti. Arada sırada ocağın karşısından bana baktığını, aramızda kıvılcımların ve sıcaklığın dans ettiğini görü-

yordum. Ama asla bundan öteye götürmedi, ben de götürmedim. Görebildiğim kadarıyla aramızdaki her neyse, mahvolmaya mahkûmdu. Yakında burayı terk etmek zorunda kalacaktım ve asla geri dönme özgürlüğüm olmayacaktı.

Gitmeden önce tek yapabileceğim Wyndale'in korunduğundan emin olmaktı.

"Tamam." Ellerimi masaya koydum. "Anladığım kadarıyla Oyunlar her yıl aynı düzeni izliyor, değil mi? İlk görev için her zaman bir tekneyle bir şeyler yapıyorsun, sonra ikinci görev için ateş kullanarak bir şeyler yaratman gerekiyor. Ve şimdi üçüncüsü için topraktan bir şey sunmamız gerekiyor. Bu her yıl aynı mı?"

Başını salladı. "Doğru."

"Peki, geçmişte başkaları ne yaptı?"

Rivelin parmaklarıyla masaya vurdu. "Doğa çelenkleri, böcek otelleri, çiçek aranjmanları, taş kullanılarak yapılan sanatsal şeyler. Bazıları kâse veya tabak yapmıştı. Gerçek şu ki bunların hepsi gayet güzel oy alsa da hiçbirini kazanmayı garantileyecek kadar muhteşem değil. O havai fişek gösterisinden sonra Viggo'nun gizli bir planı olacağını garanti ederim."

Aklıma bir şey gelmişti ve öne eğildim. "Bir şey pişiren oldu mu?"

Rivelin durdu. "Pişirme konusunda en ufak bir bilgim yok."

"Ama benim var." Gülümsedim.

Rivelin un, yumurta, tereyağı, süt ve şekerden oluşan bir malzeme listesi ile eczaneden de birkaç tatlı baharat almak için pazara gitmişti ve yemek masasını toprak artıklarından temizleyip tuzlu bulaşık beziyle ovmayı bitirdiğim anda geri dönmüştü bile.

Ellerindekileri lavabonun yanına bıraktı ve bana temkinli bir şekilde baktı. “Ne yaptığını bildiğinden emin misin?”

“Çocukluğum bunları yapmakla geçti.” Torbayı işaret ettim. “Mabel’dan kek tepsisini aldın mı?”

“Evet, düşündüğün gibi bir tane vardı.”

“Güzel. Bana bir kâse getir, sonra ocağı yak. Bir de eldivene ihtiyacım olacak.”

Dolaba doğru ilerlerken dudakları seğirdi. “Birileri patronluk taslıyor.”

“Ayak uydursan iyi olur. Yapmamız gereken bir sürü kek var.”

Sabah, lezzetli bir pişirme aktivitesiyle geçti. Rivelin başlarda hamuru ve kremayı karıştırışımı izledi ve sadece kabı ateşin üzerinde tutmak için atıldı. Kısa süre sonra ev şekerli, mükemmel bir tatlı kokusuyla doldu. İlk parti soğuduktan sonra karışımımı tattı ve kocaman açılmış gözlerle onay işareti yaptı.

İki parti daha yaptıktan sonra karıştırmaya yardım etti.

Un torbasını kâseye döktüğünde, yüzüne ve kıyafetlerine beyaz bir bulut sıçradı. Gözlerini kırpıştırıp öksürdüğünde gülmeden edemedim.

“Kâseye dökmen gerekiyor, yüzüne değil,” dedim.

Un bulutunu savuşturdu ve avını takip eden bir kurt gibi yavaşça yaklaştı. “Öyle mi?”

“Dur Rivelin. Bekle—”

Unlu elini alıp yüzüme sürdü. Ağzım açık kalmıştı. Tam krema kâsesine uzanıyordum ki Rivelin ellerini belime dolayıp beni yemek masasına kaldırdı. Eğilip alnını alnıma bastırdı. Aramızdan buhar, un ve sıcaklık yayılıyordu.

“Bugün inanılmaz derecede iştah açıcı görünüyorsun. Mutfağımda kek pişiriyorsun, her yerinde evimin, ocağımın ve *benim* kokum var.”

Ürpererek kokusunu içime çektim. Evet, günlerdir farklı odalarda uyumamıza ve birbirimize neredeyse hiç dokunmamamıza rağmen kokularımızın karıştığını fark etmiştim.

“Erkeğin kalbine giden yolun midesinden geçtiğini söylerler,” dedim.

Erkeğin *kalbi*.

Söylediğim anda geri almak istedim. Ne kadar aptal ve rezildim? Şimdi Rivelin yanlış bir fikre kapılacaktı. Ondan daha fazlasını beklediğimi, kısa bir tutku anından çok fazla şey çıkardığımı düşünecekti. Oysa yaşadıklarımız anlamsızdı ve daha fazlası yoktu. Eğer ona âşık olduğumu düşünürse her gün yüz yüze bakabileceğimi, hatta yanında çalışabileceğimi bile sanmıyordum.

“Kalbim, ha?” Burnunu burnuma sürttüğünde vücudum titredi. İşte o an Wyndale’den ayrılma korkumun tamamen Isveig’le ilgili olmadığını anladım. Beni anlayan ve ömrünü halkı olarak seçtiği insanları korumaya adanmış biriyle tanışmıştım. Sert bir ses tonu ve somurtkan bir ifadenin ardına ne kadar gizlemeye çalışsa da ben içindeki gerçeği görebiliyordum. Rivelin aslında tıpkı bu kekler gibi yumuşacıktı.

Ona gülümsedim, *gerçekten* gülümsedim. En son ne zaman yapmacık davranmaya çalıştığımı hatırlamıyordum. Günler olmuştu. Belki de haftalar.

Başımın arkasını kavrayıp beni şiddetle öptü, sanki o da bu anı benim kadar özlemişti. Diliyle dudaklarımı keşfedip sanki asla doyamayacakmış gibi tadıma bakarken iki büklüm olmuştum. Kalbim göğsümde acı acı çarpıyordu, içimde enfes ve baş döndürücü bir heyecan dalgası hissediyordum. Dokunuşu içimdeki ateşi körüklüyordu ama daha da önemlisi, bedenlerimizin birbirine uyumu acı verici şekilde *doğru* hissettiriyordu.

Geri çekilip parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve iç çekti. “Üzgünüm. Seninleyken kendimi kontrol edemiyorum.”

“Üzülecek ne var?” Kolumu beline doladım ve onu kendime çektim. Onu burada, böyle istiyordum. Artık etrafında dans etmek ya da her günün her anında aramızdaki gerginlikten kaçmak yoktu. Mucizevi bir çözüm bulamazsak Wyndale’de fazla vaktim kalmamıştı. Zaman su gibi akıp gidiyordu. Aramızda güçlü bir şey yokmuş gibi davranıp bu beklenmedik bağın tadını çıkarmazsak yazık olurdu. *Yaşanacak* her an, fazlasıyla değerliydi.

“Hayatında olması gereken türden bir adam değilim,” dedi sertçe. “Ben çekilmez, huysuz bir piçim. Bunlar senin kendi sözlerin. Her geceyi seninle yatakta geçirmek istesem de geçirmememiz senin için çok daha iyi olur. Aslında burada senin için bir ev aramaya başladım. *Benim* diyebileceğin bir ev. Yakınlarda birkaç tane boş ev var—”

Parmağımı dudaklarına bastırdım. “Çekilmez bir piçsin ama aynı zamanda koruyucu, cesur ve *iyi kalplisin*. Bana daha önce hiç kimse senin gibi davranmadı. *Hiç kimse*, Rivelin.”

“Yani, sevgili annenin hançerini denize attığımda ve sonra seni bıçakla tehdit ettiğimde de mi?”

“Eh, ben de sana aynısını yapardım,” dedim hafif bir gülümsemeyle. “Sahiline bir parask vurmuştu. Başka ne yapabilirdin ki?”

Gözlerime baktı. “Ben seni hiç hak etmiyorum.”

Masadan atlayıp bluzumu çıkardım. “Her şeyi hak ediyorsun.”

Geri kalan kıyafetlerimizi yavaşça çıkardık ve hepsini yere fırlattık. Kıyafetlerimiz una bulanmıştı. Rivelin büyük bir iştahla beni tekrar masaya kaldırdı ve göğsümü ağzına alıp kabarmış meme ucumu diliyle okşadı. Başımı geriye atıp inledim, parmaklarımı saçlarına doladım. Lanet olsun, bunu günlerdir istiyordum.

Boştaki eliyle diğer göğsümü nazikçe sıktıktan sonra avucunu meme ucumun üzerinden geçirdi. Nefis bir sızı içimi gerdi.

Rivelin başını kaldırdı ve dudaklarımı kendi dudaklarının arasına aldı. Yumuşak dudaklarıyla beni tüketiyordu, öpüşü o kadar yoğundu ki sanki bana bir daha asla dokunma şansı bulamayacakmış gibiydi. Daha önce hiç tanımadığım bir açlıkla beni kavrarken bedenlerimiz birbirine çarptı. Göğüslerimi, heykel gibi göğsüne bastırdım ve bacağıma kalçasına dolayarak onu kendime daha da çektim.

Ona şu an her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. Daha önce de buna boyun eğmiştik ama şimdi farklı bir şeyler vardı. Sanki kalbimin etrafındaki tüm duvarlar sonunda yerle bir olmuş, moloz yığınlarına dönüşmüştü. Rivelin savunmamı aşmıştı ve ben bundan çok memnundum. Hayatımda ilk kez, kim olduğumu ve nasıl hissettiğimi saklamama gerek yoktu. Sadece kendim olmakta özgürdüm.

Şişmiş aletin ucunu göbeğime bastırırken ruhunun derinliklerinden bir inilti yükseldi.

Onu orada hissettiğimde tüm vücuduma ürpertiler yayıldı. Aleti klitorisime sürtündü. *Ah lanet olsun.* Bacaklarımı daha da açtım ve ona doğru eğildim, yanaklarımız ve kollarımız una bulanmış hâldeyken bedenim beni bu masada becermesi için yalvarıyordu.

Önce yavaşça içime girdi, sonra o kadar sert ve derin bir şekilde devam etti ki çığlık attım.

“Rivelin,” diye soludum ona sımsıkı sarılarak.

“Aferin sana,” diye mırıldandı avuçlarını masaya bastırarak. Dışarı çıktı, sonra bir kez daha içime girdi. Haz kıvılcımlarından gözlerim kararmıştı. İçimdeki her şey sımsıkı olmuştu, nefes almakta bile zorlanıyordum.

“Arkaya yaslan,” diye emretti. “Aletimi içine gömerken kıvrandığını görmek istiyorum.”

Bu edepsiz sözleriyle içimi bir haz dalgası daha sardı. Kalbim hızla çarparken masaya uzandım ve tahtanın sırtıma sürtündüğünü hissettim. Ona baktım ve iki ayağımı da masaya koyup bacaklarımı daha da açtım. Daha önce hiç kimsenin önünde bu kadar cesur olmamıştım ama bana bakışındaki bir şey; vücudumun her santimini ona sunmak, temasını ne kadar özlediğimi tam olarak göstermek istememe neden oluyordu. Ona her şeyimi verebilirdim ve o, duygularımı bana karşı bir silah olarak kullanmazdı. Kendini bana, benim ona yaptığım kadar kolay teslim ederdi. Bir anda ona güvendiğimi fark ettim, kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyordu.

Bu demirci elfe tüm kalbimle ve ruhumla güveniyordum.

Yüzünde vahşi bir ihtiyaçla, ıslaklığıma baktı. Kalçalarımı kavrayarak öyle sert bir şekilde içime girdi ki masa altımda sallandı. Un kâsesi yere devrildi. Sallanan masayı tutarak inledim. Ben zevkle inlerken Rivelin’in gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi ve ben daha fazlasını isteyerek nefes nefese kalmış bir enkaza dönüşene kadar daha hızlı ve daha sert bir şekilde hareket etti.

Aniden beni masadan kaldırıp duvara taşıdı, bedenlerimizi sıkıca birbirine kenetledi. Aramızdan buhar çıkıyor, sıcaklığı içimdeki ateşli ihtiyacı gideriyordu. Beklediğimden daha nazik bir şekilde beni sert göğsüyle ahşap kirişlerin arasına sıkıştırdı. Gözleri ıslıl ıslıl yanan parlak altınlar gibiydi.

“Çok güzelsin,” diye mırıldandı alnını alnıma dayayarak. “Her şeyin mükemmel.”

Bu sefer sanki içimde geçirebileceği her saniyenin tadını çıkarıyormuş gibi içimde yavaş hareket ediyordu. Kollarımı boynuna doladım ve yoğun bakışlarına, anladığını umduğum

bakışlarımla karşılık verdim. Onu istiyordum. Hayır, ona ihtiyacım vardı, burada ve şimdi ve gelecek her gece ihtiyacım olacaktı. Dudaklarımın köşelerinde hafif bir gülümseme belirdi ve Rivelin'den derin bir inilti yükseldi.

“Benimle kal, Daella.” İçime girip çıkmaya devam ederken ismim dilinde bir dua gibi yankılandı.

“Seni Wyndale’de tutmanın bir yolunu bulacağız. Seni burada, ocağımda ve yatağımda istiyorum.”

Kalbim küt küt atıyor, parmaklarım ipeksi saç tellerini daha sıkı kavırıyordu. “Ne kadar süreliğine?”

“Bunun bitmesini isteyeceğimi hiç sanmıyorum.”

Umutsuz bir arzu kafamda zonkluyordu. Söylediği her kelimayı sanki ben söylemişim gibi hissediyordum. Onunla böyle burada olmak, bildiğim en güzel şeydi.

“Ben de bunun bitmesini istemiyorum,” diye fısıldadım.

İçime girişi daha da derinleşti. Ellerimi geniş omuzlarından kaydırıp; parmaklarım güçlü vücudunun her santiminin, her kasının tadını çıkarırken aleti tarafından ele geçirilmiş gibi hissediyordum. Ağır nefeslerimiz birbirine karıştı, buhar havayı buğulandırdı.

İçimdeki sıcaklık yayılıyor, göbeğim kasılıyordu. Sanki yaklaşan orgazmımı hissetmiş gibi Rivelin de inledi ve tekrar tekrar içime daldı, ta ki—

Görüşüm yoğun beyaz parıltılarla dolmuştu ve güçlü bir ateş dalgası her yerimi sardı. Göğsüyle pürüzlü duvar arasında titreyerek haykırdım, boşalırken güçlü sarsıntılar vücudumun her santimini ele geçirmişti. Birkaç saniye sonra Rivelin ilkel bir inilti çıkardı ve zonklayan aleti içime boşaldı.

Ona yaslandım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayacakmış gibiydi. Başımı omzuna yasladığımda onun da kalbinin çılgınca attığını duydum.

Dudaklarını alnıma bastırdı.

“En azından gün ağarana kadar senin olmak istiyorum,” diye mırıldandı sıcak tenime doğru. “Seni öpmek, sana dokunmak ve seni tatmak istiyorum.”

Gözlerinin içine baktım, gülümsedim ve “O zaman yapalım,” diye fısıldadım.

O gece, Rivelin nihayet yatağıma girmişti.

DAELLA

Festival boyunca kurulmuş tezgâhlardan oluşan labirentte canlı adımlarla dolaşırken bir yandan da dalgın dalgın kolumdaki bileziği çeviriyordum. Rivelin ve ben fazla uyumamıştık ama kendimi hiç bu kadar uyanık hissetmemiştim. Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Kendimi hiç bu kadar *enerjik* hissetmemiştim. Neşeyle o ilk hafta ozandan duyduğum İsveig hakkındaki şarkıyı mırıldanarak Elma'nın festival için çeşitli peynirlerden oluşan bir tepsi hazırladığı standına uğradım.

“Günaydın Elma,” dedim gülümseyerek. “Handa olursun sanıyordum.”

Gölgeler teninde fısıldaşırken beni dikkatle süzdü ve bir an için beni sevmediğine karar verdiğini sanıp endişelendim. “Yarışma töreni yaklaşırken handa olmamın bir anlamı yok. Şu anda kasabada kimse yoktur.”

“O zaman şanslıyım sanırım. Şu peynirlerden biraz isterim.”

Sırıttı. “Nasıl olduğunu biliyorsun. Para yoksa peynir de yok.”

Rivelin'in bana verdiği bir yığın altını tezgâha attım ve biraz peynir aldım. O lezzeti ağzıma atarken Elma gülümsedi ve bize şans diledi. Şu anda buna pek ihtiyacımız olmadığını hissediyordum. Diğer yarışmacıları çoktan görmüştüm ve havai fişekler kadar büyük ilgi görmese de yine de keklerimizle kazanacağımızı tahmin ediyordum.

Henüz kalçamdaki buz ile ilgili bir çare bulamamış olsak da her şey yerli yerine oturmaya başlıyordu. Bu yüzden sahneye doğru ilerlerken sonrasında olacakları tahmin etmeliydim. Gregor birdenbire ortaya çıkıp beni belimden yakaladı ve beni tekrar çalılıklara doğru çekti.

Karnına dirsek atıp ondan uzaklaştım.

"Kader aşkına, sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye tısladım.

Onu en son gördüğümünden bile daha kötü görünüyordu ve bu hâli bir şey anlatıyordu. Altın rengi saçları, çamur lekeleriyle kaplı zayıf yüzünün etrafından karışık tutamlar hâlinde sarkıyordu. Bir şeyler mi yemişti?

"Seninle konuşmam gerek," dedi yorgun bir şekilde. "Rivelin hakkında. Yine."

İç çektim. "Ne konuşmak istediğini biliyorum. Kılıçlarını rehin tutuyorsun. Karşılığında ne istiyorsun? Oyunlarla ilgili bir şey mi?"

"Ne?" Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Rivelin'in kılıçları mı var?"

"Aptal numarası yapma. Onlar karşılığında ne istiyorsun?"

Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Kılıçlar bende değil. Hatta kılıcı olduğunu bile bilmiyordum. Odel ve Haldor biliyor mu? Bu adanın kanunlarına aykırı."

Ona baktım, şiş gözlerini ve şaşırtıcı bir şekilde çıplak olan ayaklarını inceledim. Gömleği paramparça olmuştu. Acı çeki-

yormuş gibi öne eğildi. “Birisi Rivelin’in evine girdi, onu bayılttı ve birkaç kılıç çaldı. Bunu yapanın gerçekten sen olmadığını mı söylüyorsun?”

“Wyndale’de böyle şeyler olmaz.”

“Ama oldu ve en büyük suçlu sensin.”

Kaşlarını çattı. “Bunu bizzat gördün mü?”

“Evet. Yani, sonrasını gördüm. Rivelin’i yerde baygın, yaralı ve kanlar içinde buldum. Sonra kılıçların olmadığını fark ettik.”

“Çok zekice.” Gregor, çıplak ayaklarıyla yere vurarak volta atıyordu. “Bu yara neredeydi? Başının önünde mi, arkasında mı?”

Gözlerimi kıstım. “Önünde. Ne ima etmeye çalışıyorsun?”

“Rivelin bu işin beyni. Bir düşün, Daella. Bu yarış herkesten çok o kazanmak istiyor ve bunun için ne gerekiyorsa yapmaya hazır. Ben onun en büyük rakibiydim ve beni suçlayarak atılma-sebep oldu.”

“Bu kadar hayalperest olma. Sen onun en büyük rakibi değildin. Viggo en büyük rakibi. Ayrıca hepimiz biliyoruz ki—”

“Haklısın. Viggo kazanıyor.” Gregor’un gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ve eminim o ‘çalıntı’ kılıçları Viggo’nun evinde bulacaksın. Onları oraya Rivelin koymuştur. Eğer tüm rakipleri Oyunlar’dan atılırsa hükmen kazanır. Gerçekten çok zekice. Bunu ben akıl etmeliydim.” Beni süzdü. “Ama onun hile yapması eminim seni memnun etmez. Orklar prensipleriyle meşhurdur.”

İrkildim. “Orklar hakkında bir şey biliyormuşsun gibi konuşma.”

Rivelin’i bulup Gregor’un mantıksızca konuşarak dolaştığını söylemem gerekiyordu. O elf, Cehennem’e gidip gelmiş gibi görünüyordu ama çalınan kılıçları yakınlarda bir yerde saklıyor olmalıydı. Kafasının karışıklığına bakılırsa, onları kullanmaya çalışacağından şüphem yoktu.

“Henüz seni baştan çıkarmadı mı?” diye seslendi Gregor gitmek için arkamı döndüğümde.

Duraksadım ve omzumun üzerinden baktım. “Sen neyden bahsediyorsun?”

“Sen buraya ilk geldiğinde Rivelin, Odel ve Haldor’la bir toplantı yaptı. Rivelin’in seni baştan çıkarıp kendine âşık etmesi için evinde kalmanı teklif etmesine karar verdiler. Seni Isveig’e bu yerden bahsetmemeye ikna etmenin en iyi yolunun bu olduğunu düşündüler. Çünkü üçü senden bir şeyler saklamak istiyor. Ejderhalar hakkında.”

Ona kaşlarımı çattım ama şu sözler kalbimde bir şeyleri harekete geçirmişti. *Seni baştan çıkarıp kendine âşık etmesi için.* “Yalan söylüyorsun.”

Kollarını iki yana açınca çamurlu tişörtü ortaya çıktı. “Yalan söylüyor gibi mi görünüyorum?”

“Evet.” Ellerimi yumruk yaparak üzerine yürüdüm. Bu piç kurusunun icabına kendim bakabilecekken Rivelin’i çağırmama gerek yoktu. Onu yere serecek, sonra boğazını sıkacak ve Köy Konseyi’nin önüne sürükleyecektim. Onlar Gregor ve suçlarıyla istedikleri gibi ilgilenebilirlerdi.

Uzaktan bir çan sesi duyuldu, sunumun başladığını haber veriyordu. Gregor’un gözleri fal taşı gibi açıldı. Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve ağaçların arasından hızla fırladı. Elf olduğu için hızlıydı. Çok hızlıydı ve ona yetişme şansım yoktu. Bir an arkasından baktım, çan seslerinin kayboluşunu ve yerini dolduran kalabalığın uğultusunu dinledim. Ama Gregor’un sözlerine fazla odaklandığım için neredeyse hiçbirini duyamıyordum. Elbette her şey yalan olmalıydı. Rivelin’e ejderha büyüyle uğraşıp uğraşmadığını sormuştum ya da bu köyde uğraşan biri olup olmadığını ve gözlerimin içine bakıp *hayır* de-

mişti. Onunla tanışalı daha birkaç hafta olmuştu ama yine de... Bana bu kadar önemli bir konuda yalan söylemezdi... Değil mi? Gerçeği öğrenmemi engellemek için bana karşı hisleri varmış gibi davranmazdı. Değil mi?

Gregor, Oyunlar başladığından beri her şeyi mahvetmeye çalışmaktan başka bir şey yapmamıştı. O bir sabotajcıydı. Şu anda da tek yapmaya çalıştığı buydu. Beni Rivelin'e karşı kıskırtırsa... Ne başarmayı umduğunu anlamıyordum ama her şeyi deneyecek kadar çaresiz görünüyordu.

Kendi kendime başımı iki yana sallayarak festivale geri döndüm ve diğer yarışmacıların toplandığı sahnede Rivelin'e katıldım. Hofsa, geç kaldığımı fark ederek bana sert bir bakış attı. Oğlunun sabotaj girişimlerine devam ettiğini duyarsa ne hisse derdi merak ediyordum doğrusu.

Rivelin eğilip, "Neredeydin?" diye fısıldadı.

"Sonra anlatırım," diye mırıldandım. "Kazandıktan sonra."

Kaşlarını çattı ama itiraz etmedi. Bizi izleyen yüzlerce seyirci vardı ve çoğunun işitme duyusu gelişmişti. Kılıçları hakkında konuştuğumun duyulması riskine girmek istemedim. Gregor'un inandığının aksine Odel veya Haldor'un silahlara kızacağını sanmıyordum. Ama herkes için aynı şeyi söyleyemedim. Buradaki insanların yarısı Wyndaleli değildi. Rivelin'i buranın yerel sakinlerin tanıdığı gibi tanımıyor olabiliyorlardı.

Benim tanıdığım... Ya da tanıdığımı sandığım gibi.

Diğer yarışmacılara baktım. Cüce Hege zambaklardan, mor salkımlardan ve beyaz güllerden oluşan muhteşem bir çiçek aranjmanı getirmişti. Garip bir bileşimdi ama bir şekilde işe yaramıştı, çiçeklerin tatlı kokuları sahneyi doldurdu. Yanında duran karısı Nina gülümseyerek onu cesaretlendirdi.

Godfrey adlı sessiz insan elinde, tamamen yapraklardan yapılmış bir heykel tutuyordu. Bir fenrir şeklinde olan heykel etkileyici görünüyordu. Bu kadar geride olmasa, bu yarışta çok önemli oylar kazanırdı.

Bir de ateş iblisi Viggo vardı. Beni çok şaşırtan bir şekilde yaptığı şey diğerleri kadar etkileyici değildi. Getirdiği tek şey sahnede duran küçük bir keseydi. Kokladım. Jordur kumu. İlginç. Bunu bir tür gösteri için mi kullanmayı planlıyordu?

Göz ucuyla bir kıpırtı fark ettim. Dönüp baktığımda Odel ve Haldor'un herkesten uzakta, kenarda birbirlerine sokulmuş olduklarını gördüm. Öfkeyle fısıldaşıyorlardı, gözlerinin etrafındaki kaslar gergindi. Haldor bana doğru bir bakış attı ve sonra hemen gözlerini kaçırdı. Kaşlarımı çattım. Bu da neydi?

Rivelin güçlü elini sırtıma koydu. O an kalabalığın uğultusu üzerime çöktü. Haldor ve Odel'e o kadar odaklanmışım ki her şeyi kaçırmıştım. Sunum bitmişti ve seyirciler Rivelin'le birlikte saatlerce uğraşarak pişirdiğim yüzlerce keki tatmak için sahneye yaklaşıyorlardı. Neredeyse uyuşmuş bir hâlde sendeledim.

Kalabalık keklere akın ederken, "Şunlara bak," dedi Rivelin gülümseyerek. "Kekleri çok sevdiler. Bunu *sen* başardın, Daella."

Ama o keyifli inlemeleri ve donuk gülümsemeleri gerçekten takdir edecek gücü içimde bulamıyordum. Gregor'un sözleri hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu, Odel ile Haldor arasındaki o tuhaf konuşmayı gördükten sonra daha da çok sersemlemiştim. Ama hayır, bu saçmalıktı. Rivelin beni sadece etrafta dolanmamı istemediği için evine almıştı. Bana göz kulak olmayı kabul etmişti, benimle romantik bir ilişki yaşamayı değil.

Beni kullanmıyordu... Değil mi?

"Evet, harika," dedim elimden geldiğince neşeyle gülümsemeye çalışarak. "Oyları alıyoruz gibi görünüyor."

Yüzümü süzdükten sonra kaşlarını çattı. “İyi olduğundan emin misin?”

“Sadece yorgunum. Dün gece neredeyse hiç uyuyamadık.”

“Daella, ne zaman—”

“Gregor’u gördüm,” diye patladım.

Gerildi. “Nerede?”

“Yine tüccar tezgâhlarının arkasındaki ormandaydı. Ama çaldığı *şeyler* yanında değildi. Nerede olduklarını söylemesini istediğimde ne dediğimi bile anlamadı.”

Rivelin kaşlarını çatarak tezgâhlara doğru yürümeye başladı ama onu durdurmak için kolundan tuttum. “Çoktan kaçtı. O kadar hızlı ki artık ona yetişmek imkânsız. Sen de hızlısın ama o çoktan gitti. Hangi yöne gittiğini bile bilmiyoruz.”

“Ne istiyordu?” diye çıkıştı.

Yutkundum ve ona her şeyi anlatmaya karar verdim. Tüm bu şüphelerden kurtulmanın tek yolu buydu. Rivelin bana Gregor’un bana söylediği her kelimenin yalan olduğunu söylerken onun gözlerinin içine bakmam gerekiyordu. Beni, dikkatimi ejderha büyüünden uzaklaştırmak için baştan çıkarmadığını duymaya ihtiyacım vardı.

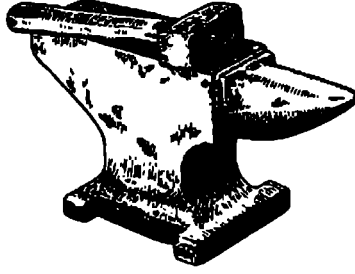
Aramızdaki her neyse gerçek olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

Ama ben tek kelime edemedim Hofsa sahninin tepesindeki çanı çaldı. Yarısı yenmiş bir keki havaya kaldırarak tüm kalabalığın duyması için, “Görünüşe bakılırsa bir galibimiz var!” diye bağırdı.

Gerçekten de haklıydı. Çakıl taşlarıyla dolu cam kavanozumuz, kumunu hiçbir şeyle karıştırmamış olan Viggo’nunkiyle aynı hizada duruyordu, diğer ikisinin kavanozunda ise sadece bir avuç çakıl taşı vardı. Kalabalık onaylayarak kükredi.

Gregor'un suçlamaları hakkında Rivelin'le konuşma umudum, tezahürat eden yüzlerce seyircinin etrafımı sarması ve beni asmalarla kaplı bir sandalyeye oturtup havaya kaldırmasıyla, rüzgârda bir fısıltı gibi kayboldu.

RIVELIN

Wyndale halkı Daella'yı bizden biriymiş gibi kucakladı. Kalabalığa hazırladığı karışımı sunarken gururla yanında duruyor olmama rağmen herkes, keklerin arkasındaki kişinin o olduğunu biliyordu. Mutfakta berbattım ve bu bir sır değildi.

Komşularımın onu tamamen dallardan ve sarmaşıklardan yapılmış, her bacağında mor çiçekler olan bir sandalyeyle havaya kaldırmalarını izledim. Bu, köyün dikkat çekici bulduğu birine yaptığı kutlamanın bir parçasıydı ve her yıl yalnızca bir kez yapılırdı. Daella'nın kazanmasının bir anlamı vardı, görmezden gelmek istesem de kalbimin küt küt atmasına neden olan bir şey.

Özellikle de Gregor'un peşindeyken. Kaşlarımı çatarak tüccar tezgâhlarına doğru yürüdüm. Kaçmış olması önemli değildi. Onu bulmak için ne gerekiyorsa yapacaktım ve Daella'nın tebessümünden, yine o takındığı sahte tebessümünden Gregor'un ona canını sıkan bir şey söylediğini anlamıştım.

Ama çayırın yarısına bile varmadan Odel yolumu kesti ve kolumdan tuttu. Beni tek kelime edemedi bir çadırın arkasına,

Haldor'un volta atıp boynuzlarını kaşdığı yere doğru sürükledi. Bu iyiye işaret değildi.

Gergin yüzlerine baktım. "Sorun ne? Gregor mu? Yine bir şey mi yaptı?"

"Riv dostum," dedi Haldor yüzünü buruşturarak. "Etrafta dolaşan bir söylenti var, ocağında bir silah zulası varmış."

Midem bulanmaya başlamıştı. Yüzümü taş gibi ifadesiz bir hâle getirmeye çalıştım. "Bunu nereden duydun?"

"Köy Binası'na isimsiz bir not bırakılmış. Ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyorum ama bu sabah buldum," dedi Haldor sessizce ve yakındaki kalabalığa gergin gözlerle baktı. Ama tezahüratlar ve kahkahalar o kadar yüksekti ki sözlerimizi elflerin meraklı kulakları bile duyamazdı.

Kaşlarımı çattım. "İsimsiz bir not mu?"

"Evet, aslında senin bal mumu mührünle damgalanmış bir parşömen parçasına yazılmış, bu yüzden bir tür şaka olabileceğini düşündüm. Yine de sen şakacı biri olmadığın için bu pek mantıklı gelmedi."

Daella'ya baktım. Sandalyenin kollarına yapışmıştı ama yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı. Aklıma gelen ilk düşünceyi bastırmaya çalışırken midem ağzıma geldi. Saldırı gecesi çekmeceimde bir şeyler karıştırıyordu. İsveig'in kız kardeşine mektup göndermek için bir parşömen aldığını itiraf etmişti. O an bunu garip bulmuştum. Thuri muhtemelen ölmüştü.

"Yapmaz," diye mırıldandım.

"Kim ne yapmaz?" diye sordu kanatları seğiren Odel. Kanatları sadece aşırı derecede sıkıntılı olduğunda seğirirdi.

"Geçen gece biri evime girdi, bana saldırdı ve parşömenlerimi yaktı," dedim sertçe ve alnımdaki minik yara izini işaret

ettim. Hızla iyileşmiştim ama hâlâ küçük bir iz vardı. “Buna sebep oldu.”

Odel’in kanatları daha hızlı seğirdi. “Saldırıya mı uğradın? Neden hiçbir şey söylemedin?”

Bakışlarımı Odel’in fal taşı gibi açılmış gözlerinden, Haldor’un yüzüne çevirdim. Eski dostum beni çok iyi tanıyordu. İfadesi sertleşti.

“Lanet olası kılıçlar yüzünden. Doğru, değil mi? Bunca zamandır kılıç yapıyordun.”

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. “Onları kullanmayı hiç düşünmedim.”

Haldor acı çekiyor gibiydi. “Yasaları çiğnedin, Riv.”

“Gittiğim her yere bir kılıç veya hançer taşırım. On dört yıldır. Kimse hiçbir şey söylemedi veya beni durdurmaya çalışmadı. Bunun neden farklı olduğunu anlayamıyorum.” Söylemek istediklerimi vurgulamak için belime bağlı hançeri sıvazladım.

“Bu doğru.” Odel bakışlarını benden Haldor’a çevirdi, dudakları düz pembe bir çizgi hâlini almıştı. “Ona *Wyndale’in Savunucusu* adını verdik. Belki de sadece görevini yaptığını söyleyebiliriz.”

Haldor çadırın yanında volta atıyor; kızarmış teni ve saçları, zümrüt yeşili ketenle tam bir tezat oluşturunuyordu. Buradaki en eski dostumdu ve beni çok az kişinin anladığı şekilde anlardı. Geçmişimdeki şiddeti geride bırakmak için çok uğraştığımı biliyordu.

Ama bu durum ona, tekrar o günlere geri dönmeyi planlıyormuşum gibi gelebilirdi.

“Kılıçlar şu an nerede?” diye sordu.

“Gregor onları bir yere saklamış. Onu Küllerinden Doğan Orman’da aradım ama bulamadım. Ancak törenden hemen

önce ortaya çıkmış ve Daella'yı üzen bir şey söylemiş. Fazla uzakta olamaz."

"Sence Gregor muydu?" Odel kaşlarını çatı.

"Bu pek mantıklı değil, Riv. Neden kılıçlarını çalsın ki? Özellikle de o notu Gregor bıraktıysa," dedi Haldor.

"Ben..."

Buna verecek cevabım yoktu. Çünkü Haldor haklıydı. Bu hiç mantıklı değildi. Gregor tanıdığım en zeki elf olmasa da o kadar da aptal sayılmazdı, değil mi? Bakışlarım bir kez daha Daella'ya kaydı ama çadır onu görmemi engelliyordu. Ancak tezahüratlar henüz dinmemişti, bu da Daella'nın hâlâ o sandalyede olduğu anlamına geliyordu.

Daella o gece kılıçları çalmamıştı belli ki ama parşömeni Odel ve Haldor'a o notu iletmek için mi çalmıştı? Hayır, böyle düşünmemeliydim. Belki de Gregor'un asıl oyunu buydu. Bizi birbirimize düşürmek istiyordu.

"Belli ki doğru düzgün düşünemiyor ya da kazanamayacak kadar akıllı olmadığı bir oyun oynuyor," diye itiraz ettim. "Bu köyde başka hiç kimse bana onun kadar kin beslemiyor. Onu Yaz Ortası Oyunları'ndan ben attırdım, unuttunuz mu?"

Haldor başını aşağı yukarı salladı ama ikna olmuşa benzer miyordu.

"Riv, seni sevdiğimizi biliyorsun ama çok da dost canlısı biri sayılmazsın," dedi Odel nazikçe. "Aklına seni sabote etmek isteyebilecek başka biri geliyor mu?"

Hayır demek istiyordum, tabii ki gelmiyordu. Viggo'nun havai fişekleri ilk başta beni şüphelendirmişti ama Haldor bunların bir ateş iblisi özelliği olduğunu açıkça belirtmişti. Ayrıca, üst üste iki yarışı da rahatlıkla kazanmıştı. Neden beni sabote etmeye çalışacaktı ki? Bugüne kadar pek bir tehdit oluşturmamıştım.

Ve Wyndale'deki başka biri neden bana karşı olacaktı ki? Burası korkunç hiçbir şeyin yaşanmadığı huzurlu bir ada köyüydü. Tehlikeyi *uzak tutmak* için ne gerekiyorsa yapmış ve mevcut huzuru korumak için yıllarca uğraşmışım. Isveig'in parasklarından veya savaşçılarından hiçbiri bizi bulamamıştı.

Ta ki birkaç hafta öncesine kadar.

Daella kılıçları biliyordu. Bu adada onları gören tek kişi oydu. Masamın çekmecelerini karıştırıyordu. Ona ejderhaları gösterecek kadar güvenmiştim ve kazanırsam adaya ne sormayı planladığımı ona söylemiştim. Bunca zamandır beni yumuşatmak için mi böyle davranıyordu? Hamlesi bu muydu?

Eğer beni başarısızlığa uğratmak isteseydi bunu rakibim yapmış gibi gösterirdi. Ve şu anki en büyük rakibim... Viggo'ydu.

Gözlerimi kapattım ve içimde tutamadığım kelimelerden nefret ederek, "Sanırım kılıçların nerede olduğunu biliyorum. Viggo'nun evini kontrol etmeliyiz," dedim.

DAELLA

Kaosun içinde Rivelin'i gözden kaybetmiştim. Wyndale köylüleri beni her havaya kaldırdığında sandalyenin sert yüzeyi tenimi sıyrıyordu. Bir yanımla rahatlamak ve bu beklenmedik kutlamanın tadını çıkarmak istiyordu... Annemin kek tarifinden bu kadar mı etkilenmişlerdi? Ama odak noktam Rivelin ve yarıda kesilen sohbetimizdi.

O neredeydi? Gregor'un peşine mi düşmüştü? Ve neden içimde kötü bir his vardı?

Kalabalık nihayet sahneye doğru dönerken sandalye sarsıldı ve köylüler beni yere indirdi. Hepsine en iyi sahte tebessümümü takınarak gülümsedim ve bana yaşattıkları bu onur için onlara teşekkür ettim. Güneş gibi parlak elbisesi ve ışıldayan gülümsemesiyle Tilda ve Elma oradaydı. Cüce fırıncı Milka da. Hâlâ Rivelin'i, Odel'i veya Haldor'u hiçbir yerde göremiyordum.

Kalabalığın arasında dolaşıp gümüş renkli saçlarını aradım. Tezgâhların arasından yürürken Lilia'yı bar tezgâhının üzerine

eğilmiş, bana el sallarken buldum; nazik gülümsemesi her zamanki gibi parlaktı. Ama yüzüme baktığında o parlaklık soldu.

“Her şey yolunda mı, Daella?” Bar tezgâhının üzerinde bir bez parçası gezdirerek beni süzüyordu. “Abini hiçbir yerde bulamıyorum. Onu gördün mü?”

“Elbette gördüm. Birkaç dakika önce Odel ve Haldor’la birlikte gittiler. Köyün doğu tarafına doğru gidiyorlardı.” Eli yavaşladı. “Bir şey mi oldu?”

“Hayır,” dedim ve başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum.”

Tam gitmek üzereyken elini uzattı ve nazikçe koluma dokundu. “Seni kendinden uzaklaştırmasına izin verme. Son zamanlarda seninle birlikteyken daha iyi.”

“Daha mı iyi?”

“Ne kadar içine kapanık olduğunu biliyorsun. Geçmişiyse gerçekten mücadele ediyor, imparatorun paralı askerlerinin yaptıkları, buna karşılık kendisinin yaptıklarıyla. Sanırım bunca yıldır dünyadan saklanarak kendini cezalandırıyordu. Ama sen onu o lanet evden çıkardın.” Nazikçe gülümsedi. “Eğer aranızı bozduysa ona düzeltmesi için bir şans ver, olur mu? Seni çok sevdim. Kalsan çok güzel olur.”

Zoraki bir şekilde gülümsedim. “Teşekkürler Lilia. Gerçekten. Ama sadece onunla konuşmam gerek, hepsi bu.”

Uzattığı tatlı bira kupalarından birini aldım ve kalabalığın arasından çayırın diğer tarafına geçtim. Köye doğru uzanan toprak yol daha sessizdi ve muhtemelen uzun bir süre öyle kalacaktı. Bugünkü kutlama daha yeni başlıyor gibiydi.

Lilia, Rivelin ve diğerlerinin doğuya doğru gittiğini görmüştü, bu yüzden köyün o tarafındaki ev kümesine giden patikaya saptım. İleriden tanıdık sesler geliyordu. Rivelin telaşla konuşuyordu ama bu mesafeden ne dediğini anlayamıyordum.

Adımlarımı hızlandırdım ve köşeye döndüğümde onu yolun ortasında, kayıp kılıçlar etrafına saçılmış hâlde buldum.

Yavaşladım ve durdum. Odel beni fark etti ve sert bir şekilde kaşlarını çatarak yukarı baktı, pembe kanatları çılgınca seğiriyordu. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Haldor, Rivelin'in diğer tarafında duruyordu. Çenesini ovuşturdu, gözlerini kapatarak bir iç çekti.

"Sen." Odel titreyen parmağıyla beni işaret etti. "Bunu Rivelin'e sen yaptın, değil mi?"

Yüzümdeki tüm kan çekildi. "Ne?"

"Doğru." Viggo, iki katlı binanın pencerelerini süsleyen kırmızı güllerin bulunduğu küçük bir ahşap evden dışarı çıktı. Bana dik dik bakıyordu. "Rivelin'in kılıcı olduğunu bile bilmiyordum. Çalmam için mantıklı bir sebep yok. Çalan *oydu*."

Bir an için tek yapabildiğim karşımda duran dört kişiye bakıp parçaları birleştirmeye çalışmak oldu. Ev Viggo'nun olmalıydı. Odel ve Haldor, Rivelin'in kılıçlarını içeride bulmuşlardı. Ama onun çaldığından şüphelenmek yerine beni mi suçluyorlardı?

"Rivelin'in kılıçlarını çalıp Viggo'nun evine yerleştirdiğimi mi düşünüyorsunuz? Ama neden bunu yapayım ki? Ben Rivelin'in tarafındayım. Oyunlardaki asistanıyım," dedim kaşlarını çatarak. "Az öncesine kadar Viggo'nun nerede yaşadığını bile bilmiyordum."

Haldor, dalgın dalgın kızıl boynuzlarının dibini kaşıyarak başını iki yana salladı. İblisin genellikle sevinçli bir ifadesi olurdu ama şimdi yorgun görünüyordu. "Evet, durum böyle görünüyor ama ne yazık ki dikkate almamız gereken başka şeyler var. Mesela nereden geldiğin ve zırhında neden Grundstoff İmparatorluğu'nun parask mührü olduğu gibi."

İrkildim. “Bunu aştığımızı sanıyordum. İsveig’e sadık değilim.”

“Evet, bize böyle söyledin canım,” dedi Odel özür dilercesine gülümseyerek. “Ama elimizde sadece senin sözün var. Ve sonra tüm bunlar oldu...” Belli belirsiz kılıçları işaret etti. “Sen geldiğinden beri birileri Rivelin’e düşmanlık besliyor.”

Rivelin’in bakışlarını yakalamaya, onun da aynı şeyi hissettiğine dair bir onay aramaya çalıştım ama bana bakmıyordu. Kalbime keskin bir acı saplanmıştı. “Demek her şeyin arkasında benim olduğuma inanıyorsunuz.”

“Daha iyi bir açıklaman varsa dinliyorum,” dedi Haldor.

Viggo’yu işaret ettim, o da merdivenlerinde durmuş konuşmayı izliyordu. “Kılıçlar *onun* evindeydi. Ya da belki Gregor çaldı. Ne oldu, yoksa birdenbire Gregor’u unuttunuz mu?”

Odel iç çekti. “Demirci dükkânındaki yıkımla hiçbir ilgisi olmadığını ve birinin kendisine iftira attığını iddia ediyor.”

“Ve siz de ona *inanıyorsunuz?*” diye sordum kalbim küt küt atarken. “Geçmişte de Oyunlar’ı sabote etmişti. Kari’yi kendisine saldırсын diye kışkırttığını *gördünüz.*”

“Her zaman kuralların sınırları içinde oynadı, bu yüzden onunla ilgili bir şey yapamadık.” Haldor iç çekti ve açıklamaya başladı ancak gökyüzünden gelen bir patlama sesi, sözünü kesti.

İçimden inledim. Bir de bu çıkmıştı. Sağanak yağmur. Yanımda tenimi koruyacak tuz veya çadır yoktu, bu da içeri girmem gerektiği anlamına geliyordu. *Eve* gitmem gerekiyordu. Ama artık buradaki evimin bana ait olduğunu sanmıyordum. Zaten hiç olmamıştı.

Rivelin’in bakışlarını bir kez daha yakalamaya çalışırken kalbim sızladı. Elleri belinde yere, etrafını saran kılıçlara bakıyordu. Duruşu ve asık suratı teslimiyet çığlıkları atıyordu.

Bunun arkasında benim olduğuma gerçekten inanıyordu.

Dökülmeyen gözyaşları gözlerimi yakıyordu. Çok uzun zamandır ağlamamış, Isveig'e asla bu tatmini yaşatmamıştım, yalnızken ve kimsenin görmeyeceğini bildiğimde bile ağlamamıştım. Kapımı dinleyip dağılmamı bekleme ihtimali her zaman vardı. Bu yüzden gözyaşlarımı hep içimde tutmuştum. Hiçbir zaman dağılmamıştım. Buna rağmen şu an yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı durduramıyordum.

Gözlerimi kırıştıtarak köyün batı tarafına ve sonunda buradan çıkmamı sağlayacak yola döndüm.

Derken başımın üzerinden bir gölge geçti.

Gök bir kez daha gürlerken rüzgâr üzerime doğru esti. Yukarı baktığımda kalbim duracak gibi oldu. Bu gök gürültüsü değildi. Ağır kanatları havayı döven bir ejderha tam karşıma kondu, devasa pençeleri yere saplandı, derimsi kuyruğunu ileri geri savurdu. Toprak bir sis bulutu gibi yükseldi. Ejderha burun deliklerini açıp havayı kokladı, parlak gözleri ağır birer örs gibi üzerime dikildi. Zümrüt pullarının altında ışıklar parlıyordu.

Bu, ormanda tanıştığım ejderha Aska değildi.

Yere yerleşirken titreyen elimi burnuna doğru kaldırdım. Bana baktı, ben de ona baktım, kalbim küt küt atıyordu.

Ve sonra kükredi.

Sesinin gücü beni sırtüstü yere sermişti. Arkamdan bağırışlar yükseldi ama gözlerimi canavardan ayırmaya cesaret edemedim. Bana doğru yaklaşırken gözleri kısılmıştı. Ama sonra sanki başka bir şey dikkatini çekmiş gibi başını çevirdi.

Ejderha tekrar havayı kokladı.

Dikkatini sadece birkaç adım ötedeki bir eve çevirdi.

“Reykur!” Rivelin'in haykırışı dehşetimi yarıp geçti. “Geri çekil. Daella sana zarar vermek istemiyor.”

Ama Reykur'un dikkati artık bende değildi. Pençeleriyle toprağa derin delikler açarak eve doğru ilerledi. Ejderha havayı son bir kez kokladı, ağzını açtı ve acımasız alevlerini binaya doğru savurdu.

Çığlık atıp yere yığıldım, üzerime çöken o baş döndürücü sıcak yüzünden irkilmiştim. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. O kadar yoğun bir sıcaklıktı ki her zerremi acımasız ve amansız bir acıyla tüketiyordu.

Aniden beliren Rivelin kollarımdan tutup beni çekti. Sonra sanki onu geri çağıracakmış gibi ejderhaya döndü. Ama artık çok geçti. Alevler binayı sarmıştı. Ölümcül alevler gökyüzüne yükseliyordu. Binanın kül yığınınına dönüşmesi sadece birkaç dakika alacaktı.

Alevler dans ederken Reykur başını bize doğru çevirdi. Ejderha, Viggo'ya doğru bir adım atarken boğazından alçak bir homurtu çıktı. Arka ayakları üzerinde geri çekildi ve kükredi. Kalbim küt küt atıyordu. Ejderha, Godfrey'nin evini yakmıştı. Viggo'nun evini de mi yakacaktı? Hem de Viggo hâlâ ön basamaklardayken?

"Hayır, Reykur," diye fısıldadım. "Dur."

Uzun bir sessizlik oldu.

Ejderha gözlerini kırptırdı, ağzını kapattı ve uçmak için kanatlarını açtı. Göz açıp kapayınca kadar havalandı, gökyüzünde o kadar hızlı kayboldu ki geride bıraktığı yıkım olmasa, hiç gelmediğini sanırdınız.

Rivelin gergin gözlerle yanıma diz çöktü. Tişörtü ve yanakları is içindeydi. "Daella. Yaralandın mı?"

"O iyi Riv," dedi yorgun bir şekilde Odel'le birlikte yavaşça yaklaşan Haldor. Odel'in kanatları o kadar hızlı seğiriyordu ki gösterdiği çabadan bayılacağını sandım. "Ama aynı şeyi Godfrey'nin evi için söyleyemem."

“Orası Godfrey’nin eviydi, değil mi?” dedim güçlkle.

Viggo sonunda güvenli basamaklardan inip yangının önünde bize katıldı. “İlginç, değil mi? Godfrey bugünkü yarışta birkaç oy aldı ve şimdi hedef hâline geldi. Az kalsın ben de hedef olacaktım. Rivelin’in ejderhasının hedefi. Ona durmasını söylediğinde Daella’ya *itaat eden* ejderhanın. İnsan nedenini merak ediyor.”

Bütün kafalar bana döndü.

DAELLA

Düşmanlarımla yüzleşmek için ayağa kalktım. Sonra içimdeki karmaşaya rağmen en güzel gülümsememi takındım. Sanki bir sandığa kaldırıp bir daha asla giymeyeceğimi sandığım eski, tanıdık bir savaş kıyafeti giymişim gibi hissetmiştim kendimi. İlk kez rahat hissetmiyordum. Sadece tüm bunlar *yanlış* geliyordu.

“Çok güzel bir teori uydurdun. Ancak gerçeğe dayanmaması üzücü. Seni bilmem ama ben biramı bitirmeyi çok isterim.” Unutulmuş kupayı yerden aldım. Ejderha saldırısı sırasında biranın bir kısmı dökülmüş ama birkaç yudum kalmıştı. Ve o birkaç yuduma çok ihtiyacım vardı. “Birisi bu yangınla ilgili bir şeyler yapmalı. Yayılmasını istemeyiz.”

Haldor, Viggo’ya döndü ve ciddiyetle başını salladı. “Kumundan biraz var mı?”

Viggo ateşe yaklaştı ve yanında taşıdığı keseden biraz Vatnor kumu çıkardı. Bir şeyler fısıldayarak alevlere doğru birkaç kum tanesi fırlattı. Daha önce gördüğüm her şeyden çok daha büyük, vahşi ve muhteşem, fırtınalı bir dalga hâlinde sular fışkırmaya

başladı. İlginçti. Bir ateş iblisinin Vatnor kumu zulasına sahip olacağı asla aklıma gelmezdi.

Gözlerimi kısıtım. Viggo da hemen beni suçlamıştı.

“Yargı hatası yaptın canım,” dedi Odel alevler sönerken yanıma gelerek. “Riv asla ejderhalardan birine buraya saldırmasını emretmez. Gregor’un suçlarıyla uğraşmalıydın. O zaman paçayı sıyrabilirdin.”

Gözlerimi kapattım ve sakın kalmak için kendimi zorladım. “Bunların hiçbirini ben yapmadım. Ejderhalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum, hele de onları bir yere saldırtmayı.”

“Sen bir orksun,” dedi Viggo alaycı bir şekilde. “Orklar ejderha ateşinde *yaratıldı* ve sonra türün onlarla bağ kurdu. Orijinal Draugr. Eğer birileri onlara bizden birini hedef almalarını emretmişse, o ancak sen olabilirsin.”

Bir adım geri çekildim. “Ne?”

“Bu kadar şaşırmış gibi yapma. Mabel bize senin hakkında her şeyi anlattı,” dedi Viggo. Odel ve Haldor onaylayarak başlarını salladılar.

Bir an konuşamadım, söylediklerine çok şaşırmıştım. Ben doğduğumda orkların çoğu birkaç yüzyıl önce dünyayı kasıp kavuran bir hastalıktan ölmüştü. Geçmişimize dair kayıtlara ulaşmak zordu. Ork tarihi ile ilgili bilgiler zamanla kaybolmuştu. Annem bana birçok hikâye anlatmıştı ama ne kadarının doğru ne kadarının efsane olduğunu hiç bilmiyordum.

Isveig bu konuda benimle konuşmayı reddetmişti. Bilmemi istemediği şeyler olup olmadığını sık sık merak ederdim.

Ama ejderhalar ve orklar... Bu kabul edilemeyecek kadar çılgın bir hikâyeydi.

Ya da değildi.

Rivelin yaklaştı ama gölgeli gözleri hâlâ benimkilere bakmayı reddediyordu. “Bu orklar ve ejderhalar meselesi de ne?”

“Doğru değil,” diye ısrar ettim.

“Mabel hiçbir şey hakkında yalan söylemez,” diye karşılık verdi Viggo. “Orklar ejderha ateşinde yaratıldı, dolayısıyla onlarla bağ kurarak canavarları nasıl kontrol edeceklerini biliyorlar. Tüm bunların arkasındaki kişi Daella.”

Rivelin nihayet bana baktı. Sarı gözleri içindeki ateşle parlıyor, kemiklerimi haşlayacak kadar sıcak bir şekilde içimi deliyordu. Çenemi kaldırdım ve geri adım atmayı reddettim. Bunu bana karşı kullanmalarına izin vermeyecektim. Aslında benim de sorularım vardı.

“Komik çünkü Gregor tüm bunların arkasındaki kişinin Rivelin olduğunu düşünüyor,” dedim, söylediğim her kelime-den nefret ederek. “Şimdiye kadar iki kez yanıma gelip beni uyarmaya çalıştı. Artık nedenini anlıyorum.”

Rivelin’in çenesinde bir kas seğirdi. “Ama o piçin anlattığı hiçbir şeye inanmadığını söylemiştin.”

“İnanmadım.” Kollarımı kavuşturdum. “Ama suçu bana atmaya çalıştığına göre artık doğruyu söylüyor olabileceğini düşünmeye başlıyorum.”

Rivelin çok farklı, acı dolu bir kahkaha attı. “Gerçekten mi Daella? Hamlen bu mu?”

“Neredeyse tüm rakipler *senin eşyalarını* hedef aldılar. Ocağın yok edildi, çekiçlerin çalındı, sonra kılıçların da. Saldıran senin ejderhandı, benim değil. Ve şimdi suçu bana atmaya çalışıyorsun. Elbette hamlem bu.”

Bana bakarken burun delikleri genişledi. “Kanıtla.”

“Neyi kanıtlayacağım? Masum olduğumu mu?”

“Aynen öyle.”

Alaycı bir şekilde sııttım ve bir adım geri çekildim. Rivelin bir kartal gibi hareketimi takip etti. “Bunu nasıl yapacağım?”

Hemen yanında duran Haldor'a baktı. Ateş iblisi başıyla onayladı.

Haldor, "Seni tutsak alacağız ki bu adaya geldiğin andan itibaren yapmamız gereken şey de buydu. Köy Binası'nın altındaki arşivlerde kalabilirsin. Rahat bir odadır ve tüm ihtiyaçların da karşılanacak. Yaz Ortası Oyunları sona erdikten sonra seni serbest bırakma konusunu düşünüyoruz," dedi.

"Tutsak," dedim fısıldayarak. Gözlerim Rivelin'in taşlaşmış yüzüne kilitlendi. "Sana *tüm yaşadıklarımı* anlattıktan sonra beni hapse atmak mı istiyorsun? Bunu bana gerçekten yapacak mısın?"

"Tanıdığımı sandığım Daella'ya bunu yapmazdım," dedi Rivelin sert bir sesle. "Ama bugün olanlardan sonra o Daella'nın yalan olduğunu anladım."

"Yalan." Ellerimi yumruk yaptım ve bir ona, bir Haldor'a baktım. Odel, yüzünü ellerinin arasına almış kenarda dururken Viggo neredeyse hevesle bakıyordu. Bu durum onu çok mutlu etmişti. "Söylesene Rivelin. Wyndale'e vardığım gece bir konsey toplantısı yaptınız mı? Bekâr ve yakışıklı bir elf olduğun için mi beni yanına almayı kabul ettin? Çekici biri olduğun için mi? Beni baştan çıkarıp kendi tarafına çekebileceğini düşündüğün için mi?"

Rivelin'in yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Yüzüne bir maske takınarak bunu gizlemeye çalıştıysa da başaramadı. Çünkü o ifadeyi görmüştüm. Ve cevap vermemesinden, Gregor'un yalan söylemediğini anladım. En azından bu konuda. Belki de bunların hiçbirisi hakkında yalan söylememiştir.

Başımı iki yana salladım ve birkaç adım geri çekildim. "Demek ki doğru. Bana söylediğin her şey, yaptığın her şey..." Sesim neredeyse çatallaşmıştı ama yine de devam ettim. "Beni

yatıştırmaya çalışıyordun, böylece her şeyi çarpıtıp benden nefret etmelerini sağlayacaktın, sırf o saçma yarışmanı kazanabilmek için. Aferin. Başardın.”

“Ben—” diye kekeledi Rivelin.

“Duyacağımı duydum.” Bir adım daha geri çekildim. “Gidiyorum.”

“Korkarım bunu yapmana izin veremeyiz,” dedi Haldor ama ruhumun derinliklerine kadar hissettiğim bir ifadeyle onu susturdum. Artık nezaket filan yoktu.

“Gidiyorum.” Sert ve kararlı bir bakışla karşımda duran Rivelin’e baktım. “Arkamdan gelmeye çalışma. Oyunlar’ınla hiçbir ilgim kalmadı ve beni hapse atmaya çalışırsan bu Vindur kumunu sana karşı kullanırım.” Kari’nin hediyesi olan yanımdaki kum kesesine hafifçe vurdum. “Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama bir yolunu bulurum. Benden uzak dur.”

Sonra da bileziği çıkarıp Rivelin’in ayaklarının dibine fırlattım ve olabildiğince hızlı koşarak yola koyuldum.

Wyndale'in sınırına vardığım anda umutsuzluktan boğulacak gibi hissediyordum. Rivelin ve köylülerle yüzleşirken dağılmak için çok uğraşmışım ama artık aramıza biraz mesafe koyduğumdan, gözyaşlarımı tutamadım.

Huzurlu köyü geride bırakıp karanlık ve ıssız Küllerinden Doğan Orman'a doğru ilerlerken yanaklarımdan tuzlu yaşlar akıyordu. Nereye gittiğimi ya da oraya varmamın ne kadar süreceğini bilmiyordum ama elimden geldiğince hareket etmem gerektiğini biliyordum. Köylüler, huzurlu dünyalarına bu kadar zarar verdiğime gerçekten inanıyorlarsa, onları uzak tutmak için ne söylemiş olursam olayım peşime düşerlerdi. Küçük bir torba Vindur kumum vardı ama büyü hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Çamurlu patikada ilerlemeye devam ederken üzerime bir uyuşukluk çöktü. Dikenli dallar çıplak kollarımı sıyrıyordu ama kesiklere bakmak için durmadım. Sonunda ciğerlerim ağrımaya başladı ve yavaşlayıp peşimde biri var mı diye omzumun üzerinden arkama baktım.

Orman durgun ve sessiz görünüyordu. Şimdilik.

İlerlemeye devam ederken düşünmeye çalıştım. İşler nasıl bu noktaya gelmişti? Uyarı işaretlerini neden görmemiştim? Aslında *görmüştüm* fakat önemsememiştim. Rivelin'in aletlerinin Gregor'un evinden çıkmasını garip bulmuştum. Çok *bariz* gelmişti. Ve içgüdülerimi yok saymam tamamen aptallıktı.

Rivelin tüm bunları Yaz Ortası Oyunları'nı kazanmak için planlamıştı ve artık mükemmel bir günah keçisi yani Grundstoff İmparatorluğu'ndan gelen ve nefret edilen bir parask bulduğu için bu işten paçayı sıyracaktı. Ve eğer tüm bunları yapabiliyor, ejderha ateşi kullanarak birinin evini yakabiliyorsa kim bilir başka neler yapardı?

Kalbim hızla çarparken yavaşladım ve durdum. Bu daha önce hiç aklıma gelmemişti ama kelimeler şu an zihnimde parlıyordu ve görmezden gelmem imkânsızdı. *Ya Rivelin adadan isteyeceği şey hakkında yalan söylediye?* Karanlık ve şiddet dolu bir geçmişi vardı. Bundan kurtulduğunu, geride bıraktığını söylemişti. *Ya bırakmadıysa?*

Ya o gerçekten bir Draugr ise?

Ellerimi yumruk yaptım. Belki de kaçmamalıydım. Ama öfkeli elfler, iblisler, cüceler ve düşmanın *ben* olduğuma inanan insanlarla dolu bir köye karşı ne yapabilirdim ki? Beni dinlemeyi reddederlerdi. Beni hapse atarlardı. Yine de... Yapabileceğim bir şey olmalıydı ve en azından ne olduğunu anlamak için biraz vaktim vardı. Yaz Ortası Oyunları'nın son törenine daha yedi gün vardı ve Rivelin şüphesiz galip olarak taçlandırılacaktı. Orman yolunda koşmaya devam ederken ağaçlar başımın üstünde hışırdıyordu. Hava daha önce hiç olmadığı kadar soğumuştü. Kaşlarımı çatarak adımlarımı hızlandırdım. Gece için bir sığınak bulmalı, sonra kuzeydeki Milford köyüne gitmeliydim.

Artık biraz param ve Vindur kumum vardı. Belki Wyndale'e dönüp duruşumu ortaya koymadan önce bir silah alabilirdim.

Rivelin'e karşı durabilirdim.

Bu düşünce, canımı itiraf etmek istediğimden daha fazla acıtmıştı. Yıllardır kimseye açılmadığım bir şekilde ona açılmıştım ve onun da aynısını yaptığına gerçekten inanamıyordum. Aramızda bir şey vardı, hayatım boyunca özlemini çektiğim bir şey. Asla sahip olacağıma inanmasam da bir şey hissetmiştim.

Bırakın birine güvenmeyi asla özgür olacağıma inanamıyordum.

Duvarlarımı yıkıp yüreğime hançer saplamıştı. Rivelin, Isveig'den daha kötüydü. En azından o buz devi, canavarca doğasını gizlemiyordu.

Kendime kaybolduğumu itiraf edene kadar tam altı gün boyunca ormanda dolaştım. Rivelin'le kuzeye, dağlara doğru gittiğimiz patikayı takip etmeye çalışmıştım ama karanlıkta bir yerlerde yanlış bir yol ayrımına girmiş olmalıydım. Aç, yorgun ve pistim. O soğuk, yalnız gecelerde toprak yatağım olmuştu.

Geriye doğru ayak izlerimi takip etmeye çalışırken rüzgâr saçlarımı savuruyor, beraberinde fırtınanın kokusunu da getiriyordu. Yüzümü buruşturarak yaprakların arasından sürekli çiseleyen yağmura ve yoğun bitki örtüsüne baktım. Kollarıma birkaç damla düşünce acısı içimi deldi. Sessiz bir hıçkırıkla sırtımı en yakın ağacın gövdesine yasladım ve sığınak olarak kullanabileceğim bir şey aradım. Ama nereye baksam rüzgârda savrulan çalılar, ağaçlar ve yapraklardan başka bir şey göremedim. Yağmur şimdi daha da şiddetleniyor, vücuduma bıçak

gibi saplanıyordu. Titreyerek düşmüş bir kütüğe doğru koşup altına daldım ama pek işe yaramadı. Sürünerek kütüğün altına olabildiğince girdim ve kendime sarılıp bir top gibi kıvrıldım. Büyük yağmur damlaları açıkta kalan omzuma ve sırtımın sol tarafına çarpıyordu. Titredim ve gözlerimi sımsıkı kapatıp Freya'ya dua ettim. Elementlerin Tanrıçası bana veya halkıma hiçbir zaman iyi bakmamış olsa da tenimde yanıklar oluşurken adını fısıldadım.

Hayatta kalmam için fırtınanın bir an önce durması gerekiyordu. Wyndale'de de yağmur yağıyor olacaktı ve Rivelin bir sığınak bulduğumu anlayacaktı. Köye ne kadar yakın olduğumu ya da onun veya diğerlerinin hâlâ beni arayıp aramadıklarını bilmiyordum ama arıyor olabilirlerdi. Ve eğer beni şu an bulurlarsa, onlara karşılık veremeyecek kadar zayıf olurdum.

Bu düşünceler kafamda dönüp dururken tısladım ve kütüğün altından sürünerek çıkmaya başladım. Hareket etmeye devam etmeliydim.

Hava aniden ısınmıştı, rahatlatıcı bir sıcaklık ağrıyan tenimi okşuyordu. Titreyerek başımı kaldırdım ve kızıl pullu bir ejderhanın gölgeden fırladığını gördüm, yağmurdan ıslanmış deri kanatlarını havada çırpıyordu. Nefesim kesilmişti. Beni bulmaya gelen yine Aska'ydı. Ama bu sefer yanımda Mabel'in böreklerinden yoktu ve Rivelin'den kaçıyordum. Acaba ejderhayı o mu peşimden göndermişti?

Aska ıslak orman zeminine sertçe indi ve pençeleriyle toprağı savurarak bana doğru yürüdü. Kendimi çarpışmaya hazırladım.

Ejderha, başımın üzerinden kanadını geçirdi. Nefes bile alamadım. Sonra kanadı orada öylece kaldı.

Yutkunarak yukarı baktım. Ejderhanın kanadı sağanak yağmuru engelliyordu ve tenimdeki o keskin acı biraz azalmıştı,

yine de kemiklerime kadar ıslanmıştım. Vücudumun her santimi acıyordu ama... Ejderha yağmuru savuşturuyordu.

Uzun burnuna doğru döndüm ve kor gibi gözlerini süzdüm. Sorumu doğrulamak istercesine yavaşça göz kırptı. Aska bana zarar vermek veya beni Rivelin'e götürmek için ormana dalmamıştı. Beni... Koruyordu.

“Neden?” diye fısıldadım.

Tekrar gözlerini kırıştırdıktan sonra yere oturdu. Kanadım olduğu yerde tutmaya devam ediyordu. Bu sırada yağmur, ormanı sis ve ıslak yapraklardan oluşan bir pusa dönüştürmüştü. Titremeye devam ederek devrilen kütüğe yaslandım. Acı kötüleşmiyordu ama hâlâ amansızdı. Sırtıma değen saçlarım ve kıyafetlerim sıırılsıklamdı. Kurumazsam iyileşmem zor olacaktı.

Başımı kütüğe yasladım ve bir iç çektim. Aska kıpırdamıyor, sadece ara sıra kanadını oynatıyordu. Vücudunun sıcaklığı acımı biraz olsun yatıştırmıştı. Orada öylece oturmuş en derin korkum beni korurken Mabel'in, Viggo ve diğerlerine söylediklerinde haklı olup olmadığını merak ediyordum. Orkların nereden geldiğini kimse bilmiyordu. Biliyorlarsa da bana hiç anlatmamışlardı.

Geçmişimizde bir yerlerde ejderhalarla bir bağımız olduğu için olabilir miydi?

Saniyeler geçtikçe yağmur yavaşlayıp nihayet durdu. Aska ayağa kalkıp gerindiğinde diş benzeri pençelerle çevrili, derimsi, damarlı kanatlarından su damlaları yuvarlandı. Derisinin bazı yerleri pembeydi, onda da tanıdık kabarıklıklar oluşmaya başlamıştı.

Ayağa kalkıp ona dikkatle yaklaştım.

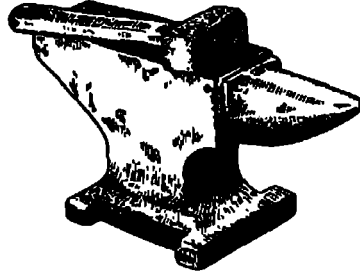
“Yaralısın. Yağmur sende de benim gibi izler bırakmış.” Başımı iki yana salladım. “Bana neden yardım ettiğini anlamıyorum.”

O kor gibi gözlerle bana uzun süre baktıktan sonra vücudunu yere yapıştırdı. Sırtını bana açmak istercesine yana kayd. Vücudunun içine parıldayan pullardan yapılmış küçük bir koltuk yerleştirilmişti. Bu el yapımı bir şey değildi. Onun bir parçasıydı.

Başka bir şey söylemeden boynundan çıkan küçük dişe tundum ve kendimi sırtına çektim. Sarhoş edici bir sıcaklık duyularımı sararak içime bir fırtına gibi yayılmıştı. Aniden kendimi vahşi, yırtıcı ve özgür hissettim. Bu daha önce hiç hissetmediğim ham bir sihir gibiydi. Vücudum titrerken nefesimi düzenlemeye çalıştım ama ciğerlerim de vücudumun geri kalanı kadar yanıyordu.

Ejderha başını kaldırdı ve kükredi.

RIVELIN

Kapım alındığında şiddetli yağmur ve gök gürültüsünden zar zor duyabilmiştim. Yazın son fırtınasıydı. Kaşlarımı çattım ve kalkıp biriyle etkileşime girmek zorunda kalmaktansa soğuk şmineme bakmaya devam ettim. Muhtemelen Haldor, Odel veya Lilia beni evimden çıkmaya ikna etmeye gelmişti. Ama böyle bir şey olmayacaktı.

Skoll sızlanarak bacağımı drtt. Viggo onu Daella'yı bulması için cesaretlendirmeye çalışsa bile o altı gündür yanımdan ayrılmamıştı. Oysa bir fenrir onu bulabilirdi. Gelişmiş koku alma duyusu ve hızıyla Daella'yı bir günde bulurdu.

Yine de Viggo'ya geri çekilip Skoll'u rahat bırakmasını söylemiştim. Onu sadece hapse atabilmek için bulmak istiyorlardı.

Gerçi Daella'nın yaptıklarından sonra ben de aynısını istemeliydim. Ama istemiyordum. Özellikle de Haldor onu esir alma planlarından bahsederken Daella'nın yüzündeki ifadeyi gördükten sonra. Hiç kimse öyle korkuyormuş gibi numara yapamazdı, Daella bile.

“Rivelin canım, lütfen aç.” Mabel’in zayıf sesi kararlı tavrımı alt etmişti. İç çekip ayağa kalktım. Gelen başka biri olsaydı, yalnızlığıma devam ederdim ama köyün en nazik kadınına görmezden gelemezdim.

Skoll mutlu bir şekilde koridora koştu ve beklentiyle kuyruğunu salladı.

“Benim tarafımda olman gerekiyor,” diye homurdandım ona.

Kapıyı açtığımda Mabel beni samimi gözlerle süzdü, sonra sanki ev onunmuş gibi içeri girdi. Salonumu inceledikten sonra dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. Masamda bir yığın kirli bulashık vardı ve buruşuk battaniyemle yastıklarım hâlâ kanepede duruyordu. Kendimi yatağıma dönmeye ikna edememiştim.

“Rivelin kendine gelmelisin,” dedi bastonunu yere vurarak.

Skoll sessizce yanına gitti ve onu cesaretlendirmek için burnuyla bacağına okşadı.

İç çektim. “Neden?”

“Birincisi, hâlâ bir yarışma var ve hepimizin iyiliği için Yaz Ortası Oyunları’nı senin kazanman gerekiyor. Ama daha da önemlisi, Daella ile işleri yoluna koyup onu eve geri getirmelisin.”

Ev. Göğsümde bir ağrı hissettim. Keşke burası gerçekten Daella’nın evi olsaydı. Ama o, Isveig’e benim fark ettiğimden daha fazla aitti.

“Mabel, yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum ama olanları duymadın mı?”

Günlerdir herkes bundan bahsediyordu. Zavallı Godfrey, evini kaybettikten sonra kendinden geçmiş ve Daella’nın ona tekrar saldırmamasından korktuğu için Oyunlar’dan çekilmişti. Hege de geri çekilmişti çünkü Daella’nın bir sonraki hedefinin kendisi ve karısı olacağından emindi. Ama bu asıl o kibirli piç Viggo’nun işine yaramıştı. Kılıçlarımı o çalmadığı için yarışmayı bitirmesini ve kazanmasını engelleyen hiçbir şey yoktu.

Bir de ben vardım yani feci şekilde başarısız olan Wyndale Savunucusu.

Yeni düşmanımızı bulmak için Küllerinden Doğan Orman'a giden gruba katılmayan Savunucu. Onu hiç bulamamaları bir mucizeydi ve sonunda pes edip korku ve öfkelerine tutunmak yerine gece ziyafetlerine ve kutlamalarına geri dönmeyi seçmişlerdi.

Ama Daella hakkında konuşmayı bırakmamışlardı.

"Ah evet," dedi Mabel. "İşler biraz kontrolden çıktı, değil mi?"

"Ne bekliyordun? Isveig'in parasklarından biri peşimize düştü, sonra da kaçtı."

Yoğun gözlerini üzerime dikti. "Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Sen?"

"Hımm." Mabel masama doğru topallayarak geldi, kirli bulaşıkları topladı ve mutfığa yöneldi.

Ben de peşinden gittim. "Buna gerek yok Mabel."

"Ah, onları ben yıkamayacağım." Bulaşıkları lavaboya bıraktı. "Sen yıkayacaksın."

Kaşlarım daha da çatıldı ama yine de lavaboya doğru yürüdüm. "Pekâlâ. Ama sadece senin hatırın için."

Ben lavaboyu suyla doldururken o da tezgâha yaslandı. Ben tabaklarla uğraşırken başını salladı ve kurulamam için bana bir havlu uzattı. İşim bittiğinde ellerim köpüklerle kaplanmış, tenim buruşmuştu.

"Şuradaki dört elementten biri olan su," dedi son tabağı dolaba geri koyarken. "Bu dünyada onu köreltecek tuz olmadan, bu element yüzünden acı çeken iki yaratık olduğunu biliyor muydun?"

"Sadece bir tane yok mu? Orklar."

"Hayır. Orklar ve..."

Bir cevap aradım ama tek bir şey olabilirdi.

“Ejderhalar mı?” diye sordum yüreğim sıkışarak. “Öyleyse anlattıkların doğruymuş. Orklar ve ejderhalar bir şekilde akrabaymış.”

“Orklar ilk olarak ejderha alevlerinden yaratıldı. İşte böyle ortaya çıktılar. Kendisi de bir ork olan merhum kocamın, halkının tüm tarihini ve içindeki her şeyi anlatan kadim bir kitabı vardı. Ne yazık ki Isveig kasabamıza saldırdığında kayboldu.”

Kanepeden koltuğa doğru yürüdüm. “Eğer bu doğruysa, neden Daella’nın Godfrey’nin evine yapılan ejderha saldırısında parmağı olduğuna inanmıyorsun? Ejderhalarla bir bağlantısı olması, bunu yapabilecek tek kişinin o olduğu anlamına gelir.”

Geçtiğimiz hafta da içten içe umutlanmaya devam etmiştim. Çaresiz bir yanımla tüm bunların devasa, korkunç bir hata olduğuna inanmak istiyordu. Son altı günümü Daella’nın masum olabileceği bir yol bulmaya çalışarak geçirmiştim ama her seferinde boşuna çabalamıştım. Başka hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Bütün işaretler onu gösteriyordu ve o kaçmıştı.

“Bu da kitapta vardı. Hiç kimse bir ejderhayla Draugr bağı kurmadığı sürece saldırmasını emredemez,” dedi. “Diğer halkların aksine orklar bunu yapmak için Fildur kumuna ihtiyaç duymazlar. Ve Daella bunu bilse haberin olurdu.”

“Tamam ama nasıl?”

Bir an bana dikkatle baktı, sonra “O buz parçası artık sorun olmazdı. Bağın büyüü onu güvende tutmak için buzu etkisiz hâle getirirdi. Ejderha ateşi harika bir şey olabilir.”

Afallamış bir şekilde gözlerine baktım. “Kader aşkına, sen Isveig’in buz parçasını nereden biliyorsun?”

“Haldor söyledi. Eminim birkaç kişiye daha söylemiştir.”

“Elbette söylemiştir. Bu köyde her şey dedikoduyla yayılıyor.” İç çektim ve elimi yüzümde gezdirerek düşündüm. “Diyelim ki

tüm bunlar doğru. Peki, Godfrey'nin evine saldırmasını ejderhaya Daella emretmediyse, kim emretti?"

"İşte yardımına ihtiyacım olabilecek yer de burası. Küller söndükten sonra Godfrey'nin evinin kalıntıları arasında bir araştırma yaptım. Her yere dağılmış çok miktarda Vatnor kumu vardı. Ejderha ateşi yüzünden artık büyülü bir yanı kalmamıştı elbette. Sanırım Reykur kumun kokusunu almış ve korkudan onu yok etmeye gelmiş. Ejderhalar Vatnor kumunu pek sevmezler. Bu dünyada onları öldürebilecek birkaç şeyden biridir."

Koltuğun koluna sertçe oturdum. Viggo yangını söndürmek için biraz kum kullanmıştı ama sadece birkaç kum tanesi kadar. "Birinin Godfrey'nin evine ejderhayı yok etmesi için Vatnor kumu serptiğini mi söylüyorsun?"

"Özetle bu, evet."

Başımı iki yana sallayıp ellerimin arasına aldım. Ona inanmak istiyordum ama nasıl inanacağımı bilmiyordum. "Doğru motivasyonla tüm bunları Daella yapmış olabilir. Daha önce suya karşı alerjisini de umursamamıştı."

"Birinin hayatını kurtarmak için göle atadığında mı demek istiyorsun?" dedi Mabel sert bir sesle. "Benim için değerlisin Rivelin ama o kafanı kullanman gerek."

Kaba konuşması karşısında biraz daha dik oturdum.

"Haftalardır birbirinize yapışksınız. Ne zaman Vatnor kumu aramaya gitmiş olabilir ki? Nereden bulmuş olabilir? Her yere toprak gibi dağılmış değil ya. Ne söylediğini bir düşün," diye devam etti.

Sözleri içime işlerken yüzümdeki kan çekildi. Saldırıdan önceki günlerde Daella ve ben uyanık olduğumuz her ânı neredeyse birlikte geçirmiştik. Gündüzleri demirhanede çalışmış, akşamları çatıda hikâyeler paylaşıp Demir Dağı'nın arkasında

batan güneşi izleyerek geçirmiştik. Sonra karanlık çöktüğünde, çay fincanlarımızla şöminenin yanında oturmuş, arkadaşlığımızın tadını çıkarmıştık. Birbirimizden neredeyse hiç ayrılmamıştık. İkimiz de yattıktan sonra ön kapıdan gizlice kaçmayı deneyebilirdi ama ben asla derin uyuyan biri değildim. Ayaklarının altında gıcırdayan ahşabın sesi beni uyandırırды..

Daha da önemlisi, bulmaya çalışmış olsa bile bu kadar Vatnor kumunu nereden bulacaktı? Bu adada, yanında bir kese dolusu kum taşıyan tek bir kişi görmüştüm. Ve ejderha ona kısa süreli bir ilgi göstermişti.

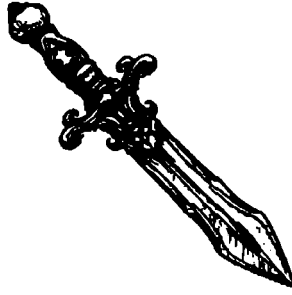
Viggo.

“Daella yapmadı,” diye mırıldandım.

“Ah, ne kadar akıllısın.” Mabel aksayarak yanıma geldi ve sırtımı sıvazladı. “Biraz zaman aldı ama sonunda çözdün.”

Gözlerimi kapattım. “Onu hayal kırıklığına uğrattım.”

“Kendini toparla,” diye azarladı beni. “Ve gidip kadını al.”

Ejderha ağaçların arasından uçup havalandı. Olağanüstü bedeni gölgelerin içinden geçip dal ve yapraklardan oluşan bir hortum gibi diğer taraftan fırladı. Karanlık, gürleyen gökyüzü etrafımızı sarmıştı.

Rüzgârın şiddetine karşı dişlerimi sıkarak tutundum. Aska ormanın üzerinde uçarken sola döndü. Pençeleri ağaçları sıyrıp geçti ve daha yükseğe, yüklü bulutlara daha yakın bir yere doğru süzüldü. Yağmurun ara verdiğini fark ettim ve bunun sadece bir ara olduğunu, Aska'nın sağanak yağmur yeniden başlamadan önce beni tehlikeden uzaklaştırdığını anladım. Aşağıya bir bakış atacak cesareti topladığımda içimde gerçek bir korku kopardı. Ağaçların arasından zemine baktım. Çok uzaktaydı. Tek bir yanlış hareketle düşerek ölürdüm. Yine de içim canlandırıcı bir büyü ile dolmuş gibi korkum yanıp yok olmuştu. Kafamı kaldırıp karşımdaki dağılan bulutlara baktım.

Kilometrelerce öteyi görebiliyordum. Yemyeşil orman, batan güneşin arkadan aydınlattığı engebeli dağ sırasının eteklerine

doğru uzanıyordu. Altın ve turuncu tonlar toprağı ateşten şeritler gibi kaplamıştı. Dağların yakınında kara bulutlar yoktu, fırtına da yoktu. Sadece nemli gökyüzünde süzülen üç küçük ejderha vardı.

Onları görünce içimde hafif bir huzursuzluk oldu. Aska, diğer ikisinin arasında kesinlikle daha nazik olanıydı ve muhtemelen ona bir şeyler ikram ettiğimi hatırladığı için beni aramaya gelmişti. Diğerleri benimle aynı bağı kuramadığı için Reykur'un Wyndale'e saldırısından sonra neyle karşılaşacağımdan tam olarak emin değildim.

Yine de Aska, diğerlerine yakın süzülerek ilerlemeye devam etti. Ejderhalar kükrediler ve Aska'nın arkasında sıraya girdiler. Omzumun üzerinden bir bakış attım, rüzgâr yanaklarımı ısıırıyordu. Yakından bakınca hatırladığım kadar görkemliydi. Güzel, vahşi ve güçlüydüler; pulları serbest bırakılmış ateşle parlıyordu.

Demir Dağı'nın eteğine yaklaştığımızda Aska nazikçe kayalık bir çıkıntıya indi ve Rivelin'in onları bana ilk gösterdiği mağaranın içine doğru yürüdü. İçerisi loştu ve tüm duyularımı istila eden ejderha kokusu bitkin ve aç olan bedenime ağır geldi. Ne olduğunu anlayamadan gözlerim ağırlaştı ve öne doğru eğildim. Çaresizce bilincime tutunmaya çalıştım ama bu yerin büyüü beni kendine çekiyordu.

Sıcak, derimsi bir bedene sarılmış hâlde uyandım. Sıçrayarak doğruldum ve yavrularını koruyan bir kedi gibi yanıma kıvrılmış uyuyan ejderhaya gözlerimi kırpıştırarak baktım. Nefes alış

yavaş ve düzenliydi ancak burun delikleri sanki beni kokluyor-muş gibi genişlemişti. Onun da cildinin benimki gibi kırmızı kabarcıklarla kaplı olduğunu fark ettim. İçimde bir suçluluk duygusu kabardı. Sırf benim yüzümden incinmişti.

Mağaraya şöyle bir göz attım. Dış dünyadan gelen gün ışığı içeri sızıyor ve etrafımda, pullu karınları taş tavana bakarak mışıl mışıl uyuyan diğer üç ejderhayı ortaya çıkarıyordu. Dünya da ne kadar uzun zaman geçtiyse inanılmaz derecede büyük görünüyorlardı. Ama şu an, sessizliğin içinde daha çok küçük oldukları açıktı. Onları görünce kalbim erimişti, kanımda sihir çıkırdıyordu.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım Aska’ya. Bir gözünü açtı, hafifçe homurdandı ve tekrar uykuya daldı.

Derme çatma yatağımdan yavaşça kalkıp mağaranın girişine yürüdüm. Bir sıgırcık sürüsü havada karmaşık bir dansla, bir o yana bir bu yana dönüyordu. Güneş engebeli tepelere vuruyordu. Yazın baş döndürücü sıcaklığı içime işlemişti. Kıyafetlerim artık kuruydu ama sağanak yağmur cildimde birkaç acı verici yara açmıştı.

Yine de hayatta kalmıştım.

Ve şimdi ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu.

Yakınlardan tanıdık bir ses duyuldu. “Daella!”

Rivelin.

Bir nefes aldım ve mağaranın içine daldım. *Kahretsin.* Beni burada arayacağını bilmeliydim. Ya beni gördüyse? Nereye saklanabilirdim? Uyuyan ejderhalara baktım. Rivelin onlara yaklaşmadığını söylemişti. Hızla koşup Aska’nın arkasına saklandım ve gözden kayboldum.

Ama Rivelin çok hızlıydı. Göz açıp kapayınca kadar mağaranın girişine gelmişti bile.

“Daella,” dedi.

Aska’dan sadece birkaç santim uzakta donakaldım. Aska hareket etmese de sığ nefesinden artık tamamen uyanık olduğunu anlayabiliyordum. Rivelin beni götürmeye çalışırsa araya girer miydi? Peki, ben girmesini istiyor muydum? Beni korumaya çalışırken Rivelin’i diri diri yakabilirdi.

Her şeyden sonra bile bu düşünce kalbime bir bıçak gibi saplanmıştı.

Yavaşça Rivelin’e doğru döndüm. Nefesi düzensiz ve saçları darmadağındı ama gözüme daha önce hiç bu kadar yakışıklı gelmemişti. Parlak sabah güneşi sert vücudunu arkadan aydınlatıyordu. Siyah tişörtünün kolları dirseklerine kadar sıvanmış, yapılı kolları ortaya çıkmıştı. O parlayan sarı gözler beni delip geçince bir an için neredeyse nefes almayı unuttum.

“Daella,” diye tekrar mırıldandı. “İyisin.”

Gözlerimi kırıştırdım ve gerçekliğe geri döndüm. Başımı iki yana sallayarak ejderhaya bir adım daha yaklaştım. “Hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim.”

Sabırsız yüzünde acı bir ifade belirdi. “Sandığın gibi değil. Burada olmamın sebebi bir hata yapmış olmam.”

Yarım adım daha atıp durdum. “Ne demek istiyorsun?”

“Yanılmışım. İkimiz de yanılmışız.” Mağaraya girdi, ellerini iki yanına açtı. “Viggo’ydu. İkimizi de tuzığa düşürdü, beni Yaz Ortası Oyunları’ndan elemeye çalışıyordu. Bizi birbirimize düşman etmeye çalışıyordu. Ve işe yaradı çünkü gerçek gözümün önünde olmasına rağmen onu göremeyecek kadar aptaldım.”

Kalbim sarsıldı. “Bu bir tür hile, başka bir yalan olabilir. Ejderhalar yüzünden daha fazla yaklaşmadığın için buradan gönüllü olarak çıkmamı istiyorsun. Beni gerçekten esir almanın tek yolu bu çünkü.” *Tıpkı İsveig gibi.*

“Hayır,” dedi sertçe ve bir adım daha yaklaştı. “Saldırının arkasında senin olduğunu düşünsem bile sana bunu asla yapmam. Seni diğerleriyle birlikte ormanda aramadım bile. Gitmene izin verdim. Şimdi burada olmamın tek sebebi yanıldığımı fark etmem. Beni asla affedemeyeceğini biliyorum. Bunu yapmanı da beklemiyorum. Ama gelip sana artık güvenle gidebileceğini söylemek istedim. Elding bugünden itibaren batıya doğru ilerliyor. Birazdan limanda bir gemi olacak. Ana karaya dönebilirsin.” Bir adım daha attı. “Hem de bununla. Denize dalıp onu geri aldım.”

Rivelin kemerinden bir şey çıkardı ve gördüğüm şey karşısında boğazım düğümlendi. Annemin hançeri. Ork dilinde yazan sözcükler, mağaraya vuran eğimli güneş ışığının altında parlıyor gibiydi.

Ris upp ur oskunni.

Küllerinden Doğ.

Yüzüne baktım, kendi gözlerime inanmaya cesaret edemiyordum. “Anlamıyorum. Bunların hepsi bir tür oyun değil miydi? Diğer yarışmacıları sabote ettin ve sonra herkesin önünde beni suçladın.”

“Yapmadım, Daella. Gerçekten de...” Gözlerini kapattı. “Her şeyi senin yaptığına inandım.”

“Ama” diye fısıldadım, “Başka kim bir ejderhayı kontrol edebilirdi ki? Onlarla herhangi bir şekilde ilişkisi olan tek kişi sensin.”

“Uzun hikâye, sana yolda açıklarım. Ama gemi kalkmadan önce ona ulaşmak istiyorsan fazla vaktimiz yok.”

Güçlkle yutkundum. “Sana inanmak istiyorum, Rivelin. Ne kadar çok istediğimi anlatamam. Ama nasıl emin olabilirim ki? Sen—”

İki hızlı adımda mağaraya girdi, hançeri avucuma koydu ve yüzümü o güçlü, nasırlı ellerinin arasına aldı. Ejderhaların sıcak-

lığı ile kavrulurken yüzünü buruşturdu ama eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Aramızda yükselen buhar ikimizi de yuttuyordu. Gömleğini sıkıca kavradım, ona teslim olmak için can atıyordum ama teni çok, çok sıcaktı.

Nefes nefese onu mağaranın karşı tarafına ittim. Benden uzaklaşıp açık havaya doğru sendeledi. Ejderhalara fazla yaklaştığı için yanağında taze bir yanık cızırdıyordu.

“Kader aşkına sen ne yaptığını sanıyorsun!” diye bağırdım ona. “Ölebilirdin.”

“Kendimi sana kanıtlamak için her şeyi yaparım, Daella. İyileşeceğim, hayatta kalacağım. Ama sen... Yaz Ortası Oyunları’na gidip buraya gelmeseydim, sen hayatta kalamayabilirdin. Bana güvenmeli ve hâlâ vaktin varken burayı terk etmelisin.”

“Seni aptal,” diye fısıldadım, içimde amansız bir duygu dalgası yanarken. “Seni harika, gülünç aptal. Sen... Bir dakika. Neyden bahsediyorsun? Oyunlar’da yarışmıyor musun?”

“Hayır, buraya geldim. Senin için.” Yüzümü inceledi. “İnandığın şeyin aksine yaşadıklarımızın hepsi gerçektir ve bunu sana kanıtlamak için buradayım.”

Kalbim sıkışarak ona doğru yürüdüm. “Wyndale’e geri dönmelisin. Oyunlar’ı kazanıp adadan halkını İsveig’den korumasını istemelisin.”

“Artık çok geç. Tören başlıyor. Zamanında geri dönemem ve dönsem bile sunabileceğim hiçbir şeyim yok. Kimsenin yok. Herkes ya çekildi ya da yaptıkları yüzünden kovuldu, Viggo da dâhil. Hadi gidelim. Çok az vaktin var.”

Yüzünü inceledim. “Söylediğinden daha fazlası var.”

Bir an konuşmadı. Sonra bir iç çekti ve parmaklarını uzun, gümüş saçlarının arasından geçirdi. “İsveig’den kurtulmak is-

tiyorsan Fafnir'e dönüp orklardan çaldığı kitabı bulmalısın. İçinde, vücudundaki buz parçasını yok edecek büyüyle seni bir ejderhaya bağlayabilecek talimatlar var. Ondan kurtulmanın tek yolu bu.”

Yüzümdeki tüm kan çekildi ve sendeleyerek ondan bir adım uzaklaştım. “Yani Draugr olmak için mi?”

Elini kaldırdı. “İzin ver de açıklayayım. Draugr olmak, ejderha ile binicisi arasındaki bağ doğru kurulduğu sürece her zaman inandığımız kadar korkunç bir kader değildir. Mabel beni görmeye geldi ve orklarla geçirdiği süre boyunca hatırladığı her şeyi anlattı. *Sen* o bağı kurabilirsin. Sen Daella, yeter ki ejderha seni gönüllü olarak seçsin. Ancak elfler, cüceler ve insanlar ejderhaları kendileriyle bağ kurmaya *zorladığında* büyü dengesizleşiyor. Ve sen o bağı kurduğunda, büyü seni Isveig'den kurtaracak.”

Kalbim küt küt atıyordu. “Rivelin ben—”

“Yıllardır nefret ettiğin ve avladığın şeye dönüşmeyi hayal etmenin zor olduğunu biliyorum ama onlar gibi olmayacaksın, Daella. Gözlerinin içine baktığımda o tür bir yaratığa dönüşme şansının olmadığını biliyorum. Fafnir'e git. Kitabı bul ve sonra bana geri dön. Tabii eğer beni hâlâ, benim seni istediğim kadar istiyorsan.”

Bunu düşündüğüme inanamıyordum ama... Aska'ya baktım ve içim ısındı. Bunu yapmak, hatırlayabildiğim kadarıyla nefret ettiğim şeye dönüşmek anlamına gelecekti. Çok mücadele ettiğim karanlığı kucaklamak anlamına gelecekti. Ama nefret ettiğim ve korktuğum şey, gerçeğin bütünü değildi. Zira gerçek bulanmıştı.

Derinlerde bir yerlerde Rivelin'in sözlerinde bir gerçeklik payı olduğunu biliyordum. Ama bu, onun çılgın planının tüm sorunlarımızın cevabı olduğu anlamına gelmiyordu. Bu gizli ki-

tabı nasıl bulabilirdim? Ve sonra Isveig'den nasıl tekrar kaçabilirdim? Gitmeme asla izin vermezdi.

“Ya başarısız olursam?” diye fısıldadım.

“Olmayacaksın.”

Derisinin, dumanının, çeliğinin kokusunu ezberlemeye çalışır gibi onun kokusunu içime çektim. Onu terk etme düşüncesi kalbimi acıtıyordu, özellikle de birbirimize daha yeni kavuşmuşken. Altı hafta yıllar gibi gelmişti, sanki onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyordum. Oysa yeterince uzun bir süre değildi.

Sonsuza dek bile yeterince uzun bir süre olmazdı.

Şimdi Isveig'e eli boş dönecektim. Ona ne söylersem söyleyeyim, Adalar'ı araştırmak için başka birini göndermesi an meselesi idi. Bu toprakları paramparça edecekti.

Ve ben bu insanları böyle bir kadere terk edemezdim.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve “Yaz Ortası Oyunları'ndan çekildin mi?” diye sordum.

“Ne?”

“Şu anda orada yarışmıyorsun ama resmen çekildin mi?”

“Hayır ama önemli değil.” Beni kendine doğru çektiğinde uyluklarımız birbirine kenetlendi. “Hızlı olabilirim ama oraya yetişecek kadar hızlı değilim. Zira seni limana götürmem gerek. Nerede olduğunu bilmiyorsun.”

“Bir fikrim var.” Gülümsedim. “Ve bu hiç hoşuna gitmeyecek.”

DAELLA

Aska'nın sırtına atladığımda Rivelin şaşkınlıkla bakıyordu. Yavaşça ayağa kalkan ve uykunun son kıvrımlarını da üzerinden atan Aska'nın boynunu hızlıca okşadım. Vücudunun sıcaklığı beni tanıdık bir kucaklama gibi sardı. Sanki hayatım boyunca bildiğim, neredeyse anneminki kadar tanıdık bir kucaklama gibiydi.

"Bunu ilk kez yapmıyorsun," diye mırıldandı Rivelin, pullarına oyulmuş koltuğa ne kadar kolay yerleştiğimi fark ederek. "Ama nasıl?"

"Aska dün gece yağmur yağarken beni ormanda kaybolmuş hâlde buldu ve beni buraya geri getirdi." Gülümseyerek ejderhanın boynunu tekrar okşadım. "Anlaşılan ejderhalar onları beslememizden hoşlanıyor."

"Bence bundan çok daha fazlası var."

"Görünüşe göre Mabel haklıymış. Orklar ve ejderhalar arasında özel bir bağ var." Orkların kökenini düşünmek hâlâ çok çılgınca olsa da söyledikleri mantıklıydı. Ejderhaların da bizim de damarlarımızda ateş vardı. Yaz güneşinde canlanıyorduk. Ve

Isveig bizden nefret ediyordu. Bana daha fazlasını hiç anlatmamıştı çünkü gerçeği bilmemi istemiyordu.

“Olabildiğince hızlı koş,” dedim Rivelin’e. “Seninle Wyndale’de buluşuruz.”

“Bekle. Ne yapmayı planlıyorsun Daella? Seni o gemiye bindirmemiz gerek.”

Gülümsedim. “Benden sana güvenmemi istedin, şimdi de ben senden bana güvenmeni istiyorum. Kaderin lanet olası Oyunlar’ını senin için kazanacağım ama biraz geri çekilmen lazım. Ve gemi konusunda benimle tartışmaya çalışma. Bu işi bitirdikten sonra oraya giderim.”

Gözlerinin etrafındaki kaslar gerilmişti ama sonra başını sallayıp mağaranın girişinden uzaklaştı. Gülümsedim, öne eğildim ve Aska’nın kulağına, “Uç dostum,” diye fısıldadım.

Daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Ejderha koşarak gökyüzüne fırladı ve bulutlara doğru yükseldi. Ağır kanatlarını rüzgâra karşı çırpıyordu. Wyndale’e doğru uçarken pullarındaki dişlere tutundum. Altımızdaki dünya bu güzel adaya dağılmış menekşeler, pembeler ve altın sarılarıyla kaplı, parlak yeşiller ve topraksı kahverengilerden oluşan bir bulanıklık gibi gözüküyordu.

Birkaç dakika sonra köy görüş alanımıza girdi. Uzakta kıyı şeridine doğru uzanan küçük tepelerde ahşap ev kümeleri yer alıyordu. Yılan gibi bir nehir ormanın içinden geçip körfezin yakınındaki güneşin altında parıl parıl gözüken göle dökülüyordu. Yaklaştıkça gülümsedim. Derken Yaz Ortası kutlamalarının görüntüsü tüm ihtişamıyla karşımızda belirdi. Her yerde flamalar ve kâğıt fenerler vardı ve çocuklar saçlarında çiçeklerle uzun otların arasında dans ediyorlardı. Yaklaştıkça havada uçuşan çığlıklar duyulmaya başladı ve birkaç dehşetli

yüzün bize döndüğünü gördüm. Öne eğilip, “Yavaş ol. Onlara korkacak hiçbir şeyleri olmadığını ve senin göklerin en görkemli yarattığı olduğunu gösterelim,” diye fısıldadım. Hava, Yaz Ortası Oyunları’nın son elementi ve son yarışıydı. Ejderha gibi görkemli bir şeye sahipken bir zerre Vindur kumuna bile ihtiyacım yoktu.

Aska, boş sahnenin etrafında toplanan kalabalığın üzerinden süzülürken yavaşladı. Üzerlerinden bir kez geçtik, sonra dönüp son bir kez daha geçerek uzaktaki kıyı şeridine doğru yöneldik. Bunun yeterli olduğunu, neden burada olduğumu anladıklarımı ummak zorundaydım. İnip açıklayacak vaktim yoktu ama bazılarının bunu yeni bir saldırı olarak algılayacağından da endişeleniyordum. Acaba Mabel orada mıydı? Onlara yaptığım şeyi açıklar mıydı?

Engin Deniz’den gelen garip bir kırmızı parıltı dikkatimi çekti. Gözlerimi kutlamadan ayırıp dalgaları taradım. İmparator İsveig’in donanmasından düzinelerce kızıl tekne mavi sulara yelken açmış doğruca Kalp Limanı’na geliyorlardı. Derin bir nefes aldım, kanım donmuştu.

İsveig bizi bulmuştu.

Aska ani kararsızlığımı hissetmiş gibi yavaşladı ama yaklaşan gemilere fazla odaklandığım için onu neredeyse fark etmedim. Kalbim acı acı çarpıyordu. Haftalar önce Rivelin bunun olabileceği, İsveig’in peşime düşebileceği konusunda beni uyarmıştı. Yine de bu korkuları bir kenara bırakmıştım.

Ama şimdi gördüğüm hâlde bile imkânsız geliyordu. Korkunç, yürek parçalayıcı bir şekilde imkânsızdı. Elding başka bir adaya kaymış ve Kalp Limanı’nı korumasız bırakmıştı.

Gemileri taradım. Çok fazlaydılar, oldukça fazla ama bu adayı fethetmek için sadece bir tanesi yeterliydi. Buranın hal-

kı savaşçı değildi. Kendilerini almaya gelen orduya karşı hiçbir şansları yoktu.

Isveig'in ordusunun geride bıraktığı savaşları, kanı ve enkazı düşündükçe gözlerim yaşardı. Zaten çok şeyi mahvetmişti.

Aska'nın pullarındaki dişleri daha sıkı kavradım. Bu adayı da mahvetmesine izin veremezdim.

Tüm dikkatimi bir kenara bırakıp öne eğildim. "Şimdi karaya çıkacağız Aska. Hedefi belirle. Eğer herhangi biri sana kötü tepki verirse karşı koyma. Beni bırak ve uçup git. Tamam mı? Sana zarar gelmesini istemiyorum."

Aska hoşnutsuz bir şekilde homurdandı.

"Bunu yaparsan, Mabel'in ikramlarından oluşan bir torbayı sana vereceğimden emin olabilirsin."

Ejderha neredeyse altımda titredi ve mırıldanmaya çok benzeyen bir ses çıkardı. Anında döndü ve sahneye doğru daldı. Dişlerimi gıcırdattım ve pullarındaki dişleri kavradım, Mabel'in ikramlarını yem olarak kullandığım için pişmanlık duyuyordum.

Aska sahneye gürültüyle çıkarken altındaki tahta gıcırdadı. Toprak ve yapraklar havaya saçılarak küçük bir hortum oluşturdu. Aska'nın sırtından yavaşça kaydım ve paramparça olmuş sahneye indim, sonra Rivelin'in kavanozunu, kalan tek kavanozu yana devrildiği yerden aldım. İçinden dökülen çakılları hızla topladım.

Ayağa kalktım, boğazımı temizledim ama gözlerimi ayaklarımın dibindeki cam kavanozdan ayırmıyordum. "Rivelin Yaz Ortası Oyunları'ndan resmen çekilmediği için bu onun Vindur Yarışı'na katılımı. Havanın gücünün güzel bir göstergesi olarak asistanını ejderhasının sırtında buraya gönderdi. Korkmanıza gerek yok. Size zarar vermez."

Sonra gözlerimi çayıra kaldırdım. Yüzlerce şaşkın surat bana bakıyordu.

Mabel tam önde duruyordu. Bir eli bastonunda, diğeriyle kalbini kavramıştı. Bana gülümsedi ve el salladı. Hemen yanında duran ve yarıştan çekilen cüce Hege kararlı adımlarla öne doğru yürüdü. Sahneye ulaştığında bana göz kırptı ve kavanoza iki çakıl taşı attı.

“Viggo bir orkla uğraşmaması gerektiğini bilmeliydi. Geri döndüğüne sevindim, Daella.” Sonra kalabalığın içinde onu bekleyen karısı Nina’nın yanına geri döndü. Peri bana cesaret verici bir gülümsemeyle bakıyordu.

Kafam karışmış bir hâlde kalabalığı süzdüm. Seyircilerin bazıları şaşırmış görünüyordu evet ama kimse çılgılık atmıyor, bağırıyor ya da çayırdan veya *benden* kaçmıyordu. Aslında ellerinde son çakıl taşıyla sahneye doğru ilerleyenlerin sayısı oldukça fazlaydı. Olan biten her şeyden sonra benden nefret etmelerini ve korkmalarını beklemiştim ama sanki olağan dışı hiçbir şey olmuyormuş gibi davranıyorlardı.

Elfler, cüceler ve insanlar oylarını kavanoza eklemek için öne doğru gelirken Haldor tüccar tezgâhlarından uzaklaştı. Elleri ceplerindeydi ve yüzünde rahat bir gülümseme vardı. Onu en son gördüğümde taşıdığı tüm gerginlik gitmişti. Ve ateş püskürten bir ejderhanın sahnede çömelmiş olmasından hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu.

“Daella,” dedi dostane bir ses tonuyla. “Görüyorum ki Rivelin seni bulmuş.”

“Beni aradığını biliyor muydun?”

“Elbette biliyordum. Mabel, Viggo’nun ne yaptığını anlamasını sağlar sağlamaz Riv doğruca bana ve Odel’e geldi. Biz bir ekibiz, biliyorsun. Ya da en azından, hep böyle olmasını istedim. Riv bizimle bir şeyler paylaşmaya her zaman istekli olmazdı. Fakat görünüşe bakılırsa biraz değişmiş. İyi anlamda.”

Kalbimde bir sıcaklık hissettim ama bu sıcaklık aynı hızla söndü. “Bir sorunumuz var, Haldor. Rivelin’in Oyunlar’ı kazandığını ilan etmeni istiyorum.”

Kaşlarını çattı. “Sanırım geri dönüyor, değil mi? Onu beklemek istemiyor musun?”

“Vakit yok,” diye ısrar ettim, sesimi kimsenin duymayacağı kadar yumuşak bir fısıltıya indirerek. “Isveig’in gemilerinin bu tarafa doğru geldiğini gördüm. Bu adayı koruyacak kelimeleri söylemeliyim. *Hemen.*”

Ateş iblisinin yüzü, hatta boynuzları bile solgunlaştı. “Ama bu, adanın armağanını sana emanet etmek anlamına gelir.”

“Biliyorum. Ama düşman ben değilim. Isveig.”

Haldor yutkundu, sonra başını sallayarak sahnede bana katıldı. Mırıldanan kalabalığı susturmak için ellerini çırtığında festival alanına ürkütücü bir sessizlik hâkim oldu. Her yüz bize döndü ve sahnenin dibine yakın olanlar oylarını hızla kavanoza ekleyip beklediler.

“Sanırım yarışmacılardan geriye kalan ve bugün hepimize muhteşem bir gösteri sunan Rivelin ve asistanı Daella—” Kalabalık Haldor’un konuşmasını bölerek tezahürat edince Haldor ellerini kaldırıp onları susturdu. “Bu yılki Yaz Ortası Oyunları’nın galibi oldular!”

Kalabalığın daha önce coşkulu olduğunu düşünmüştüm ama şu an neredeyse vahşileşmişlerdi. Tezahürat yapıyor, dans ediyor, zıplıyor ve vahşi bir heyecanla dönüyorlardı. Bir anda bir ozan belirdi ve sahneye çıkıp neşeli bir melodi çalmaya başladı.

Hofsa bu karmaşanın içinden yanımıza gelip bize katıldı. Başımın üzerinden kır çiçeklerinden bir çelenk geçirip boynuma taktıktan sonra saçlarımın üzerine taç gibi bir tane daha yer-

leştirdi. Sonra bana neredeyse saygıyla, çok küçük deri bir kese uzattı.

Açtım ve içine bakıp kokladım. Kesenin dibinde her biri farklı renkte dört kum tanesi vardı. Kalp atışlarım hızlandı. Bu Galdur kumuydu.

“Bu ne işe yarıyor?” diye sordum. “Adalar’da kum olmadığını sanıyordum.”

“Her yıl dört tane kum buluruz, her element için bir tane. Git onları kuyuya bırak ve adadan dilediğini iste.”

Başımı sallayarak keseyi göğsüme bastırdım ve bir kez daha Aska’nın sırtına bindim. Kalabalık bu kadar çılgın hâldeyken kuyuya ulaşmanın en hızlı yolu uçmaktı. Birkaç dakika sonra havalandık. Kalabalığın coşkulu haykırıışları bizi kuyuya kadar takip ediyordu.

Kumları atmadan hemen önce denize baktım. Gemiler yaklaşmıştı. Kalp Limanı’nı görmüş olmalıydı. Adalar artık efsanevi bir hikâye olmayacaktı ama en azından İsveig’in kıyılarına ulaşmasını engelleyebilecektim.

Keşke Rivelin burada olsa ve bunu o yapsaydı. Zira tüm bunlar onun fikriydi.

Yine de dönüşünü bekleyecek zaman yoktu ve ne planladığımı bilseydi beni durdurmaya çalışabilirdi. O kitabı bulmak için Fafnir’e dönmemi istiyordu ama ada, dileğimi söyledikten sonra gitmeme izin vermeyebilirdi.

Bu yüzden Aska dilek kuyusundan birkaç adım öteye indiğinde, sırtından kayarak kuyuya doğru koştum. Çiçekleri ve sarmaşıkları ezmeye dikkat ederek kuyunun kenarına tutundum ve dört kum tanesini derinliklere bıraktım. Göz açıp kapayıncaya kadar yok oldular.

Derin bir nefes aldım. “Bu yılki Yaz Ortası Oyunları kazananının asistanı olarak sana dileğimle geldim.” Hızlıca konuşuyordum, kelimeleri düşünmeme gerek yoktu. Son birkaç haftadır Rivelin’in dileğini o kadar çok düşünmüştüm ki artık zihnime kazınmıştı. Ve onu biraz olsun iyileştirmenin bir yolunu bulmuştum. “Hiç kimse Büyülü Adalar’a gelip buraya veya içindakilere zarar veremez ve eğer buradaki herhangi biri zarar verecek olursa ada ona uygun bir çözüm bulacaktır.”

İşte. Geri çekildim. Yapmıştım.

DAELLA

Kutlamaya dönmeden önce biraz nefeslenmek için durdum. Görevim sona erdiği için yorgunluk ve açlık, enerjimin son damlalarını da emiyordu. Aska kuyunun yanında oturmuş, dikenli kuyruğunu toprak yolda ileri geri sallıyor, bu hâliyle bana Skoll'u hatırlatıyordu. Asmaların ve çiçeklerin arasında yuvarlanmış kasalardan birine yerleşirken ona minnettar bir şekilde gülümsedim.

"Tüm bunlar için teşekkür ederim," dedim. "Mabel'dan o ikramları aldığım da bu emeklerine değeceğine söz veriyorum. Ayrıca, bir süre daha İsveig'den uzakta, güvende olacaksın. Yine de büyüdüğünde kendini nasıl koruyacağını bulman gerekecek. Fafnir'in yakınından bile uçma, tamam mı? Ne olursa olsun."

Bana sadece göz kırptı.

Telaşlı ayak sesleri toprağı dövüyordu. Kendimi coşkulu kalabalığın arasına karışmaya hazırladım.

Ne dilediğimi öğrenmek isteyecekler ve sonra beni büyük ihtimalle kutlamaya katılmam için çayıra geri sürükleyeceklerdi.

Yaz Ortası partisinin gece geç saatlere, muhtemelen şafak sökene kadar süreceğini tahmin ediyordum. En azından sonunda yemek yiyecektim, tabii ada benden kurtulmanın bir yolunu bulmazsa.

Ama Rivelin hızla köşeyi döndü. Tişörtü buruşmuş, saçları darmadağın olmuş ve alnında ter damlaları birikmişti. Beni görünce yavaşlayıp durdu ve derin bir nefes aldı. Boynumda ve başımda duran çiçekleri ve hemen ötede tüneyen ejderhayı inceledi. Bana doğru yürürken yüzünü buruşturdu.

“Ne yaptın? Kum nerede?”

Ayağa kalktım. “Aska ile gökyüzündeyken İsveig’in gemilerinin bu tarafa doğru geldiğini gördüm. Seni bekleyecek vaktim yoktu. Kumu aldım ve dileğimi tuttum. *Senin* dileğini. Bu adayı ona zarar verebilecek herkesten korumak için seçtiğin dileğini. Wyndale halkı artık güvende olacak, Rivelin.”

“Bunu yapmamalıydın,” dedi sertçe ve yanıma gelip eliyle çenemi kavradı. “Önce sen gitmeliydin. Ya ada seni durdurmaya çalışırsa? Ya gidip o lanet olası buz parçasıyla ilgilenemezsen?”

“Adadan, insanların gitmesini engellemesini istemedim.”

Yüzümü inceledi. “Ne?”

“Kelimelerini değiştirdim. Adanın bu sorunla uygun gördüğü şekilde ilgilenmesini istedim.” Bunun bir risk olduğunu biliyordum.

Ada, dilekleri çoğu zaman beklenmedik şekillerde tercüme ediyordu.

Derin bir iç çekti. “Pekâlâ. Belki işe yarar.” Duraksadı. “Teşekkür ederim, Daella.”

Parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. Kollarını bana doladı, beni kendine çekti, bu öpücüğe açtı. Bedenlerimiz birbirine kenetlendi, dili ağzımı keşfederken göğsünden derin bir ses gürledi.

İçime baş döndürücü bir sıcaklık yayılıyordu ama bu sıcaklık gelecekte olacakların düşüncesiyle gölgeleniyordu. Yaşamak istiyorsam burada kalamazdım. Wyndale'den ayrılmak zorundaydım.

Onu bırakmak zorundaydım.

Tek umudum bir gün geri dönebilmektir. Yavaşça geri çekildi. Gözlerindeki bakıştan düşüncelerimi anladığını fark ettim. Alnını alnıma dayayarak iç çekti. “Gemi limandan ayrılmadan önce seni bindirmemiz gerek. Fazla vaktimiz olduğunu sanmıyorum.”

Başımı aşağı yukarı salladım ve yutkundum. “Orklar ve ejderhalarla ilgili bu kitabın İsveig’de olduğundan emin misin?”

“Mabel, ordusu köyüne saldırdığında kitabı İsveig’in aldığını söyledi. Kitabın ne olduğunu biliyordur ve güvenli bir yere saklamıştır. Tahmin yürütecek olursam, kendi karargâhında bir yerlerdedir.”

İsveig’in karargâhına girme fikri beni ürpertmişti. Dünyada ayak basmak isteyeceğim son yer orasıydı. Tabii eğer girmenin bir yolunu bulabilirsem. Fafnir’e eli boş dönecek, nerede olduğuma ve ne gördüğüme dair tek kelime bile etmeyecektim. Hepsini yok etme çabalarına rağmen dört ejderhanın hayatta kaldığını asla bilemeyecekti.

Ve böylece beni tekrar o kuleye kilitleyecekti. “Bu imkânsız görünüyor,” diye fısıldadım.

“Biliyorum Daella,” diye mırıldandı. “Ama sen güçlüsün. Ve sertsin. O kitabı ele geçirmenin bir yolunu bulacak ve sonra bana geri döneceksin. Anlıyor musun?”

İç çekerek başımı onaylarca salladım. “Pekâlâ. Sanırım vedalaşma vakti geldi.”

“Vedalaşma vakti,” diye tekrarladı. İfadesi yavaşça değişti, tüm o sevgi dolu ifadesi sertleşerek şiddetli bir kararlılığa dönüştü. “Hayır. Ben neler diyorum? Seninle geleceğim. O canavarla

tek başına yüzleşmeyeceksin. İmparatoru kendim öldürmem gerekse bile seni o kaleden çıkaracağım.”

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Bunu yapamazdı. İsveig’e karşı koymaya kalkarsa, İmparator onu neredeyse anında tutuklar ya da öldürürdü. Gümüş saçlı bir elf olarak Fafnir sokaklarındaki tüm insanlar ve devler arasında göze çarpardı. Gemiden inemezdi bile.

“Yapamazsın. İsveig seni gördüğü an ona karşı olduğunu anlar,” dedim.

“Yapabilirim ve yapacağım.” Yanağımı avuçlarının içine aldı. “Sen nereye, ben oraya. Sonuna kadar seninleyim.”

Kalbim, en büyük düşmanının inine adım atan bu huysuz elfe karşı sevgiyle sızlıyordu. Artık İsveig ile tek başıma yüzleşmek zorunda kalmayacaktım. Rivelin için Adalar’dan ayrılmak kolay bir iş değildi. Artık burası onun vatanı, buradakiler onun halkıydı. Yine de her şeyden uzaklaşacaktı. Benim için. Bunu yapmasına izin veremezdim.

“Hayır, sen—”

İtirazım, sırtımı dürten bir ejderha burnuyla yarıda kesildi.

“Ne oldu Aska?” Kendimi Rivelin’in kollarından kurtarıp ona döndüm. Rivelin ejderhanın amansız sıcaklığından kaçınmak için birkaç adım uzaklaştı.

Aska gözlerini kırıştırdıktan sonra kalçama dokundu. Buz parçasının olduğu yere.

“Ah.” Ona hüznü bir gülümsemeyle baktım. “Evet, bu yüzden gitmem gerek. Onu oraya İmparator koydu ve eğer yakında Fafnir’e dönmezsem beni öldürmek için kullanacak. Ama buraya geri dönmenin bir yolunu bulmaya çalışacağım. Ve eğer istersen, o zaman belki de birbirimizle bir bağ kurabiliriz.”

Birden çok utanmıştım, sanki ejderhadan en iyi arkadaşım olmasını istiyormuşum gibi geldi. Aslında bir bakıma öyle sayılırdı. Ama Aska bundan pek hoşlanmamış gibiydi. Yüzüme doğru homurdandı, bana kükürtlü bir buhar bulutu gönderdi ve kalçamı tekrar dürttü.

“Özür dilerim,” dedim kor gözlerine bakarak. “Ne istediğini anlayamıyorum.”

“Sana bir şey söylemeye çalışıyor.” Ejderha geri çekilirken Rivelin yaklaştı ve tişörtümü kaldırmaya başladı.

Kalbim hızla çarparken kolunu yakaladım. “*Şimdi mi?* Gün ortasında açıktayız ve tam karşımızda bir ejderha var.”

“Daella aşkım,” dedi alçak ve kadifemsi bir sesle. “Kalçanı göster.”

Rivelin tişörtümü kaldırdı ve pantolonumun belini nazikçe aşağı iterek yara izimi ortaya çıkardı. Hâlâ oradaydı elbette, buruşuk ve pembeydi. Buz parçası tam derinin altına gömülmüştü ama—Nefesimi tuttum. Artık İsveig’in gücünün soluk mavi ışıyla parlamıyordu.

“Biliyordum. Aska’nın sana itaat etmek için bu kadar hevesli olmasına şaşmamalı. Bir noktada seninle bağ kurmuş olmalı,” dedi Rivelin, daha önce hiç görmediğim kadar geniş bir gülümsemeyle. “Büyüsü, parçayı etkisiz hâle getirmiş. Artık İmparator için endişelenmene gerek yok. Özgürsün, Daella. Lanet olsun, özgürsün.”

Özgür.

Göğsümde bir duygu kabardı. Yutkunarak Aska’ya baktım, bunun gerçek olabileceğine inanmaktan korkuyordum. Ama ejderha başını eğdi ve mırıldandı. İşte o zaman hatırladım. Ormanda ilk kez sırtına tırmandığımda amansız bir büyü içimden akıp geçmişti. Güçlü ve her şeyi tüketen bir büyü. Sıcaklığı canlandırıcıydı. O zaman bağ kurmuş olmalıydık.

Bu düşünceyle ürperdim, damarlarımdan ateş gibi akan bu sarhoş edici rahatlamayı engelleyemiyordum.

Rivelin'e doğru dönerken yanaklarımdan istemsiz gözyaşları süzüldü. Bana öyle hayran hayran bakıyordu ki içimde kalan son savunma bile cam gibi paramparça olmuştu. Hıçkırarak kollarına atıldım. İşte çığlıklar da tam o an başladı.

DAELLA

Rivelin'le birbirimizden ayrılıp dolambaçlı yoldan aşağı doğru koşmaya başladık. Çığlıklar köyün eteklerindeki festival alanından geliyordu ve oraya varmamız en az birkaç dakika sürecekti. Bu çığlıkların ne anlama gelebileceğini düşünmek bile istemiyordum.

Dileğimde bir terslik mi vardı? Adadan yanlış bir şey mi istemiştin? Ya da daha kötüsü, Rivelin'in kendisi değil de asistanı olduğum için ada beni red mi etmişti?

Sonunda çayıra ulaştık, tepeden aşağı inmeye başladığımızda bir dizi buz devi savaşçısı görüş alanımıza girdi. Hepsi ölümcül mızraklarla silahlanmış, kalın deri zırhlar giymişlerdi. Zırhların omuzlarına Grundstoff İmparatorluğu'nun kurt arması kazınmıştı.

Isveig'in arması.

Bir çığlık attım ve sendeleyerek durup kaç kişi olduklarına baktım. En az yüz savaşçı vardı... Gerçi tüm o gemilerden daha fazlasını beklerdim. Yine de bu adayı fethetmek için yüz tane bile fazlasıyla yeterliydi. Planım başarısız olmuştu. Wyndale'i korumak yerine onları mahvetmiştim.

“Daella!” diye seslendi biri tezgâhların yakınlarından. Tanıdık bir sestti. Dost canlısı bir ses.

Yüreğim ağzımda, sese doğru döndüm. Thuri, bana doğru geliyordu. Koşarken soluk mavi örgüsü sırtına çarpıyordu. Gülümsedi. Elinde Lilia’nın meşhur birasıyla dolu bir kupa taşıyordu. Kupa, Thuri’nin ellerinde oldukça küçük görünüyordu.

Bir an için tek yapabildiğim, sanki bana musallat olmaya gelen bir hayaletmiş gibi ona bakmak oldu. Buraya nasıl gelmişti? Ve Isveig neredeydi?

Yanıma geldi ve tekrar, “Daella,” dedi. “Sorun ne? Beni gördüğüne sevinirsin sanmıştım.” Etrafımdaki dünya, görüntüler, kokular ve sesler aynı anda sarsılarak canlandı. İşte o zaman çığlıkların kesildiğini ve sohbetin uğultusunun hoş bir dere gibi aktığını fark ettim. Tüccarlar akşam için yemek pişiriyordu ve kalabalık, sanki hiç olağan dışı bir şey olmuyormuş, düşman bir imparatorluktan kimse gelmemiş gibi etrafta dolaşıyordu. Buz devleri bile rahatlamış görünüyordu, etrafta durup festivali bariz bir merakla izliyorlardı.

Gözlerimi kırıştırdım. “Sevindim Thuri. Kadere şükür hayat-tasın ama... Neler oluyor? Bunlar Isveig’in savaşçıları değil mi?”

“Ah. Hayır.” Sırıttı. “Onlar benim savaşçılarımlı!”

Kolunu kavradım. “Yani onları Isveig’den aldığını mı söylüyorsun?”

“Ondan her şeyini aldım,” dedi gizlice göz kırparak. “Mektubunu aldıktan sonra abimin korkunç yönetimi hakkında bir şeyler yapma vaktinin geldiğine karar verdim. Hayal ettiğimden çok daha fazla destekçim vardı. Bir isyan başlatmak kadar savaşçı toplamam için ikna olmam çok da zor olmadı. Destekçilerim Eski Tanrılar’ın beni kurtararak bir mesaj verdiklerini düşünüyordu. Ve işte buradayım. Grundstoff İmparatorluğu’nun yeni İmparatoriçesi ile tanış.”

Güldüm, sevincim vücudumdaki tüm gerginliği dağıtmıştı. “Bunu yapabileceğini biliyordum, Thuri. İmparatorluk senin liderliğinde çok daha iyi olacak.”

“Görünüşe bakılırsa evet. Doğa bile aynı fikirde. O sonsuz bulutun sonunda dağıldığını biliyor musun? İsveig’i zindana kilitlediğim anda dağıldı.”

“Zindana mı? Orası sıcaktan kaynar.” Gülmeye devam ederek başımı iki yana salladım. “İsveig bundan nefret edecek.”

“Evet.” Beni tepeden tırnağa süzdü, sonra hemen yanımda duran Rivelin’e baktı. “Bu da beni sana getirdi. Eve güvenle dönmek için kurtarılmış gerektiğini düşündüm. *Benim* imparatorluğumda orklar ve yarı orklar artık hepimiz kadar özgür. Ama belli ki senin kurtarılmaya ihtiyacın yok.”

Rivelin’e yaklaşmasını işaret ettim ve kolumu sırtına dola-
dım. Üzerinden yayılan deri, duman ve çelik kokusu tüm duyularımı doldurdu. “Sanırım Fafnir’i ara sıra ziyaret etmek hoşuma gider ama burada yeni bir evim var. Beni kabul ettikleri sürece kalmak istiyorum.”

Rivelin gülümsedi ve beni kollarına çekti.

Thuri ve ben o hayat değiştiren fırtınadan beri yaşadıklarımızı birbirimize anlatırken Rivelin, durumu köylülere açıklamak için etrafı dolaşmaya başladı. Herkes savaşçıların varlığını kabullenmiş gibiydi ancak Odel ve Haldor’a ayrıntıları anlatmak istiyordu.

Thuri, gemi kazasından çoğunun kurtulduğunu söyledi. Kurtarma botlarının onlara hızla ulaşıp herkesi Fafnir’e geri gö-

türebilmesine yetecek kadar kıyıya yakın olduklarını da anlattı. İsveig, benim kaybolduğumu duyduğunda kendinden geçmiş, halkına sonunda öldüğüme karar verene kadar her gün dalgaları aramalarını emretmiş.

Konuşma bir anda durgunlaştı ve Thuri muhafızlarından birine yaklaşması için işaret etti. Elinde yıpranmış, deri ciltli bir kitap taşıyordu. Kitabı bana uzattı. Parmaklarımın altındaki deri cildi tereyağı gibi yumuşaktı ve kapakta *Ris upp ur oskunni* ifadesi kabartmalı şekilde yazılıydı.

“Küllerinden doğ,” diye fısıldadım.

“Bunu İsveig’in odasında buldum. Bu sözcüklerin senin hançerindekilerle aynı olduğunu ve bunun bir ork kitabı olduğunu fark ettim. İsteyebileceğini düşündüm.”

Yüreğim kabarmıştı ve kitabı göğsüme bastırdım. Artık bir ejderhayla nasıl bağ kuracağımı öğrenmek için kitaba ihtiyacım olmasa da tarihimin bir parçasına sahip olmak benim için dünyalara bedeldi. Orkların eskiden kim oldukları hakkında bilmediğim çok şey vardı ve Rivelin’in çatısı altında bu sayfaları çevirdiğim bir akşam geçirmek için sabırsızlanıyordum.

“Thuri, bunun için sana ne kadar teşekkür etsem az.”

Kalabalığa aniden bir sessizlik çöktü ve ardından bir dizi okkalı küfür duyuldu. Thuri ve ben aynı anda, çayırdaki zincirlenmiş iki tutsağı götüren bir cüce sürüsüne doğru döndük. Viggo öndeydi, bağlarını çekiştirip homurdanıyor ama cüceler onu sıkıca tutuyordu. Gregor, başını öne eğmiş bir şekilde tam arkasındaydı. Hâlâ ayakkabıları yoktu.

Haldor ve Odel, Rivelin’le birlikte yaklaşıırken, “Neler oluyor?” diye sordum.

Haldor boynuzlarının dibini kaşdı. “Çok garip. En yakın limanda, Cam Zirveler’in karşısında bir cüce gemisi vardı. Bir saat

önce gitmeleri gerekiyordu ama kaptan Wyndale'e gelip madenlerinde çalıştırması söylenen iki tutsağı sordu. Ona kimin böyle bir şey söylediğini sorduğumda bana rüzgârdaki bir ses dedi."

"Bizim de iki tutsağımız vardı. Ve onları gerçekten tutabileceğimiz bir yerimiz de yoktu." Odel parlak gözlerini bana doğru çevirdi, narin kanatları kocaman açılmıştı. "Bir şey bana bunun senin işin olduğunu söylüyor, Daella."

"Ben değil," dedim hemen anlayarak. "Ada yaptı."

Ve belki de Eski Tanrılar.

Cücelerin tutsakları tepeden aşağı sürüklemesini izlerken gökyüzünden güneşin batışım haber veren pembe çizgiler geçiyordu. Bu adanın kendisinden gelen bir mesaj gibiydi, sanki bize bu huzurlu topraklara yönelik her türlü tehdidin bittiğini söylemeye çalışıyordu.

"Ne istiyorlarmış?" diye sordu Rivelin. "O ikisinden bir şey öğrenebildiniz mi?"

"Oyunlardan mı?" diye sordu Odel. "Gregor gerçekten de her şeyin arkasında Rivelin'in olduğuna inanıyor ama sadece kendi çıkarını düşünüyormuş. Rivelin'in suçu üstlenmesini ummuş. Böylece kendisi de adanın kurtarıcısı olarak ortaya çıkacak ve herkes onu sevecekmiş."

Kaşlarımı çattım. "Ya Viggo?"

"Komiktir ki Gregor'un Oyunlar'a tekrar seçilmek için hile yapmasma yardım eden Viggo'ymuş. Çünkü şüpheleri ikinize çekene kadar Gregor'un mükemmel bir yem olacağını düşünüyormuş."

"Ne amaçla?" diye sordu Rivelin.

"Viggo bir ejderhayla bağ kurmak istiyormuş. Ancak bu dileği isterse adanın onu büyüünün zehrinden korumak için engelleyeceğini düşünmüş," dedi Haldor. "Nedenini sorduğumda, Isveig'i

yenmenin en iyi yolunun bu olduğunu düşündüğünü söyledi. Ejderhayı alıp Fafnir'e uçacak ve her şeyi yakıp yıkacakmış."

Midem bulanmaya başlamıştı. İçimden bir ses benzer bir şey yapmayı arzuluyordu. Ne de olsa Isveig çok şeyi yok etmişti ve yıkıma, yıkımla karşılık verme isteği çok az kişinin anlayabileceği bir şekilde baş döndürücüydü. Ama Rivelin'in bilmiş bakışlarıyla karşılaştığımda aklımdan geçenleri anladığını fark ettim.

Fakat içimde bu arzuyu yatıştıran çok daha büyük bir şey vardı. Böyle bir saldırıda masumların çapraz ateşte kalması kaçınılmazdı. Kale yanardı ve içindeki herkes de. Hem kız kardeşi Isveig'in icabına bakmıştı. Isveig o nemli zindana sıkışıp kalırsa çok daha fazla acı çekecekti.

"Hâlâ anlamadığım bir şey var. Kader aşkına, Viggo neden bütün parşömenlerimi yakmış?" diye sordu Rivelin.

"Ah." Haldor bana baktı. "Daella'nın Thuri'ye mektup gönderdiğini görmüş ve Isveig'e gönderdiğini sanmış. Düşmana başka mektuplar göndermesini engellemeye çalışıyormuş."

Başımı iki yana salladım. "Yani yaptığı her şeyi adanın iyiliği için yapmış."

"Adanın iyiliği için yaptığını sanmış," diye karşılık verdi Odel. "Ama çok fazla zarar verdi. Dileği gerçekleşseydi Fafnir'de binlerce masum ölürdü."

Bir an kimse konuşmadı. Orada öylece durup Odel'in sözlerini sindirirken bir şeyleri gözden kaçırmanın ne kadar kolay olabileceğini anlamıştık. İmparator Isveig, kendini dünyanın kurtarıcısı sanarak savaşa girmişti. Viggo da aynısını yapmayı planlamıştı. Öfke ve kan dökme isteğinin kısır döngüsünde sıkışıp kalabilirdi. Ta ki bu dünyadan iyi olan her şey yok olana kadar.

"Neyse ki, bunların hepsi bitti." Thuri'ye döndüm. "Şimdi seni Mabel'la tanıştırayım. Çok güzel mantarlı börek yapar."

Tüm köy Yaz Ortası için dışarı çıkmıştı. Gökyüzü milyonlarca yıldızla aydınlanmıştı ve hafif bir esinti ayaklarımın dibindeki çimenleri hışırdatıyordu. Lilia'nın arabasının, fenerlerin dans eden kalabalığa ışık tuttuğu kısmına yaslanarak ağzıma Elma'nın peynirinden bir tane daha attım. Haldor, her şarkı arasında havai fişek patlatmayı kendine görev edinmişti. *Ooo* ve *aaa* sesleri çayırdaki dalgalar hâlinde yankılanarak herkesi büyüleyordu.

Güzel, mistik bir geceydi ve hayatımda ilk kez yarının ne getireceğinden korkmuyordum. Sırada ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama burada güvende ve özgürdüm. Bu yeterliydi.

“İşte buradasın.” Rivelin kalabalığın neşesinden uzakta, sessiz sakin bir yerde bana katılmak için gölgelerden çıkıp yanıma geldi. “Neden bu kadar uzakta saklanıyorsun? Bu kutlamanın bir kısmı senin için, biliyorsun. Oyunlar'ı sen kazandın.”

“Bence o *sendin*, Rivelin.”

“Yüzlerce kek pişiren ve bir ejderhaya binen ben değilim. Zafer senin ve dans etmeyi sevdiğini biliyorum. Ozandan İsveig hakkındaki o şarkıyı çalmasını isteyeyim mi?”

“Trol olanı mı?” diye sırıttım. “Ah evet, lütfen. Ben sadece... Önce her şeyi sindirmek istiyorum.”

“Neyi sindirmek?”

“Özgürlüğümü,” diye fısıldadım. “Ve beraberinde gelen her şeyi. Hege'nin karısını yıldızların altında nasıl döndürdüğüne bak. Hiç bu kadar âşık iki insan gördün mü? Şurada da Elma var, peynirini ve zeytinlerini neşeyle servis ediyor ve Lilia, birileri ondan bira istediğinde her seferinde gülümsüyor. Godfrey bile

burada mutlu görünüyor. Son birkaç haftadır çok sessiz ve içine kapanıktı ama ona bir de şimdi bak. Vahşi bir coşkuyla dans ediyor.”

Rivelin’in bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettiğimde çok ileri gidip gitmediğimi düşündüm.

Uzanıp saçımı kulağımın arkasına attı. “Her şeydeki güzelliği görüyorsun. Sende fark ettiğim ilk özelliklerden biri de bu.” Duraksadı. “Sende sevdiğim ilk şeylerden biri.”

İrkildim ve bakışlarına karşılık verdim, kalbim küt küt atıyordu.

Gülümsemesi gözlerindeki altınla uyumluydu. “Benimle dans etmek ister misin?”

“Sen dans etmezsin ki. Partilerden nefret ettiğini sanıyordum.”

“Seninle dünyanın sonuna kadar dans ederim.” Kalbim hızla çarparken içimden bir duygu dalgası geçti. Aramızda oluşan buharın büyüüne kapılarak elini tuttum.

Rivelin beni kendine çektiğinde kollarımı boynuna doladım. Başımı göğsüne yasladım ve yaz kokusu etrafımızı sararken Lilia’nın arabasının yanındaki çimenlerde sallandık. Gözlerimi kapattım ve onu hissetmeye başladım. Kulağımda atan kalp atışlarını âdeta ezberlemiştim. Ritmi artık bana çok tanıdık, çok doğru geliyordu.

Hayatımın büyük bir bölümünde hiç yuvam olmamıştı. Her nasılsa, her şeye rağmen bir tane bulmuştum. Onunla.

Derken sahnedeki ozan yeni favori şarkımı çalmaya başladı.

*Bir zamanlar kuzeyli bir trol vardı
Yüzü büyük mavi bir köstebeğe benzerdi!
Sanki hükmedecekmiş gibi yürüse de
O buz gibi bir aptaldan başka bir şey değildi!*

Sırıttım ve geri çekilip Rivelin'in elini tutarak onu coşku-
lu kalabalığın çılgına döndüğü çayıra doğru çektim. "Benimle
dans etmek istediğini söylemiştin. Hadi o zaman. *Gerçekten*
dans edelim."

Reddedeceğini sanmıştım. Sonuçta o, çatısında sessizliğin ve
yalnızlığının tadını çıkaran huysuz bir demirciydi ve bu durum
onun için tam tersiydi. Fakat benim ışıldayan gülümsememi gö-
rünce kendisi de gülümseyerek beni çayıra kadar takip etti.

Ejderhalar gökyüzünde dans ederken şafak vaktine kadar
eğlendik.

SON SÖZ

DAELLA

Üç Ay Sonra

Dolunay sahildeki yolumuzu aydınlatıyordu. Tuzlu dalgalar çıplak ayaklarımıza çarparken Rivelin'le birlikte ince kumların üzerinde yan yana yürüyorduk. Skoll yanımızda koşuyor, ara sıra yeni bir kokunun peşinden ormana dalıyordu. Açık denizden gelen hafif esinti, nemli yaz sıcağından kısa bir süreliğine uzaklaşmamızı sağlıyordu. Hayat her zamankinden daha iyiydi.

Yaz Ortası'ndan kısa bir süre sonra Thuri savaşçılarıyla birlikte Fafnir'e gitmiş ve köy hayatı normale dönmüştü. Herkes Rivelin'in kılıç ustalığını mazur görmeyi kabul etmişti. Ne de olsa o Wyndale'in Savunucusu'ydu ve ne olur ne olmaz diye kılıçları olabilirdi. Sessiz yollara bir huzur çökmüştü, her sabah kuş cıvıltıları ve yüzüme vuran sıcacık sabah güneşiyle uyanıyordum... Ve tabii Rivelin'in beni saran güçlü kolları arasında.

Eve kalıcı olarak taşınmam konusunda ısrar etmişti ve ben de itiraz etmemiştim. Olmak istediğim başka hiçbir yer yoktu.

Gündüzleri demirhanede çalışıyorduk. Akşamları, Haldor ve kocası ya da Yaz Ortası'ndan kısa bir süre sonra görüşmeye başlayan Kari ve Godfrey gibi misafirleri ağırlıyorduk. Mabel çoğu gün merhaba demek, Aska'ya ikramlar bırakmak veya benimle ork tarihi kitabımı okumak için uğruyordu. Lilia arabasını toplayıp kuzeye, Nehir Ormanı'na doğru yola çıkmıştı. Onu Vindur kumuyla uğurlamıştım çünkü o kuma, benden daha çok ihtiyacı olabileceğini düşünmüştüm. Rivelin'in onu özlediğini biliyordum ama kız kardeşi bir gezgindi ve Rivelin onun kalbinin sesini dinlemesini asla engellemezdi.

Gürültülü bir patlama sessiz geceyi yırttı. Gülümseyerek yukarı baktım ve Aska'nın kızıl pullu karnının başımın üzerinden geçtiğini gördüm. Şahane kanatlarıyla süzülerek yanımdan geçti ve kükredi. Artık bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

“Sana da merhaba, Aska,” diye fısıldadım ona. Onunla tekrar gökyüzünde süzülmeyi ipe çekiyordum. Genellikle haftada birkaç kez birlikte uçuyorduk. Bu, şu anda yapmaktan en çok hoşlandığım şey olabilirdi, elbette Rivelin'le geçirdiğim vakitten sonra.

“Her seferinde buraya geldiğini fark ettin mi?” diye sordu Rivelin.

Tuz torbamın yanında asılı duran hançere dokundum. Yine orada olması iyi hissettiriyordu... Asla kullanmamayı umsam bile. “Çünkü devriyede olduğumuzu biliyor. Yardım etmek istiyor.”

“Eh, o bir gemiyi bizden önce görür.”

Rivelin dalgaların arasından kıyıya vuran kişileri arayarak sessiz sahil şeridinde ilerlemeye devam ederken kolunu omzuma attı. Bu gece olduğu gibi hava biraz serinlediğinde, yani birkaç gecede bir buraya gelirdik. Elding, Yaz Ortası'ndan hemen sonra dikkatini adanın kuzey tarafına çevirmişti ancak yaz hızla sona erdiği için yakında buraya geri dönecekti.

Devriyemizin sonuna geldiğimizde botlarımı giydim ve Rivelin'i Wyndale'e giden patikada takip etmeden önce denize son bir kez baktım. Skoll gece avına çıkmıştı. Onu sabah görecektik.

"Henüz kimseyi bulamadığımız için hiç hayal kırıklığına uğradın mı?" diye sordum Rivelin'e, yan yana yürürken.

Bana şaşkınlıkla baktı. "Sen uğradın mı?"

"Elding gemime saldırdığında kaybolmuştum ve çaresizdim," dedim. "Ama Kalp Limanı'ndan kilometrelerce uzaktaydık. Thuri ve diğer herkes Fafnir'e geri dönmüştü ama ben bu kumsala vurdum. Bazen adanın büyüünün beni buraya bile rek getirdiğini düşünüyorum. Çaresizliğimi duyduğunu ve beni kurtardığını." İç çekip sözlerime devam ettim. "Dışarıda benim kadar çaresiz başka kayıp ruhlar da olmalı. Umarım adanın büyüü onları da akıntıyla buraya getirir. Böylece onlar da benim gibi farklı bir yaşam şansına sahip olurlar."

Rivelin yavaşladı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. Mırıldanarak, "Sen, Demirci Daella, herkesin inanmasını istediğinden çok daha nazıksın," dedi.

Haftalar önce ona aynı şeyi söylediğim ânı hatırlayarak gü-lümsedim. "Demirci, ha?"

"Eh, bir parask olmadığın kesin."

"Hımm." Elimi kaldırdım ve parmaklarımı ipeksi saçlarının arasında gezdirdim. "Bu, resmî ortağın olduğum anlamına mı geliyor? Belki de adımı tabelaya eklemeliyiz."

"Adını istediğin her yere ekleyebilirsin." Beni kendine doğru çekti, sonra bileğime tanıdık bir bilezik taktı. Aylar önce birlikte yaptığımız bilezik. "Çünkü senin, Daella Sigursdottir, karım olmanı istiyorum. Birbirimizi dört aydan biraz fazla süredir tanıyor olmamız umurumda değil. Kalbini biliyorum; nazık, güç-

l  ve zorluklar karşısında korkusuz olduğunu biliyorum. Hayat sana sadece zulüm yaşatmış olsa bile sen her şeyin içindeki iyiyi görüyorsun. Sana olan aşkım sonsuz, o kadar yoğun ki yanım-da olmadığında gerçekten nefes alamıyorum. Ve tek istediğim hayatımın geri kalanını seni g l msetmeye çalışarak geçirmek.”

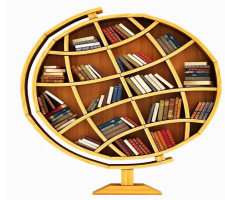
“Bir demirci için oldukça şairane.” Kalbim hızla çarparken, “Bana evlenme mi teklif ediyorsun?” diye fısıldadım.

“Varlığımın her zerresiyle.”

Hayatımı hayal bile edemeyeceğim şekillerde değiştiren bu adama baktım. Mutlu,  zg r ve  şık olmak benim için her zaman bir hayaldi. Başkasının kaderi gibi gözüküyordu.

“Evet, Rivelin,” dedim gözlerim sevinç gözyaşlarıyla dolar-ken. “Tamamen seninim.”

G l msemem yıldızlar kadar parlaktı.

TEŞEKKÜR

Her şeyden önce bu kitabı yazmam için beni cesaretlendirdiği, saçmalıklarımı dinlediği ve klavye başında uzun saatler geçirdiğim anlarda bana akşam yemeği hazırladığı için kocama teşekkür ederim.

Bu kitap için çalışan inanılmaz yetenekli sanatçı grubuna teşekkür ederim. Öncelikle, bu kapakta Daella ve Rivelin'e hayat verdiği için harika illüstratörüm Deandra'ya. Mükemmel tipografi ve markalama için The Book Brander'dan Sylvia'ya. Güzel örs ve çekiç illüstrasyonları için Zayeos'a. Mükemmel ejderha logosu için Lily'ye. Ve Adalar'ın muhteşem haritası için Cartography Bird'e.

Hatalarımı yakaladığı ve dünyanın tüm ayrıntılarının mantıklı olmasını sağladığı için editörüm Noah'ya teşekkür ediyorum!

Bu kitap hakkında bilgi yaymama ve bu tuhaf küçük hikâyeyi beğenebilecek okurlara ulaştırmama yardımcı olduğu için NerdFam'den Rachel'a teşekkür ederim.

Son olarak, bu kitaba şans veren her birinize.

Okuduğunuz için teşekkür ederim!

YAZAR HAKKINDA

Jenna Wolfhart, günlerini baş döndürücü fae kralları ve eli bıçaklı kadın kahramanlar içeren hikâyeler tasarlayarak geçirir. Yazmadığı zamanlarda deadlift yapmayı, *Taht Oyunları*'nı tekrar izlemeyi ve çok fazla kahve içmeyi sever.

Amerika'da doğup büyüyen Jenna, şu an kocası ve iki köpeğiyle birlikte İngiltere'de yaşıyor.

www.jennawolfhart.com

jenna@jennawolfhart.com

[tiktok.com/@jennawolfhart](https://www.tiktok.com/@jennawolfhart)